C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\Mark Stone 72 - Zkaza Tortugy.PDB

PDB Name: Mark_Stone_72-Zkaza_Tortugy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.9.2004
Modification Date: 5.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ZDENĚK ROSENBAUM

MARK
STONE
ZKÁZA TORTUGY

Úvod
Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sbližování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislými a žebrali o techniku, kterou sami nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.
Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.
Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl případ svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.
Protože se ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.
Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.
1.
Mark Stone, kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami, si už na nečekaná předvolání ke generálovi docela zvykl – na prstech jedné ruky by bez obtíží spočítal dovolené, které strávil bez přerušení. I Elza tentokrát jen rezignovaně povzdechla, když se s ní narychlo loučil v chatce na privátním tichomořském ostrůvku. No… nebylo to zas tak narychlo.
Aspoň generálova sekretářka Peggy si to myslela. "Dal jste si na čas, Marku," řekla, když se objevil ve dveřích, "už se po vás dvakrát ptal."
Ale v jejím hlase nebyla žádná přísnost. Peggy, vyzáblá a kostnatá padesátnice s výraznou čelistí a vyčnívajícími zuby, měla pro Marka slabost a zdaleka ne pouze proto, že jejímu nadřízenému jednou zachránil život. Ostatně Mark Stone byl sympaťák, a když jeho opálenou tvář pod ješáckou patkou hnědých vlasů rozzářil chlapecký úsměv, málokterá žena odolala, ať jí bylo dvanáct nebo sedmdesát.
"Špatné počasí, Peggy," utrousil Mark ledabyle a přitom mrkl okem tak šibalsky, že se na jejích vysušených a vrásčitých lících objevil lehký ruměnec.
"To znám," špitla Peggy a upejpavě sklopila oči za starodávnými brýlemi s kulatými obroučkami. Marka už po několikáté napadlo, proč na nich v době rozpustných kontaktních čoček a rutinních laserových operací očí tak lpí.
"Tak já jdu na to," prohrábl si vlasy a mimoděk se napřímil. "Kdyby se mnou vyrazil dveře, doufám, že přistanu ve vaší laskavé náruči."
Vstoupil do šéfovy pracovny a zbožňující pohled, který za ním Peggy vrhla, už nezaregistroval.
Generál Khov kupodivu nezuřil a dokonce mu ani nevynadal za opožděný příchod. Téměř dvoumetrový obr s obličejem posetým jizvami, které by vzbudily obdivný úžas i u jeho dávných mongolských předků, seděl v otáčivém křesle před prosklenou stěnou, za níž se zdánlivě do nekonečna prostírala newyorská městská aglomerace. Právě se zamyšleně škrábal na hlavě, a protože v ruce držel doutník, pár smítek popela se mu sneslo na holou lebku lesknoucí se jako vrcholky voskových sopek na nehostinné planetě Manar. Už sám fakt, že generál sáhl po speciálním doutníku dováženém jen pro něho z daleké Teranie IV, svědčil o tom, že jde o něco důležitého, protože Khov kouřil naprosto výjimečně. A sklenice modrého brisolu na desce stolu, která nahradila generálovu oblíbenou whisky, Marka vyvedla z míry tak, že se začal omlouvat za zpoždění. Brisol byl totiž strašný dryják.
Generál jen zabručel a přerušil ho energickým mávnutím ruky.

"Sedněte si, Marku. Máme problém," zamířil jako obvykle k jádru věci. "Zdá se, že jsme přišli o agenta."
Mark zvedl překvapeně obočí. Třebaže práce ve Službě s sebou přirozeně nesla značná rizika, špičkoví agenti, navíc doprovázeni výkonnými androidy, málokdy při plnění úkolů zahynuli, i když si občas, tak jako Mark, museli pomoci poněkud nepovolenými prostředky.
"Kdo?" zeptal se stručně.
"Bennet. Zmizel na Girse nebo někde v okolí. Potřebuji, abyste se po něm podíval."
Mark se na chvíli zamyslel. Vypadalo to, že půldruhého metráku generála Khova se skládá ze samých nepříjemných starostí.
"Oficiální mise, generále?"
Khow jen zavrtěl mohutnou hlavou.
"Ne, máte pořád dovolenou, Marku. Celá ta… záležitost se mě dotýká osobně a potřebuji, aby se vysvětlila co nejdřív – také proto, že o Bennetově zmizení zatím nikdo neví. Ale nemůžu to tajit dlouho. A neznám nikoho lepšího, koho bych mohl o takovou službu požádat."
Mark jen zíral. Generál Khov byl na chválu mimořádně skoupý a rozhovory s ním v naprosté většině končily přímými rozkazy. Tohle spíš vypadalo jako prosba.
"Odletím co nejdřív," hodil všechny úvahy za hlavu Mark a vstal z křesla.
"Neptun II je připravený," řekl se zřetelnou úlevou generál a mohutně potáhl z doutníku. "Marku…"
Urostlý a svalnatý pětatřicátník se na odchodu zastavil a otočil hlavu.
"…nic. Běžte!"
Mark si oddechl. Už se lekl, že mu generál začne děkovat. To by nejspíš nepřežil.
Když přebíral od Peggy potřebná data, zeptal se jen tak mimochodem:
"Znáte Benneta?"
Obstarožní sekretářka nadskočila, jako by ji kousl zmutovaný piskoř, a brejličky se jí svezly na špičku ostrého nosu.
"Neznám!" vypískla. "A nechci o něm slyšet ani slůvko!"
Mark Stone se sám pro sebe usmál. Vypadalo to, že není jediný, komu je agent Hal Bennet nesympatický.
Nebo byl?
***
Mark se pohodlně uvelebil v křesle druhého pilota. Jeho astronef Neptun II se před chvílí vynořil ze subprostoru a Ray právě kontroloval, zda se údaje palubních přístrojů shodují se zadanými cílovými koordináty. V černé kombinéze Služby pro dohled nad primitivními planetami by ho na první pohled nikdo nerozeznal od normálního agenta, vlastně ani na druhý nebo třetí. Jen odborník mohl přijít na to, že Ray je ve skutečnosti android, třebaže už dávno neměl trochu strnulé rysy v obličeji a kovově zabarvený přízvuk hlasu jako v době, kdy se s ním Mark setkal poprvé. Přesněji řečeno, kdy je dali dohromady. Ale za dlouhá léta služby se z nich stali opravdoví přátelé a tohle přátelství oběma z nich několikrát zachránilo život. Ray navíc díky Markovým známostem, v nichž hlavní roli samozřejmě hrála nejbohatší žena světa, půvabná Elza Swensonová, získal nejrůznější nadstandardní vylepšení a stal se možná lidštějším než běžní příslušníci tohoto inteligentního druhu. Kdyby (s trochou nadsázky samozřejmě) Ray občas neotevřel skrytou schránku ve svém stehně skrývající různé potřebné věci, eventuálně nepoužil jiný podobný trik, možná by i Mark zapomněl na to, že je to umělá bytost.
Přechod ze subprostoru, tentokrát Mark přežil v pohodě. Třeba už si jeho organismus konečně zvykl – i když pokaždé, co si tohle začal myslet, mu následující přechod přinesl třeštění hlavy, zvonění v uších a mocnou chuť zvracet, takže musel okamžitě sáhnout po práškách a Rayových povzbuzujících nápojích. Příčinu těchto potíží při cestování vesmírem pomocí průniku subprostorem se dosud nepodařilo uspokojivě objasnit. Ale na druhé straně během spánku byl mozek každého agenta zaplavován množstvím údajů nezbytných pro úspěch mise – a tak jako vždy i teď už Mark dokonale ovládal jazyk domorodců z planety Girsa, místní zvyklosti a další podrobnosti. Všechno bylo o něco odlišnější, než s čím se setkával dosud.
"Všechno je v pořádku, Marku," přerušil jeho úvahy Ray. "Můžeme přejít na oběžnou dráhu nad planetou."
Mark jen kývl. Žádné příkazy nebyly potřebné, android byl naprosto spolehlivý a prakticky neomylný. Mark si do pilotního křesla Neptunu II sedával pouze ve vypjatých situacích, kdy divoké manévry vyžadovaly značnou dávku intuice, hazardu a mírného ignorování zásad logiky.
Astronef zamířil k planetě a Ray mezitím na Markovu žádost stručně shrnul dostupné údaje:
"Miniaturní soustava na samém okraji federací kontrolovaného vesmíru. Malé stárnoucí slunce s jedinou planetou obíhající kolem něho za dvě stě devadesát dva dní. Girsa má sedmdesát šest setin hmotnosti Země a kolem své osy se otočí jednou za dvacet hodin tři minuty. Velmi příjemné podnebí jen s malými výkyvy v průběhu roku, většinu povrchu tvoří souš. Travnaté planiny s řídkou vegetací, nejúrodnější oblasti kolem sladkého moře, nebo spíš velkého jezera. Prakticky žádná ložiska kovových nerostů, nulová tektonická činnost, zkrátka nic moc pro průmyslové využití, ale ani pro turistiku."
"Co osídlení?"
"Velmi řídké. Zemědělci, sběrači a příležitostní lovci se sdružují v klanech, definovaných zřejmě pouze místem pobytu. Jsou výjimečně mírumilovní, žádné války nebyly od prvního kontaktu zaznamenány."
"Takže kde je ten zakopaný pes?" dožadoval se Mark, kterému tu něco nehrálo. Co mohlo na téhle mrňavé a poklidné planetě ohrozit Benneta?
"O psech nemám žádné informace," suše opáčil Ray. "Ale pokud je Girsové chovají, nemyslím si, že by je zakopávali."
Mark se uchechtl. "Ty mě překvapuješ, Rayi. Tyhle fórky se líbily mojí babičce."
Androidi obvykle nemívají moc smyslu pro humor. Ray ho měl.

"Neměl jsem bohužel tu čest ji poznat," neodpustil si ještě Ray, ale vzápětí zvážněl. "Jde o to, že populace Girsů se v důsledku daných přírodních podmínek vyvíjí poněkud odlišným způsobem než většina nám známých primitivních civilizací. Zdá se, že chybějící předpoklady pro technický rozvoj tu nahradily zvýšené dispozice pro mimosmyslové vnímání a mezidruhovou komunikaci."
"Telepatie? Magie? Kolektivní hypnóza nebo něco takového?"
"Nevím přesně. Bennetova mise byla teprve druhým kontaktem Služby s Girsou a měla to blíže specifikovat."
Markovi se zvolna vyjasňovalo. Sám byl specialistou na středověk – v tomto vývojovém stadiu se nacházelo velké množství primitivních planet – kdežto Bennet, kterému by to s mečem nebo halapartnou nejspíš moc nešlo, dostával úkoly nevyznačující se nebezpečím, nýbrž spíše neobvyklostí. Platil za mistra diplomacie a maskování, zatímco Markovy záliby směřovaly k bojovým uměním, šermu a jízdě na koni. Ale snad právě díky této, ve Službě poměrně ojedinělé orientaci, Bennet takovou dobu přesluhoval…
"Rayi, víš něco o Bennetovi?" zeptal se Mark. Protože jeho úkolem koneckonců nebylo mapovat civilizaci Girsů, nýbrž vyřešit záhadu zmizelého agenta.
"Kapitán Hall Bennet," okamžitě zareagoval android, "veterán Služby pro dohled nad primitivními planetami, věk 52 let, výška 170 cm, váha 85 kg, vlasy žluté, oči modré. Je považován za samotáře. Záliby: šachy a prostorové scrabble. Doprovází ho android Sam."
V malé odmlce si Mark odfrkl. Na agenta byl Bennet pěkný tlouštík. A prostorový scrabble hrály akorát malé děti!
"Pokud můžu něco dodat ze svých zdrojů…," navrhl Ray.
"Nedělej s tím takové cavyky, Rayi. Myslíš, že je někdo schovaný ve skříni a poslouchá?"
"V pilotní kabině žádné skříně nejsou, Marku. Ale pokud si budeš přát, můžu nějaké opatřit."
Mark jen obrátil oči vzhůru.
"Je, myslím, zajímavé, že Sam je z úplně první generace androidů vyvinutých pro Službu a nebyl nikdy dodatečně upravován ani přeprogramován. Na výslovnou žádost kapitána Benneta."
"Hm…" Mark nevěděl, k čemu mu taková informace mohla být dobrá. Bennet byl prostě divný pavouk. Markovi se zrovna dvakrát nelíbilo, jak přezíravě se choval při řídkých společných setkáních k mladším agentům Služby. A dokonce i k němu! "Dobrá. Ale ke Girse dorazil, ne?"
V neuvěřitelně lidském gestu si Ray přejel palcem a ukazováčkem levačky pro hladkých tvářích. "Služba přijala zprávu o příletu jeho astronefu Ganymed do soustavy. Ale byl to automatický signál lodě, nikoliv hlášení kapitána Benneta osobně. Pak už nic."
To bylo divné.
"Ganymed tu samozřejmě není?" položil Mark zbytečnou otázku. Ray by mu to neopomněl nahlásit.
"Ani stopa po něm," potvrdil android.
"Zůstaneme chvilku na oběžné dráze," rozhodl se Mark Stone, "pro jistotu pěkně vysoko. Budeme nepřetržitě scanovat povrch a hledat…"
"…Bennetův modul," doplnil bryskně Ray.
"Nebo trosky Ganymeda," dodal pochmurně Mark. Ať byl kapitán Bennet jaký chtěl, patřil k agentům Služby a ti vždycky a za každých okolností drželi spolu a bezvýhradně spoléhali jeden na druhého. Pokud Bennet žije, Mark udělá všechno, aby ho zachránil.
Ray navedl Neptuna II na vysokou oběžnou dráhu a Mark zatím nastavil a spustil palubní skenery. Teď měli chvilku volného času. Marka znepokojovala ještě jedna nezodpovězená otázka.
"Khov se choval divně," přemítal nahlas. "Normálně by přece za takové situace se vším humbukem zorganizoval mohutnou záchrannou misi, proti které by nikdo nic nenamítal, dokonce i Komise pro nevměšování by se držela zpátky."
Komisi nemohl ani cítit. Už několikrát před ní stál a čelil ostrým výtkám za to, že se zapletl do vnitřních záležitostí planety, a jednou ho dokonce na tři měsíce suspendovali, neboť "svým zásahem změnil přirozený vývoj původních obyvatel". Přísně vzato na tom něco bylo. Železná pravidla Služby pro dohled nad primitivními planetami zněla: poslouchat, pozorovat, shromažďovat údaje, ale nikdy se do ničeho nemíchat. Jenomže pravidla a disciplína občas neobstály tváří v tvář krutému středověku, kdy vraždící tyranové a jimi stvořená monstra zabíjeli stovky, tisíce nevinných mužů, žen a dětí, a místo nich Markovo chování ovládl smysl pro spravedlnost, nenávist anebo jen prostý lidský soucit. A třebaže Ray dokázal nezávislý záznam jejich akce částečně upravit (zatím to naštěstí nikdo nevěděl a pořád se to pokládalo za nemožné), některé věci ke komisi zákonitě prosákly. Opakovaně – takže jejích osm členů mělo na kapitána Marka Stonea pěknou pifku, a nebýt ochraňující ruky generála Khova…
"Proč to tedy tají?" pokračoval ve svých dedukcích. "Proč mu na Bennetovi tak záleží? Že by z nějakého veteránského sentimentu? Nesmysl. Generál Khov je asi tak sentimentální jako Čingischán."
(Markův přítel Oliver tvrdil, že Khov má v soukromém autodestrukčním trezoru vlastní rodokmen skutečně sahající až k legendárnímu sjednotiteli mongolských kmenů. Podle Marka to byla jen fáma.)
"Řekl bych," ozval se Ray, který nepřestával sledovat údaje skenerů, "že to spíš bude souviset s admirálem Neumanem."
"Šéfem Vesmírné policie? Jak to?"
"Snad jsi zaznamenal, že poslední dobou prestiž téhle instituce poněkud poklesla," odpověděl Ray se značnou dávkou sarkasmu. "Poněkud značně."
"Jo," zasmál se Mark. "Neuman tak dlouho tvrdil, že žádní piráti v kosmu neexistují a že jsou to jen výmysly Služby mající ospravedlnit její výdaje, až mu asi uvěřili. A začali přemýšlet k čemu vlastně Vesmírnou policii mají. Aby honila těch pár pašeráků a dohlížela na dodržování dopravních předpisů na pravidelných trasách? Trochu málo na kolos s

tolika lidmi a astronomickým rozpočtem, co?"
"Ano," přitakal Ray, "a nakonec si to zřejmě uvědomil i admirál Neuman. Jistě by těžko přenesl přes srdce, kdyby se jeho postavení a pravomoci měly významně snížit, a tak se začal nenápadně ohlížet po nové funkci. No a místo šéfa Služby pro dohled nad primitivními planetami je, jak bys řekl ty, první na ráně."
Mark Stone užasle hvízdl. To teda bylo něco! Generál Khov a admirál Neuman nebyli právě velcí přátelé a Neuman nevynechal jedinou příležitost, aby na Khova i na Službu nezaútočil. A jestli teď zatoužil po generálově funkci, znamenalo by Bennetovo zmizení víc než jen záminku. Kdyby se o něm dozvěděl (a on se to nepochybně dříve nebo později dozví), okamžitě by inicioval rozsáhlé vyšetřování, jehož součástí byl jistě bylo i zpochybňování Khovových velitelských schopností. Teď už to bylo Markovi jasné.
"Poslyš, Rayi, a jak tohle všechno víš?"
"Od slečny Swensonové," zašklebil se potutelně android. Na malou chvíli skutečně Marka zmátl.
Androidi byli naprosto stejně vybaveni jako lidé a mohli (s jistým omezením) například přijímat potravu a pití, stejně jako uskutečňovat pohlavní styk (s jistým omezením). Normálně ovšem neměli žádné vlastní erotické impulzy. Ray je měl.
A vypadalo to, že sex mu působí stejné potěšení jako Markovi. Ovšem že by Elza…
Ne. To ne.
"Proč se o tom nezmínila přede mnou?" zamumlal nicméně poněkud dotčeně Mark.
"Prý se ti to pokoušela naznačit, jenomže tys prohlásil, že se o dovolené nemíníš bavit o politice, když se čas dá vyplnit spoustou daleko příjemnějších věcí. A pak jsi…"
"No jo," přerušil ho rychle Mark, "vzpomínám si."
"Takže slečna Swensonová předala všechny informace obvyklým způsobem mně. Udělala dobře, ne?"
Mark by měl radši tuhle část rozhovoru za sebou. "Co skeny?" obrátil list, ačkoliv na oba skenery se záznamovými monitory viděl moc dobře sám.
"Beze změny," přešel Ray do oficiálnějšího tónu. "Tam dole není nic, a už vůbec ne nic kovového. Ani plechovka od Cambellovy polévky."
"Co by tam taky dělala," ušklíbl se Mark. Tentokrát se nachytat nenechal – polévky v konzervě se už pár století nevyráběly, ale on si pamatoval na její obraz v Metropolitním muzeu. Nebyl zas takový barbar.
"No tak se tam mrkneme, Rayi."
2.
K přistání si vybrali opuštěné údolí, kterým protékala mělká říčka, jejíž břehy lemovaly husté houštiny křovisek s úzkými listy podobných vrbám. Modul se tentokrát rozhodli nechat na planetě, jen aktivovali ochranné maskování a naprogramovali autopilota tak, aby je mohl v případě potřeby kdekoliv vyzvednout. Protože Girsa neměla žádný měsíc, temnou nocí probleskovalo jen světlo milionů hvězd.
Ještě než vystoupili z přechodové komory, Ray je vybavil vhodným oblečením. Mark jím příliš nadšený nebyl – skládalo se vlastně jen z volné plátěné košile zelené barvy a stejných kalhot končících těsně pod koleny. Obuv chyběla úplně.
"Máš smůlu," všiml si jeho rozpaků Ray, "Girsové chodí výhradně bosi. Existuje dokonce domněnka, že kůže chodidel jim slouží k přijímání důležitých hmatových informací."
"No nazdar," komentoval to Mark nakysle. Na svých misích vždycky něco na nohách měl. "Už jsi slyšel o tom, že j správný chlap má umřít v botách?"
"Já ano, ale Girsové ne. A vzhledem k tomu, že neznají psaný projev, pochybuji, že by si to v nejbližší době mohli přečíst v nějaké kovbojce, i kdybys ji sem nakrásně propašoval."
"Ha, ha," zahučel Mark ironicky. "A co zbraně?" Ray mu beze slova podal hladkou dřevěnou hůl. "To je všechno?"
Obvykle měli k dispozici meče, tesáky, dýky a kuše, nebo alespoň pořádné kyje pobité železnými hřeby.
"Říkal jsem ti přece, že Girsové jsou výjimečně mírumilovní," nedbal jeho stesků Ray a sám uchopil podobnou hůl.
"Pokud se ti bude stýskat po boji, můžeme si spolu cvičně zašermovat. I když – pro tebe bych asi nebyl sparingpartjnerem, který by stál za řeč."
Mark si tím nebyl tak jistý, ale pro tentokrát se spokojil s Rayovou lichotkou. Zapnul si ochranný pás.
"Budeš ho muset nosit pod košilí," upozornil ho Ray. I "Opasek by možná domorodci ještě jakž takž akceptovali, ale sponu… Vždyť víš, žádné kovy."
Ochranný pás byl jednou z nejdůležitějších součástí speciální výzbroje agentů Služby – jeho funkce skrývala velká spona, v níž byl umístěn miniaturní atomový generátor. Ten vytvářel silové pole obklopující nositele opasku, jímž nepronikly žádné střely a údery a dokonce ani koncentrovaný paprsek termopalu. Nastavený identifikační kód navíc znemožňoval jeho zneužití někým jiným než majitelem.
"Jestli mají Girsové jen tyhle klacky a navíc je používají akorát k plašení hadů, nejspíš ho ani nebudu potřebovat," zamumlal Mark, ale přece jen si ochranný pás nastavil alespoň na minimální výkon. Ostatně, byl na něj zvyklý.
"Vyrazíme?"
"Nejbližší klanové sídlo je vzdáleno osmnáct a půl kilometru odsud," informoval ho Ray. "Koně nebo něco podobného tu nenajdeme, takže se budeme muset přesunout pěšky."
"A bosi," útrpně si povzdechl Mark.
"Aspoň se dostaneš do formy. Určitě jsi v poslední době zlenivěl, tedy pokud jste každé ráno se slečnou Swensonovou nechodili běhat."
"Nic jiného jsme prakticky nedělali," usadil ho Mark.
Zvedl hlavu. Obloha nad vzdáleným návrším neznatelně růžověla přicházejícím svítáním. "Když sebou hodíme,

dorazíme právě ke snídani."
"Dobrá. A jakou legendu si pro naši přítomnost vymyslíš tentokrát, Marku?"
Obvykle se vydávali za šlechtice a sluhu ze vzdálených krajů, ale to na Girse nepřicházelo v úvahu.
"Obyčejní poutníci?" navrhl Mark. "Potulní pěvci a vypravěči?"
"Nemyslím si, že by domorodci – při vší úctě, Marku – přežili tvůj zpěv," zašklebil se Ray.
"Zato ty nepochybně trylkuješ jako koňadra!"
"Náhodou – mám jeden takový program, který jsem dosud nevyužil a docela by mě lákalo to zkusit."
"Radši ne."
"Víš," přestal Ray vtipkovat, "stejně mám pocit, že se s tím nemusíme trápit. Girsové na to nenaletí. Prokouknou nás."
"Aha," pochopil rychle Mark, "mimosmyslové vnímání a tyhle věci."
"Ano."
"Nakonec na tom zas tak nezáleží. Nejsou to přece žádní lidojedi, tak co. Uvidíme."
Propletli se bez problémů houštinami a začali stoupat mírným svahem k vrcholu údolí. Rozednívalo se daleko rychleji než na Zemi, bylo příjemné teplo osvěžované lehkým vánkem a ticho brzy narušily zvuky probouzejících se ptáků a stepního hmyzu. Markovi se planeta začínala líbit, třebaže ani na okamžik neztrácel ze zřetele, že mohla zabít Benneta.
Na návrší dorazili právě v okamžiku, kdy se nad obzor vylouplo malé narudlé slunce. Před nimi se prostírala zvlněná krajina porostlá vysokou žlutozelenou travou, z níž tu a tam vystupovaly nízké pahorky, jednotlivé nebo v malých skupinách rostoucí listnaté stromy a křoviny. Sluneční světlo mělo mírně růžový nádech, a třebaže růžová zrovna nepatřila k Markovým oblíbeným barvám, tady proti ní nic nenamítal.
Ani proti chůzi naboso. Půda byla měkká a příjemná na dotek, tráva se pod chodidly poddajně ohýbala a kapky rosy na ní chladily. Jak si jím v ostrém tempu proráželi cestu, zvedala se z travního porostu lehká kořeněná vůně.
"Mírně halucinogenní," zhodnotil ji okamžitě android. "Nic nebezpečného, jen navozuje určitou euforii. Což možná částečně vysvětluje neagresivní povahu domorodců."
Mark souhlasil. Taky se cítil uvolněný a v pohodě.
Ale netrvalo to dlouho.
Právě když se blížili k první skupince stromů, Ray, který kráčel první, se náhle zarazil a zvedl ruku. Mark znehybněl, třebaže on sám si ničeho podezřelého nevšiml. Až za několik vteřin to uslyšel taky.
Zvuk pádících nohou.
Vzápětí se zpoza jednoho pahorku vynořila běžící postava. Když je zpozorovala, polekaně zvolnila, ale pak ještě zrychlila svůj úprk. Mířila přímo k nim.
Mark ji pozoroval s úžasem. Protože to byla dívka. Velmi mladá a velmi…
…velmi nahá.
Na podrobnější prohlídku zatím nebyl čas. Bylo totiž nad slunce jasnější, že dívka tu neprovozuje žádný ranní jogging, nýbrž před něčím nebo před někým utíká, a tak se museli připravit na odpovídající přivítání jejích pronásledovatelů.
Objevili se právě v okamžiku, když se dívka s vypětím posledních sil dopotácela až k nim, vyčerpaně klesla do trávy u jejich nohou a zřejmě omdlela. Dlouhé okrově žluté vlasy se jí přilepily na zpocenou tvář. To ještě stačil Mark zaregistrovat, ale pak už se musel naplno věnovat blížícímu se nebezpečí. A to vůbec nebylo ledajaké.
"Tak tohle jsou ti tvoji mírumilovní domorodci, jo?" procedil mezi zuby k Rayovi, který se postavil vedle něho.
Bylo jich šest a roztaženi do vějíře sestupovali k nim s hrozivým hrdelním vrčením. Teprve když byli blíž, dalo se rozpoznat, že skutečně patří (nebo patřili?) ke stejné rase jako prchající dívka. Jenomže jejich tělo bylo daleko mohutnější a především poseté kostěnými výrůstky ostrými jako břitva. Dvě jejich řady se táhly stvůrám od zápěstí dlouhých rukou zakončených zrohovatělými prsty až do podpaždí, další vyrůstaly z dolních končetin a z ramen a zvlášť výhružně působila srpovitě zahnutá ostří nadočnicových oblouků. Vyčnívající zažloutlé tesáky a rozšířené oči planoucí zuřivou červení už jen dokreslovaly hrozivé vzezření podivných bytostí.
"Obrněný kaktus," utrousil Mark, "to jsem ještě neviděl."
"Sekačka na maso," doplnil ho ve stejném duchu Ray. "A pěkně vzteklá."
"S tím si asi naše hole neporadí," hlesl ještě Mark, když bytosti zaútočily.
Vrhly se na ně divoce a neuspořádaně, takže Mark prvnímu náporu bez potíží unikl dlouhým přemetem přes jejich hlavy. Snažil se moment překvapení využít, a než se útočníci stačili otočit, zasáhl jednoho z nich prudkým úderem koncem hole do ledvin, který ho srazil na kolena. Ale už druhý úder vedený naplocho potvrdil Markovy obavy – dřevěná hůl se po nárazu na kostěné výrůstky změnila v třísky. Zároveň zaznamenal, jak silové pole opasku zachytilo tvrdou ránu, po níž se mírně zapotácel. Ostré bodce polem samozřejmě nepronikly, ale ucítil je jako štípnutí a s nevolí si uvědomil, že bude mít po těle pěkných pár modřin. Přinejmenším.
Jedinou jeho výhodou byla rychlost, s níž se mu dařilo uhýbat a přemisťovat. A protože už neměl žádnou zbraň, musela ke cti přijít jeho znalost asijských bojových umění. Zatímco téměř tanečními kroky unikal úderům, hledal na těle nestvůr nejzranitelnější místo a brzy ho našel. Byl to jako téměř v každém případě krk, který žádné výrůstky nechránily. Bylo na čase přestat si hrát na honěnou. Přikrčil se, pak se mohutným odrazem vznesl do vzduchu a prudkým kopem pravé nohy zasáhl v letu hrdlo nejbližšího útočníka. Ozvalo se tupé křupnutí a hlava stvůry se vyvrátila v nepřirozeném úhlu, ale Mark už byl znovu na nohou a v prudké otočce, která jeho švihu přidala na razanci, udeřil malíkovou hranou ruky dalšího protivníka přímo do hrtanu. Ránu sice částečně zbrzdil ramenní osten a Markovi přitom zabrněla celá paže, nicméně to stačilo. Útočník zachrčel, z úst mu vytryskl pramen načernalé krve a pak se zhroutil do trávy.
Třetí zabiják se ovšem mezitím octl za Markovými zády a sevřel ho v drtivém objetí. I přes silové pole opasku nastavené jen na minimální výkon cítil Mark tlak vražedných výrůstků, které by ho jinak propíchaly jak jehelníček, a navíc ho poněkud omračoval tvorův páchnoucí dech. Naštěstí byl jeho protivník překvapen, že smrtící objetí nějak

nefunguje, a povolil ho, aby to zkusil jinak. Mark toho okamžitě využil, sepjal ruce za jeho hlavou a mocným trhnutím si ho přehodil přes ramena. Tělo zadunělo o zem a Mark pro jistotu přidal ještě prudký kop na spánkovou kost. Konečně si mohl vydechnout a zjistit, jak si vede Ray.
Android v souboji se třemi útočníky spoléhal na svou nadlidskou rychlost a ve vířivém kolotoči jim zasazoval série krátkých úderů rukama i nohama. Přesto sám utržil několik ošklivých ran a Mark se obával, zda nenarušily některé z jeho obvodů, a tak mu rychle spěchal na pomoc. Přiběhl právě v okamžiku, kdy se dvěma nestvůrám podařilo srazit androida k zemi a ten se teď zoufale snažil vymanit z ostnaté hromady. Mark přiskočil, zahákl jednomu zabijákovi loket kolem hlavy a prudce škubl. Páteř ochotně rupla a Mark odhodil mrtvolu stranou. Ray se už zvedal a u jeho nohou se v bolestech svíjel umírající útočník s očima změněnýma v krvavou kaši. Ošklivé, ale účinné.
"Díky, Marku," vydechl unaveně Ray.
"Jsi v pořádku?"
"Bude to dobré, jen drobná poškození," usmál se android. A jako na potvrzení svých slov se bleskurychle otočil a z jeho ukazováčku vylétl úzký laserový paprsek. Zasáhl doprostřed hrudi posledního útočníka, který se zvedl z husté trávy a řítil se na ně. Na toho málem zapomněli.
Mark zachytil Rayův tázavý pohled, jímž jako by se omlouval za použití nepovolené zbraně, ale jen souhlasně kývl hlavou. Nemusel se vůbec přesvědčovat, že tohle na jzáznamu samozřejmě nebude.
Když se to tak vezme, potyčka netrvala příliš dlouho, ale oba se při ní museli zatraceně ohánět, takže nebylo divu, že ho leccos bolelo. Přelétl pohledem zdupanou trávu, v níž se válela mrtvá těla, kterým ani smrt příliš neubrala na hrozivém vzezření.
"Kde se tu vzali? A co jsou vůbec zač? Nějaká mutace?"
Ray se nad jedním útočníkem sklonil a chvíli ho letmo zkoumal. "Spíš bych to tipoval na genetickou manipulaci," řekl, když se napřímil. "Ale na přesnější zjištění bych potřeboval trochu času. Musíš si uvědomit, že od první inspekční zprávy uplynulo padesát let a za tu dobu se mohlo stát ledacos. No a protože ty se docela určitě budeš raději věnovat jiným problémům," ukázal na plavovlasou dívku schoulenou opodál, která se právě začínala probírat, "mohli bychom se na chvíli rozdělit, ne? Samozřejmě zůstaneme ve spojení."
Markovi to nepřipadalo jako špatný nápad. "Dobře," přitakal, "odvedu ji k jejímu klanu a pokusím se zjistit, co se dá."
Mezi agenty Služby byli Mark s Rayem jedinou dvojicí schopnou plnohodnotně telepaticky komunikovat. Androidovi to umožňoval vestavěný psychický zesilovač, kdežto Markovy vrozené dispozice několikanásobně umocnil pobyt na jedné planetě s neobvyklým, vysoce inteligentním rostlinným společenstvím.
"Možná bude lepší, když nebudu u tvého prvního setkání s Girsy," dodal ještě Ray záhadně.
Mark se ho chtěl zeptat, co tím myslí, ale už to nestihl. Plavovláska totiž klečela na kolenou a potřásala hlavou, jak se snažila úplně se vzpamatovat, a Ray se ztratil.
"Na shledanou," zaznamenal Mark okamžitě první telepatický kontakt. "A buď opatrný."
"Bez obav."
Pak už věnoval bezvýhradnou pozornost mladé dívce. Přistoupil k ní a pomohl jí na nohy. Podívala se mu do obličeje, na čele jí naskočily drobné vrásky a oči se jí rozšířily údivem.
"Co… co se stalo?"
"Zdá se, že ses dostala do nějakých potíží. Mysleli jsme, že by bylo dobré trochu ti od nich pomoci," odpověděl Mark zpěvavým jazykem domorodců plným měkkých hlásek.
Pozorně si ji přitom prohlížel – útlá, pružná a ohebná postava, souměrný obličej se zvláštníma, růžovofialovýma očima, drobným nosíkem a překvapivě plnými rty. Nemohl si samozřejmě nevšimnout dokonalých hrotitých ňader a zlatavého ochlupení klína, které mu vehnalo krev do tváří. Měl by jí možná nabídnout svou košili, jenomže tím by odhalil svůj opasek a kromě toho se nezdálo, že by dívka projevovala nějaký stud.
Pohled jí zaletěl k mrtvolám ostnatých útočníků a její údiv se změnil v nelíčený úžas.
"Nikdo…," vydechla, "…nikomu se ještě nepodařilo zabít někoho z Temných. Kdo jsi?"
"Přítel," snažil se o co nejstručnější odpověď Mark. "Zdaleka. Jmenuji se Mark."
Vůbec ji to neuspokojilo. Naopak – zamračila se a do očí se jí vkradlo podezření. Pak k němu přistoupila, beze slova vztáhla ruku a položila mu teplou dlaň na hlavu.
Okamžitě pocítil silnou zkoumající vlnu empatie, která mu pronikala do mozku, a automaticky zablokoval svou mysl. Na poslední chvíli – tuhle součást mentálního výcviku nemusel při svých misích používat příliš často. Teď mu nic jiného nezbylo. Nebylo by zrovna nejvhodnější, aby se malá kráska dozvěděla, že je kapitánem Služby pro dohled nad primitivními planetami pátrajícím na Girse po zmizelém agentovi. Anebo – nedej pánbu – že je zamilovaný do Elzy Swensonové!
Dívku to znepokojilio a její podezření ještě zesílilo. Jako by stála před těžkým rozhodnutím.
"Všichni Lidé spolu mluví," pronesla pak zamyšleně. "Mluví i se stromy. A s trávou. Se zemí. Jen Temní nechtějí mluvit. Jsi Temný?"
Už mu došlo, že tímto slovem označuje tvory, kteří na ně zaútočili.
"Ne," řekl a vykouzlil na tváři odzbrojující chlapecký úsměv, který tolik přitahoval všechny ženy. "Copak to nevidíš? Jsem přítel," opakoval. Víc jí vážně říci nemohl a do hlavy si ji taky nechtěl pouštět. Alespoň zatím.
Perličkovitými zuby několikrát skousla spodní ret, než se konečně rozhodla.
"Jsem Lia z klanu Lidí malých ok a děkuji ti za svůj život, cizince," pronesla vážně a s půvabnou úklonou.
"Jen Mark, prosím," zamumlal.
Nepříliš ochotně přikývla. "Kde je tvůj druh, cizince… Marku?"
"Ach, Ray! Šel prozkoumat okolí, jestli se tu nevyskytují ještě další… Temní. Připojí se k nám později."

Jako by jí to něco připomnělo.
"Mí bratři!" vykřikla úzkostně. "Zůstali tam. Musím se pro ně vrátit!"
"Půjdu s tebou."
Vzala to na vědomí a rychle vykročila směrem k pahorku, Mark ji následoval.
"Hrozí tvým bratrům nějaké nebezpečí?" zeptal se ještě.
Zavrtěla hlavou. "Nemyslím. Budou jen omráčení. Temní nás nezabíjejí, oni… jen nás chytají a odvádějí pryč."
"Kam? A proč?"
"Nevím. Nikdo to neví," pokrčila rameny a přešla do klusu. Mark se rozběhl za ní, i když jeho pomlácené tělo proti tomu vehementně protestovalo. A nedalo si pokoj, protože Lia to vzala pěkně zostra a Mark měl co dělat, aby jí stačil. Utíkat teda Girsové opravdu uměli.
Přišlo mu docela vhod, že se ozval Ray, a on tak mohl věnovat pozornost něčemu jinému než svým bolavým svalům.
"Jak pokračuješ, Marku?"
"Jsem s Liou na cestě k jejímu klanu, ještě musíme vyzvednout její bratry. A mimochodem, měl jsi pravdu, prokoukla mě hned. Girsové disponují něčím podobným, jako je telepatie, jen k tomu potřebují fyzický kontakt. Nenech si od nich sahat na hlavu!"
Možná by si ovšem Rayův pozitronový mozek s něčím takovým bez problémů poradil.
"Prozkoumal jsem podrobně ty ostnaté bytosti. Skutečně jde o dost krutou genetickou manipulaci, navíc s rozsáhlými zásahy do mozku, s jediným cílem: stvořit poslušného a nelítostného zabijáka. Je ti jasné, co to znamená?"
"Jistě. Cizí ruce. A cizí hlavy, protože genové technologie nemůže zvládnout žádný břídil."
"V celé Pozemské unii byly podobné pokusy striktně zakázány už před sedmdesáti lety, Marku. I když se nedá vyloučit, že tajné laboratoře ještě existují na nějakých odlehlých místech."
"Třeba na Girse."
"Třeba."
"A Bennet na to přišel, takže musel zmizet."
"Je to možné. Marku, zkusím něco vypátrat na vlastní pěst, teď mě stejně nepotřebuješ. Dej mi tři dny."
"Dobře. Najdeš mě v klanu Lidu malých ok."
"V čí posteli?"
Než pobavený Mark stačil najít vhodnou odpověď, Ray kontakt přerušil.
Tak jako tak se Mark musel věnovat jiným věcem. Když se vyhnuli lesíku a vyběhli na pahorek, spatřil před sebou mělkou mísovitou proláklinu, v jejímž středu se zrcadlilo nevelké jezírko. Na jeho břehu, těsně u vodní hladiny, ležely dvě postavičky a hromádka šatstva. Lia vykřikla a ještě zrychlila, tentokrát už jí supící Mark nestačil.
Když k ní doběhl, klečela u svých bratrů a úzkostlivě zkoumala jejich těla. Byly to ještě děti, dvojčata, oba stejně jako jejich sestra štíhlí a dlouhovlasí, ruce zaťaté v pěst, jako by se chtěli bránit. Ale jejich hruď se stejnoměrně zvedala a klesala.
Lia ukázala okrouhlé podlitiny s temným středem na jejich hrdlech.
"Jed. Temní ho nosí v prstech. Jen ochromuje – za chvíli se proberou a budou v pořádku," řekla klidně.
Vstala, z hromádky šatů vybrala jednoduchou halenu bez rukávů a se sedlovým výstřihem a k Markově lítosti si ji přehodila přes hlavu. Na zápěstí si pak navlékla jednoduchý náramek ze spletených řemínků kůže přidržujících oblý, mléčně zbarvený valounek s růžovými žilkami. Pak se se zkříženýma nohama posadila do písku.
Mark se už vydýchal, a tak ji napodobil.
"Jak se to přihodilo?" zeptal se, aby řeč nestála. Lia se ochotně rozpovídala.
"Šli jsme s Tanem a Tirem chytat maruiky. Tady, v Písečném oku, jsou největší a nejhloupější, víš? Musíš se potopit a pořádně se koukat. Leží na dně a předstírají, že jsou něco jiného než pochoutka, stačí je popadnout a hodit na břeh. Ale chytíš je, i když je napadne utéct. Plavou moc pomalu, ještě pomaleji, než ty utíkáš," rozesmála se náhle bezstarostně.
"Já bych si zase dával větší pozor na to, co se děje kolem," opáčil dotčeně Mark a Lia rázem zesmutněla a sklopila hlavu.
"Máš pravdu. Zašli jsme příliš daleko od klanu a nebyl s námi nikdo, kdo by udělal hráz. Jenomže Temné už tady dávno nikdo neviděl, jen někteří si je pamatují. A i když nám o nich mluvili a mluvili, už jsme přestali věřit, že jsou. Teď vím, že je to chyba, a jen tobě může klan děkovat, že nebude muset zapálit smuteční oheň. Povím to a budeš mít jeho dík, i když znáš jen třetí řeč."
"Třetí?"
"Ano, cizinče Marku. První je řeč myšlenek, pak řeč těla a až nakonec ta, co ti vychází z úst. Tou se nedá moc sdělit a ještě to dlouho trvá," smála se už zase Lia.
Nepokoušel se jí to vymluvit. Místo toho se zvedl, přistoupil k jezírku a opláchl si chladivou vodou obličej. Pak ji nabral do dlaní a pokropil tváře obou chlapců – všiml si, že už se začínají probírat. Lia se k němu připojila, a když její bratři otevřeli oči a posadili se, objala je konejšivě kolem ramen. Potřebovali to, protože jakmile se rozpomněli na to, co se stalo, obličejíky se jim zkřivily hrůzou. Ale Lia položila dlaně na jejich čela a malou chvilku tak nehybně setrvali. Jak zděšení v jejich očích postupně nahrazovala úleva a pak i obdiv, mohl si Mark snadno spočítat, o čem s nimi "mluví".
A že se nemýlil, se vzápětí ukázalo: dvojčata se na něho usmála a ještě trochu zadrhávajícími hlasy vážně prohlásila:
"Tan ti děkuje, Marku. Tir ti děkuje, Marku. Ať všechno, co je naše, smí být i tvoje."
Lia se při jejich slovech maličko zachmuřila. Možná pronesli nějaký rituální slib věrnosti a přátelství, pomyslel si Mark, a jí to připadá ukvapené. Ale vždyť jsou to ještě malí kluci!
"Je potěšením přijmout upřímně dávaný dar," zamumlal v rozpacích. Naučili ho tuhle formulku při výcviku, nebo si ji pamatoval z nějaké dětské knížky? Ani nevěděl, jak mu přišla na jazyk – nicméně dívčina tvář se rozjasnila, takže

zrozpačitěl ještě víc. Přece jen byl zvyklý spíš na krvavou řež než na duchaplnou konverzaci s malými špunty.
"Tak snad abychom radši šli, ne?" ukončil ji raději.
"Musíme ještě chvíli počkat, jsou moc zesláblí," řekla Lia.
"No tak je chvíli ponesu." A než stačila něco namítnout, popadl klučiny do náručí a vykročil.
Tělo protestovalo jen chabě, jako by tušilo, že je to marné.
3.
Narudlé slunce už stálo vysoko nad jejich hlavami, když se před nimi konečně objevilo sídliště Lidu malých ok. Tvořilo jej jen asi třicet jednoduchých staveb se střechami z travnatých došků uspořádaných do nepravidelného kruhu, v jehož středu se nacházela prostorná otevřená chatrč s ohlazeným balvanem uprostřed. Po obvodu osady byla roztroušena malá políčka, na nichž pracovaly ženy a také děti, které v lýkových vacích přinášely vodu z nádrže pod nedalekým pramenem. O jejich příchodu už byl klan zřejmě nějakým způsobem zpraven, neboť na ušlapaném prostranství uprostřed vesnice je očekával hlouček mužů, v němž hrálo prim několik vousatých starců v bílých splývajících tunikách, s dlouhými holemi v rukou.
Dvojčata, která už dávno nabrala ztracené síly, se k nim s veselým křikem rozběhla, a také Lia, která se snažila zachovat vážnost a důstojnost, zrychlila krok. Mark naopak zvolnil, aby jí poskytl trochu času k potřebnému vysvětlení.
Odehrálo se znovu oním zvláštním způsobem bezeslovné mentální komunikace – spleť dlaní na dívčině hlavě a další, které propojovaly celou skupinu – a netrvalo dlouho. Pak se z hloučku oddělil vysoký urostlý muž s dlouhými vlasy spletenými do plochých copánků a vykročil vstříc Markovi. Dva kroky před ním se zastavil a zvedl pokrčené paže s dlaněmi obrácenými vzhůru.
"Jsem O'lan, první z klanu. Lid malých ok ti děkuje za život svých dětí, cizinče. Buď naším hostem dnes a snad i ve dnech, které přijdou. Odpočiň si, pojez, a budeš-li souhlasit, promluvíme si společně, až slunce ukryje svou tvář."
Bylo to vlídné, i když poněkud opatrné a podmíněné přivítání a Mark by teď potřeboval něco z diplomatického nadání zmizelého Hala Benneta.
"Rád přijímám pohostinství Lidu malých ok," řekl tedy pouze a přidal lehkou úklonu. Zdálo se, že tím nic nepokazil.
O'lan mu úklonu vrátil a odstoupil. Marka okamžitě obklopili obyvatelé osady, kteří se seběhli ze všech stran, zvědavě ho okukovali, ale nikdo se nepokusil dotknout se ho. Usmíval se na ně, ale byl rád, když ho vysvobodila Liina ruka, která se chopila té jeho a odtáhla ho pryč. Dívka ho odvedla do jedné z chatrčí – na hliněné podlaze ležely dovedně spletené rostlinné koberce, proutěné stěny zdobily suché květy překvapivých barev, stále ještě vydávající příjemnou a nevtíravou vůni.
Lia usedla a Mark ji napodobil. Vzápětí se travnatý závěs ve dveřích znovu odhrnul a dvě starší ženy přinesly jednoduché pokrmy na širokých zelených listech a tykvovitou nádobu s chladným nápojem. Mark měl hlad, a tak bez pobízení ochutnal obilnou kaši slazenou medem, horkou hrudkovitou hmotu vzdáleně připomínající rýži promíchanou s praženým kořeněným hmyzem a šťavnaté oddenky nějaké vodní rostliny. Steak to tedy nebyl, ale nechutnalo to špatně.
Lia si také vzala, ale tvářila se zachmuřeně a naštvaně.
"Copak ti přelétlo přes nos," řekl škádlivě Mark, když dojedl, dopil a utřel si hřbetem ruky ústa. Lia jako by na to čekala.
"Nejsem žádné dítě klanu!" vybuchla, "O'lan asi zapomněl, že za pár sluncí mi ženy spletou vlasy a já budu moci dát květinu aya každému, kdo se mi bude líbit!"
Mark tušil, co to znamená, a samozřejmě si nemohl odpustit, aby jí nezalichotil.
"Myslel jsem, že už se to dávno stalo. No každopádně závidím tomu, kdo si ji vysloužíš."
Liin hněv se rázem změnil v zářivý úsměv.
"Ach, jsi tak hodný, Marku!" A než se mohl vzpamatovat, mrštně vyskočila a vtiskla mu letmý polibek na tvář. Třebaže trval jen setinu vteřiny, kapitána SDPP nepopsatelně vzrušil. Ve všech dotycích domorodců z planety Girsa bylo něco navíc, něco silnějšího.
Snažil se své vzrušení skrýt, ale zdálo se, že si toho Lia nevšimla. Teď už se spokojeně vžila do role hostitelky.
"Omluv tohle prosté pohoštění, Marku. Večer, pokud se budeš chtít zúčastnit mluvení rady, bude k jídlu pečené maso trpouna, moc dobré. Škoda že se nám nepodařilo přinést nějakou marniku, to by sis opravdu pochutnal."
"Pokud se budu chtít zúčastnit…," nadhodil Mark.
"Ano, byl jsi pozván, ale klan vždycky respektuje vůli každého z Lidí," řekla vážně Lia. "Když přijdeš, rada se bude ptát a bude chtít vědět, ale nebude tě nutit mluvit. Myslím první řečí, i když se jí to bude zdát divné."
Mark se nad tím zamyslel. Potřeboval si získat důvěru klanu, pokud chtěl získat nějaké informace, jenomže nemohl jen tak zničehonic otevřít svou mysl. Bylo to složité.
Lia ho po očku pozorovala.
"Marku," ozvala se po chvíli, "proč nechceš s Lidem mluvit? Přece to umíš. Mluvil jsi se svým přítelem."
"Jak to víš?" vyvalil překvapeně oči.
"Cítila jsem to. Jen chvíli."
Ohromeně mlčel a doufal, že k ní nepronikl obsah jeho telepatického rozhovoru s Rayem.
"Totiž…," začal váhavě, ale Lia ho okamžitě přerušila.
"Promiň, Marku, prosím, promiň! Nechtěla jsem se vyptávat. O'lan měl pravdu, chovám se jako hloupé dítě! Nikdo z Lidí nesmí druhého nutit mluvit, když on sám nechce. Neboť jak jinak by Lid mohl zůstat svobodný a volný?"
V zahanbení skryla tvář do svých útlých dlaní a Mark, který byl rád, že si nemusí vymýšlet složitou a nepravděpodobnou odpověď, jen zamumlal:
"To je v pořádku, Lio."
Odtáhla ruce a se sklopenýma očima řekla: "Nechám tě teď odpočívat. Přijdu pro tebe, až bude slunce zapadat." A

chvatně vyběhla z chatrče.
Mark se pohodlně natáhl na měkkou rohož a uvažoval, jak se zachová před radou. Moc toho nevymyslel, protože ho záhy přepadl spánek – poddal se mu klidně a bez odporu. Po rušném dni přišel vhod.
***
V poradní chýši, kam ho Lia zavedla, když se slunce Girsy sklonilo za obzor, sedělo kolem kamene pět příslušníků klanu Lidu malých ok. Kromě O'lana ještě další svalnatý muž přibližně jeho věku a pak tři starci s vrásčitými tvářemi a pronikavýma očima. Všichni vstali, když Mark vešel.
"Jsme rádi, žes přijal naše pozvání, cizinče tolik podobný Lidem," pronesl obřadně O'lan držící v pravé ruce dlouhou hůl s jemně vyřezávanou hlavicí na konci. "Nechť nic neruší mluvení rady!" dodal a pokynul Markovi, aby se posadil na volné místo v kruhu přímo proti němu.
Na jeho další pokyn vstoupily ženy s jídlem. Vůně pečeného masa, která Marka provázela už cestou k poradní chýši, byla tak intenzivní, že se mu v ústech sbíhaly sliny. Ale odolal a vzal si sousto až tehdy, když ochutnali ostatní. Pečeně, z níž si každý odkrajoval ostrým kamenným nožem, byla křehká a lahodná, trochu podobná masu plachtících ještěrek z Kratonie III, jen o něco výraznější, za což zřejmě vděčila místnímu koření. Zapíjeli ji nahořklým zkvašeným nápojem, který nepochybně podporoval trávení, i když Mark byl dal přednost staré dobré whisky. Ale k pálení obilných zrn se zdejší civilizace zřejmě zatím nepropracovala.
Během jídla nepadlo jediné slovo a teprve potom, co si všichni otřeli ústa a prsty do překvapivě jemných plátěných ubrousků, mohlo mluvení rady začít. Mezitím se venku setmělo, ale chýši zaplavovalo měkké, trochu přízračné světlo vycházející z velkého kamene. Fluorescenční jevy nebyly na známých planetách ničím zvlášť mimořádným.
"Rada nyní bude mluvit," ujal se slova O'lan, v ruce opět zdobenou obřadní hůl. Vzápětí ji podal nejstaršímu z mužů sedících kolem kamene.
"Jsem A'nor, vědoucí klanu," pronesl stařec autoritativním, ale přece jen poněkud váhavým hlasem, nasvědčujícím tomu, že na slovní komunikaci není příliš zvyklý. "Jsme ti zavázáni za záchranu Liy i jejích bratrů a udiveni tím, že jsi se svým přítelem zabil šest Temných." Odmlčel se na okamžik a udiveně zakroutil hlavou. "Mezi Lidem malých ok a ani mezi ostatními Lidmi, které známe, nejsou žádní… bojovníci. A tak – nechť se tě má žádost nedotkne, cizince Marku – bychom rádi věděli, odkud pocházíš."
Oči všech se s napjatým očekáváním stočily k Markovi. Myslel si, že mu šoupnou do ruky hůl, ale když to neučinili, začal jim opatrně předkládat historku, kterou si připravil odpoledne.
"Jsem Mark. Pocházím zdaleka, z malého a zapomenutého klanu v horách." (Ze skenování si pamatoval, že jediné pohoří, pokud se tak vůbec dalo označit, se nachází právě na opačné straně planety.) "Lid valících se kamenů tam obývá skalní síně a musel se naučit bojovat, aby z nich vystrnadil divoké dvědy. Jsou velmi zákeřní a slyšeli nás, když jsme mluvili, takže velký K'hov před mnoha a mnoha slunci zakázal mluvení první řečí. A pak se objevili Temní, chytali a odváděli Lid, ale my jsme s nimi bojovali a umírali. Byli mnohem silnější a vítězili, až jsme z celého klanu zbyli jen já a Ray. Prchli jsme z hor a vydali se na cestu hledat sídlo nepřátel, abychom se pomstili za smrt Lidu."
Zmlkl a tiše doufal, že to nepřehnal. Ray by se nejspíš potrhal smíchy, kdyby věděl, jak do svého líčení zamotal medvědy, prehistorickou hudební skupinu Rolling Stones a nakonec i generála Khova. Nicméně bez mrknutí oka a s nehybnou tváří čelil Mark pochybovačným pohledům členů rady.
Druhý ze starců natáhl ruku pro hůl.
"Jsem K'yen. Nikdy jsme neslyšeli o tvém klanu, Marku. A je pro nás obtížné pochopit, že se někdo z Lidí vzdá umění mluvit anebo na něj zapomene. Nicméně země je velká, mnoho věcí se mění a je těžké rozumět burácejícím hvězdám či úmyslům Temných, kteří také kdysi museli patřit k Lidu."
Mark s potěšením zaregistroval, že stařec vynechal oslovení cizince, ale ještě víc ho zaujala zmínka o burácejících hvězdách. O co jiného mohlo jít než o kosmické lodě?
Vtom se prudce zvedl muž vedle O'lana a doslova vytrhl K'yenovi obřadní hůl z ruky.
"Jsem M'ken, nejmladší z rady," promluvil rozhořčeným hlasem, "a říkám vám, nevěřte mu! Je to lhář, a proto nechce mluvit první řečí! Možná je jen služebníkem Temných a přivolá na klan zkázu a smrt. Kde je ten jeho přítel? Nejspíš na cestě pro posilu, co?"
No… Mark si stejně nemyslel, že to projde jen tak hladce.
O'lan také vstal a rázným gestem požádal o hůl. Z jeho očí sršely blesky.
"Mluvíš neuváženě a urážíš hosta, který přece zachránit děti a zabil Temné! Jak by mohl být jejich služebníkem?"
"Viděl jsi jejich těla?" odsekl M'ken hůl nehul. "Všechno to může být jen lest."
Když už přestávala platit pravidla, Mark se také ozval:
"Nejsem nepřítelem Lidu malých ok a jeho pohostinství jsem přijal, abych se dozvěděl, kde hledat Temné a ztraceného bojovníka svého klanu, který se vydal po jejich stopách už před časem. A co se týče Raye, přidá se ke mně co nejdříve."
Příliš je tím asi nepřesvědčil, M'kena určitě ne. Ale hůl převzal třetí ze starců.
"Jsem I'šio, mluvčí kamene," řekl a ukázal na světélkující balvan. "Od nepaměti do něho ukládáme všechny znalosti a zkušenosti klanu, aby nic nezůstalo zapomenuto. Nic nemluví o tvém Lidu, ani o ostatních věcech, které jsi zmínil."
"Nic takového se také nikdy nestalo," namítl tiše O'lan. "Myslím, že bychom měli Markovi pomoci."
A'nor neznatelně přikývl, dva starci se tvářili nerozhodně, M'ken rozhořčeně protestoval:
"Ne! Žádám zkoušku! Ať podstoupí zkoušku!"
Zdálo se, že to zbylé členy rady překvapilo.
"M'keno," vydechl O'lan. "To je… už dávno se žádná zkouška nekonala…"
Marka už dlouhé řečnění přestávalo bavit.

"To nevadí," řekl bezstarostně, "klidně se jí podrobím." Netušil sice, v čem by mohla spočívat, ale co by se mohlo stát? Pálit ohněm na chodidlech asi nebudou.
Na radu to udělalo patřičný dojem – uctivě ho požádali, aby teď jejich jednání opustil, což s jistou úlevou přijal. Když kráčel ke své chatrči, ještě se přes rameno ohlédl a spatřil to, co očekával: kruh hlav vzájemně propojených dlaněmi. Konečně si mohli pořádně pokecat.
***
Uprostřed noci probudila Marka známka cizí přítomnosti. Probral se ve zlomku vteřiny a okamžitě byl připraven čelit nebezpečí, třebaže před spaním odložil ochranný opasek a neměl ani žádnou zbraň. Jak tak v husté tmě, která vyplňovala vnitřek chatrče, napínal oči a uši a přitom nedával žádným pohybem najevo, že je vzhůru, prozradil se vetřelec nečekaným způsobem: vůní. Dorazila k jeho loži, cizí, intenzivní a omamná. Dovolil své ostražitosti trochu polevit, usmál se a tiše pohnul rty:
"Lio?"
"Přinesla jsme ti květ aya, Marku," ozvala se šeptem mladá dívka a usedla vedle něho. Vůně zesílila tak, že se Markovi zatočila hlava, ačkoliv možná k tomu přispěl i dotek Liiny horké pokožky.
"Vezmeš si ho?"
Vycítil, že k němu natahuje ruku, a tak vztáhl i tu svou a nahmatal uprostřed jejích prstů květinu s dlouhými měkkými okvětními plátky. Ale dobře si pamatoval, že je to jen symbol…
"Myslel jsem…," pokusil se chabě zahnat vzmáhající se žádostivost, "…říkala jsi něco o splétání vlasů…"
"Ano, bude to už brzy, možná zítra. Ale nikdo se nebude na nic vyptávat, jsme svobodní Lidé a ctíme rozhodnutí druhých. A pak, věci se mění, hloupý cizinče," dodala šibalsky.
Kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami Mark Stone se už dál nevyptával. Jemně uvolnil květ z jejích prstů a položil ho na hromádku svých šatů – nakonec nebylo slušné odmítnout nabízený dar.
Políbila ho, dlouze a vášnivě, a Marka okamžitě zaplavila vlna vzrušení a touhy. Objal ji silnými pažemi, přitiskl k sobě a líbal. Malinko zasténala, když do ní vnikl, a její útlé tělo se napjalo jako luk, ale pak povolilo, zvláčnělo a bez výhrad se poddalo jeho vášni.
Nebylo v tom ovšem nic pasivního, naopak, po chvíli zkušený Mark zjistil, že Lia ho vede cestami, které neznal a na nichž nacházeli spoustu společných objevů a radovali se z nich, oba v témže okamžiku, jako by byli jedinou bytostí. A nepochybně jí skutečně byli – alespoň Mark si uprostřed neutichající rozkoše na chvilku uvědomil, že nevnímá své ani Liino tělo, nýbrž že je neoddělitelnou součástí jakéhosi přirozeného, strhujícího a všeovládajícího živlu. Ale odmítl o tom uvažovat a bez výhrad se mu poddal.
Když pak ležel vedle ní a čekal, až srdce zvolní svůj běh, zatímco Liina hlava mu spočívala na rameni, napadlo ho, že dívka možná využila téhle možnosti a přečetla si jeho mysl, třebaže žádný takový pokus nezaznamenal. Jenomže on by během dlouhého milování nezaznamenal, ani kdyby za dveřmi vybuchla sopka… nebo třeba generál Khov.
Lia jako by vycítila jeho obavu.
"Věci se opravdu mění," vydechla. "Nikdy jsem netušila, že Druhá řeč může být taková… úžasná."
Pochopil. Domorodci nikdy nezkoumali mysl druhých bez jejich dobrovolného souhlasu, a to, co zažil, nebyl jen obyčejný sex. Lia s ním mluvila, komunikovala celým svým ještě nedávno dětským tělem a on jí stejným způsobem odpovídal.
"Ani já," řekl popravdě.
"Umíš jí mluvit velmi krásně, Marku," špitla a Mark by se vsadil, že se přitom potutelně usmívá. Ponechal to bez komentáře – pokud se za něj nedal považovat polibek.
Květ aya už tolik nevoněl.
"Co budeš dělat teď?" ozvala se po chvilce mlčení.
Jen velmi nerad se vracel ke svým povinnostem. To se mu zas tak často nestávalo.
"Počkám na Raye a pak půjdeme dál. Musíme najít, co se skrývá za tajemstvím Temných, a pak také jednoho přítele."
Mlčela.
"Jo a ráno mám nějakou zkoušku," dodal lehkovážně.
"Já vím," řekla vážně. "Rada rozhodla. Nepamatuji se, že by ji někdo v posledním čase podstupoval, a mnoho o ní nevím. Jen… neber to na lehkou váhu, Marku," zaprosila a v hlase jí zazněla úzkost.
Pohladil ji po vlasech.
"Neměj starosti, Lio. Ničeho se nebojím. Co by se mi mohlo stát?"
"Nevím. Chtěla bych tam být s tebou, ale to nejde. Nikdo tam nesmí, budeš tam sám."
"Úplně sám?" zkoušel přece jen něco vyzvědět.
"No…," zaváhala, "vlastně… Nemůžu ti nic říct. Jen snad… nebraň se, Marku. Ničemu se nebraň."
"Dobře." Nechtěl, aby kvůli němu porušila nějaké nepsané zákony klanu, tabu, nebo co to bylo. "Do rána je ještě daleko."
"Měl by sis odpočinout."
"Myslíš to vážně?" zeptal se lehce a naklonil se nad ni.
Nemyslela.
***
Za rozbřesku bylo místo vedle něj prázdné, a nebýt povadlého a pomačkaného červeného květu podobného orchideji, mohl by všechno pokládat za sen. Rychle se opláchl, oblékl a aktivoval generátor ochranného opasku. Cítil se jako znovuzrozený, čistý a bezstarostný, plný radosti. Byl by si dokonce zazpíval, kdyby si včas nevzpomněl na Rayovo varování – raději tedy jen seděl, čekal a myslel na Liu.

O'lan pro něho přišel za necelou půlhodinu a v doprovodu dalších mužů, mezi nimiž nechyběl ani zamračený M'ken, ho vedl probouzející se osadou ven, na širou travnatou pláň. Jakmile překročili nevyznačené hranice vesnice, všichni zůstali stát a on pokračoval dál jen s Prvním z klanu. O'lan mlčel, tvářil se vážně a jeho ruka pevně svírala obřadní hůl.
Nebylo to daleko. Došli k malému hájku tvořenému několika zelenými stromy s širokými, vroubkovanými listy a šlahounovitými křovinami posetými drobnými oranžovými plody. Odněkud bylo slyšet tiché zurčení pramene, který vytékal z lesíku a plnil malé, okrouhlé jezírko. Bylo jasné, proč si klan říká Lid malých ok, podobná vodní oka byla zřejmě všude kolem a někdo s menší představivostí by je klidně mohl označit za louže.
Bylo by to idylické místo – nebýt toho hrobu.
Ale třeba to ve skutečnosti hrob nebyl. O'lan ho dovedl k obdélníkové, čerstvě vyhloubené jámě, jejíž rozměry zhruba odpovídaly Markovu tělu. Nebyla hluboká ani metr.
"Ještě jednou se zeptám, Marku," promluvil slavnostním hlasem. "Jsi ochoten podrobit se zkoušce klanu?"
"Ano," přisvědčil Mark. "Když mi povíš, v čem spočívá…"
"Tohle je valk," ukázal O'lan na jámu. "Odlož oděv a ulehni do něho s čistou myslí a čistým srdcem. Až slunce Girsy vystoupí nad tvou hlavu, vstaň a přijď."
Mark na něj jen zíral. To bylo všechno? Asi ano, protože to nevypadalo, že by měl O'lan v rukávu nějaké další instrukce.
"Dobrá," pokrčil rameny a začal si sundávat kalhoty. Doufal, že se jeho průvodce otočí, jinak by se mu asi těžko podařilo schovat opasek.
První z klanu to naštěstí opravdu udělal a dokonce poněkud poodstoupil, takže Mark Stone ukryl ochranný pás pod svlečenou košili a kalhoty a nahý ulehl do připraveného "hrobu". Když bude nejhůř, může si opasek znovu nasadit.
O'lan se s ním rozloučil: "Vrať se, příteli," řekl nečekaně vřele. "Nebudu jediný, kdo na tebe bude netrpělivě čekat." A zmizel.
Mark cítil pohoršení, že ho předtím aspoň nezaházel hlínou.
Neměl pořád ani ponětí, v čem je smysl jeho zkoušky, a taky byl trochu napjatý. Ale nic se nedělo, zem pod jeho tělem byl měkká a nadýchaná a nebe nad ním bez jediného mráčku, tak se trochu uvolnil. Pokusil se o telepatický kontakt s Rayem, ale android se neozval. Ani přemýšlení o záhadách Girsy, která někde musela ukrývat zločinnou inteligenci měnící domorodce na bezduché ostnaté zabijáky, se mu nevedlo, jako by jeho mozek zlenivěl a odmítal se zabývat jakýmkoliv problémem. Ale bylo to příjemné a do oběda si to mohl klidně dovolit, takže bez lítosti opustil neplodné úvahy a nahradil je sněním a vzpomínkami. Volně přicházely a odcházely a skoro bezvýhradně se týkaly Liy a nočního milování.
Nedokázal odhadnout, jak dlouho to trvalo, než ho vyrušil dotek na hrudi. Nebyla to Liiny rty, ani její ruka. Nic takového. Ale přechod od snění ke skutečnosti byl tak pomalý, že chvíli trvalo, než tu věc spolehlivě identifikoval. A když se mu to povedlo, žádným zvláštním nadšením ho to nenaplnilo.
Had.
Ležel na Markově břichu, metr dlouhé a nezvykle ploché tělo stočené do oblouku, trojúhelníkovitou hlavu s párem černých nehybných očí zdviženou. Kmitající, rozeklaný jazyk samozřejmě nechyběl. Plaz se zatím nehýbal a pouze Marka pozoroval.
Možná by se mu silové pole opasku přece jen hodilo.
Opatrně zkusil pohnout rukou. Ale nešlo to! Třebaže necítil žádné sevření ani tlak, měkká hlína jako by obtekla celé jeho tělo a nedovolovala mu sebemenší pohyb. Zkoncentroval všechnu svoji sílu do jediného prudkého náporu, aby se neprodyšného objetí zbavil – nepřineslo to vůbec žádný výsledek! Dokonce neucítil ani odpor té kypré hlíny, nic.
Další zběžná inventura prozradila, že dokáže pouze mrkat očima a trochu hýbat ústy.
Zatracená planeta! Všude jinde by měl po ruce alespoň meč nebo dýku, o zbraních zabudovaných v Rayově těle nemluvě. Ale tady? Vypadalo to, že bude muset toho hada zakousnout – pokud se teda dostane dost blízko. Ještě by ho možná mohl ukecat.
Šupinatá bestie jako by jeho myšlenky zaregistrovala (Marka už by to ani nepřekvapilo), protože se rozvinula a začala se zvolna sunout vzhůru.
Mark nemohl nic dělat. Akorát si tipnout, kam ho kousne, a pak doufat, že si jeho organizmus s jedem poradí. Měl by, na imunitě agentů pracovali lékaři Služby zvlášť důkladně.
Nicméně příliš ho to neuspokojovalo, spíš ho štvalo, že je tak bezmocný, že hada, který se na své pouti na okamžik zastavil na místě, kde bilo Markovo srdce, nemůže popadnout za krkem a zakroutit mu hlavou. Pak se mu znenadání vybavilo, co mu v noci řekla Lia: "Ničemu se nebraň." Ano – třeba právě v tom byl smysl úspěšného složení téhle zkoušky.
Stejně nic jiného nemohl dělat, a tak se klidně vzdal jakéhokoliv odporu i myšlenek na něj a maximálně se uvolnil. Zpomalil dech a srdeční tep, povolil svaly, zavřel oči a vyprázdnil mysl – jogínské praktiky, které byly součástí výcviku agentů, ho vždycky strašně otravovaly, ale už mu byly několikrát docela k užitku. Třeba to bude fungovat i teď.
Dotek hadího těla už cítil velmi vzdáleně, jen jako teplou a kupodivu ne nepříjemnou klikatící se vlnku postupující vzhůru po jeho těle. Přejela mu po hrudi, po hrdle a pak i po obličeji a zůstala na nějakou chvíli vězet na jeho čele, jako by měl hlavu obtočenou hřejivým koženým páskem. Podvědomě očekával, že se mu v mozku ozve "hlas", ale neslyšel ani necítil nic, jen věděl, že ho plaz nějakým způsobem zkoumá, a nijak se tím neznepokojoval.
Když se vzdálený kontakt vytratil, Mark zůstal v tom napůl kataleptickém stavu, protože bylo jasné, že had nemůže být jedinou součástí zkoušky, nepochybně k ní patřil i bílý pták kroužící nízko nad válkem a mnoho dalších věcí, které ještě přijdou. Měl pravdu.
Nejdřív to bylo něco (nebylo nutné zjišťovat, jak onen tvor vypadá), co zřejmě vylezlo z vody, přisálo se mu ke krku a

ochutnalo jeho krev. A zase to nebylo nijak nepříjemné, spíš jaksi nezúčastněně vlídné, jako profesionální dotek lékaře, zkoumajícího, jestli dítě není nemocné. Brzy to zmizelo a následovalo jemné šimrání na spáncích a pak po celém povrchu lebky – Mark nemohl vidět, jak se ze stěn jámy, v níž spočíval, vysunulo množství jemných bílých kořínků, natahovaly se, vlnily a šátraly, až nakonec znehybněly, když našly jeho hlavu.
Ale nebylo to jako tenkrát, na planetě, kde s ním hovořily mohutné a moudré stromy, tady "neslyšel" nic, jen cítil, že za vším, co zažívá, je neznámá inteligence, nebo spíš jen jakési intuitivní vědomí, které se jednou spojí v jeden planetární celek.
Pak se nepochybně Girsa stane plnoprávným členem Pozemské unie – ale ten čas byl ještě hodně daleko.
Náhle se všechno změnilo. Pták na obloze vydal jásavý křik a odletěl, sevření černé, voňavé země povolilo, a když Mark otevřel oči, Slunce Girsy stálo přímo v nadhlavníku. Zkouška skončila.
A on v ní obstál. Protože v opačném případě by nežil. O tom se vůbec nedalo pochybovat.
Vylezl z valku, trochu se umyl v průzračné vodě oka (na těle přitom nenašel žádnou stopu po předchozích událostech), oblékl se a vydal se zpátky k osadě. Silové pole na opasku nechal vypnuté.
Když ho Lidé malých ok spatřili, propukli v nadšený jásot, mávali na něho a volali a mnozí mu dokonce vyběhli vstříc. Lia z nich byla daleko nejrychlejší a Mark měl co dělat, aby zůstal na nohou, když se mu v plném trysku vrhla kolem krku a její ruce ho pevně sevřely.
"Co máme k obědu?" zeptal se kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami Mark Stone.
3.
Když ho Mark s dívkou opustil, prozkoumal Ray pečlivě mrtvá těla ostnatých útočníků a to, co zjistil, se mu nikterak nelíbilo. Přemýšlel – pokud jsou na Girse tajné genetické laboratoře, které dokážou přeměnit mírumilovné domorodce v nelítostné zabijáky, budou dobře ukryté. K tomu se vlastně nabízely jen dvě oblasti: ta s pásem nízkých hor a pak moře. Klidně mohly být vybudované pod jeho hladinou.
Rozhodl se prozkoumat tu vzdálenější, hory. Na rozdíl od svého přítele totiž mohl použít antigrav, které mu umožňovaly létat, třebaže ne příliš dlouho, neboť let značně vyčerpával jeho generátor. Ale tady skoro pořád svítilo slunce, a tak nebude mít potíže s dobíjením. Cestovat tímto způsobem musel pochopitelně pouze v noci, jinak by vzbudil nežádoucí pozornost. Zbytek dne proto strávil ostrým pochodem přes travnaté pláně, opačným směrem, než kudy kráčel Mark. Dvakrát zahlédl malé skupinky domorodců a také jednu osadu, kterou obešel širokým obloukem.
Jakmile se zešeřilo (noc i jitro přicházely na Girse velmi rychle), aktivoval antigravy a rozletěl se k horám. Noc mu na cestu nemohla stačit a následující den bude muset trochu odpočívat, takže třídenní lhůta, kterou si určil pro setkání s Markem, byla možná příliš krátká, ale když bude nejhůř, použije modul. Anebo se s Markem telepaticky dohodne na jiné variantě.
Právě když začínalo svítat, zaregistrovaly jeho detektory něco podivného, takže se okamžitě lehce a neslyšně snesl k zemi. Někde blízko leželo malé množství kovu.
Stál na okraji řídkého lesíka tvořeného nízkými jehličnatými stromy, jimž však vévodil veliký listnáč, jehož koruna se nad nimi rozprostírala jako ochranná náruč. Všude vládlo hluboké ticho a nic se nezměnilo, ani když se na východě objevil narudlý kotouč slunce. Ray zbystřil – něco nebylo v pořádku, protože správně by měli začít cvrlikat ptáci, šramotit drobná zvířata a hmyz. Jenomže…
Obezřetně vstoupil do lesíka a začal se prodírat houštinou. Šlo to jen velmi obtížně, obtížněji, než to vypadalo, jako by ho stromy nechtěly pustit dovnitř. Byl zvědavý, co skrývají.
Signál ho dovedl na okrouhlou mýtinku, sotva patnáct metrů v průměru. Nic na ní nerostlo, vůbec nic, dokonce ani tráva ne, jako by to místo bylo otrávené, nebo zakleté, ale když na ní vkročil s pohledem upřeným na nepatrný pahrbek v jejím středu, nic se nestalo. Klekl si na podivně studenou zem a položil na ni ruce. Ano, tady to bylo, kousek pod povrchem.
Začal prsty odhrabávat nepoddajnou hlínu. Nešlo to dobře a někdo si to nepřál, alespoň Ray měl takový pocit a byl z něho zmatený, protože nedokázal spolehlivě identifikovat, co k němu dávalo impulz. Přesto nepřestával hrabat, dokud nenarazil na nesourodou hromadu kovu. Titankarbonová kostra, dráty, relé, drobné součástky, ale žádné plasty a samozřejmě ani nejmenší zbytky organické tkáně, jen kov. Díval se na to a v tichém smutku sklonil hlavu.
Nebylo pochyb.
"Kdo ti to udělal, Same?" vydechl Ray s opravdovou lidskou bolestí.
Protože ta kupka šrotu před ním byly zbytky androida
Ray by vypadal také tak, kdyby ho někdo zabil, rozmašíroval pozitronový mozek, odstranil generátor, automatické záznamové zařízení a zlikvidoval to, co mu obalovalo kostru. A s největší pravděpodobností to opravdu byl Bennetův Sam, kde by se na Girse vzal jiný android?
Jak zvažoval tyto možnosti, téměř nepostřehl dlouhý pohyblivý kořen, který se vynořil z hlíny a obtočil mu kotník. Zareagoval s malým zpožděním a už se mu nepovedlo sevření uvolnit, ani když kořen uchopil oběma rukama. Neznáma síla hrozila, že mu utrhne nohu, a tak se s ní nemohl mazlit – bez dlouhé váhání přepálil kořen laserem ze svého ukazováčku, vyskočil a rozhlédl se po mýtině. Dalším paprskem spálil šlahouny, které se k němu plazily z podrostu, jeden, druhý, třetí, ostatní se stáhly zpět. Ale vzápětí se proti němu vyřítila armáda drobných černých tvorů podobných mravencům zkříženým s kraby.
Řítili se z houští na šesti krátkých nohách, hřbetní pancíře se jim matně leskly a výhružně cvakali zahnutými kusadly. Laser je nemohl zastavit, bylo jich příliš mnoho. Když se mu první zakousl do nohy a vyrval z ní kus tkáně, změnil Ray taktiku. Kdo uteče, vyhraje.
Vyrazil z mýtiny největší možnou rychlostí, ale ta mu vydržela jen na její okraj. Jehličnatý porost jako by zhoustl a zatarasil mu cestu, větve se po něm natahovaly a jehličí se najednou změnilo v ostré jehly, které mu rozdíraly kůži.

Se skloněnou hlavou se dral vpřed, předloktím si chránil oči a holí ve volné ruce bušil střídavě do větví a do černých tvorů, kteří ho už dostihli. Po nočním letu mu rychle ubývalo sil, generátor se vyčerpával a okraj lesíku jako by byl v nedohlednu.
Ale nakonec se z něj přece jen vypotácel a po nějakých padesáti metrech se zhroutil do trávy. Ta naštěstí neměla žádné lidožravé choutky. Teda androžravé.
Ještě neměl vyhráno. Dvěma mrakrabům se podařilo zakousnout se mu do těla, ten, co mu visel na lýtku, přerušil kusadly jedno ze servomotorických spojení, takže udělal z Raye kulhavce, druhý, zahryznutý v boku, naštěstí žádné škody nenapáchal. Jenomže nešli odstranit, ani když přepnul laser na tepelný výkon a přidržel jim ukazováček těsně u těla: Ta shořela a odpadla, ale kusadla zůstala vězet v kůži. Trvalo věčnost, než je vypáčil, a nic příjemného to nebylo.
Ray byl zesláblý a nutně potřeboval pořádnou regeneraci. Ale zatímco bojoval v lesíku, přihnaly se od moře těžké dešťové mraky a zakryly slunce. Se zaklením (jeden ze zvyků, který se naučil od Marka) vzhlédl k obloze, z níž jako na odpověď vylétl klikatý fialový blesk následovaný dunivým zahřměním. Bouře visela přímo nad jeho hlavou.
To snad ne! pomyslel si unaveně. Kořeny, šlahouny, brouci… no dobře, s tím už se párkrát setkali, ale že by na něj někdo seslal bouřku? To by už bylo trochu přehnané. Jestli ovšem blesk udeří přímo do něho, a ne třeba do toho vysokého stromu v lesíku, který se zrovna nabízel, bude to jasné. Jde po něm. Ovšem než si to uvědomí, bude z něj škvarek.
Prásk! Další elektrický výboj sjel do země velký kus od něho.
"Vedle!" ušklíbl se Ray. Jak tomu říkal Mark? Aha – šibeniční humor.
Spustil se prudký liják a Ray se skulil do malé prohlubně, stočil se do klubíčka, aby zakryl otevřené rány na svém těle, a zavřel oči. Nic jiného než čekat, jak to dopadne, ho nenapadalo.
Ale bouře skončila stejně rychle, jako začala, mraky se odsunuly a paprsky horkého slunce konečně dopadly na Rayovo zmučené tělo. S úlevou se natáhl a nechal energii proudit do generátorových článků.
A zatímco se generátor nabíjel a autoregenerační systém opravoval všechna poškození, Ray hodnotil předchozí zážitky a pokoušel se z nich vyvodit nějaké závěry.
No dobře, příroda se ho pokusila zabít, když objevil Samovy pozůstatky, ale sotva to bylo kvůli tomu. A navíc, na androida byla přece jenom krátká a už v žádném případě by mu nedokázala vymontovat generátor, záznamové zařízení a další věci, které by ho mohly identifikovat a také usvědčit jeho vraha. Ne, to musela udělat lidská bytost… (nebo jiný android? S takovým případem se Ray nikdy nesetkal, ale teoreticky to možné bylo) …někdo, kdo znal jeho konstrukci a věděl, co je nutné zničit. Planeta se jen postarala o zbytek, přičemž kov, který vůbec neznala, jen pohřbila a nechala být.
Ale možná ho v sobě cítila jako něco cizího a nepoznatelného – jako kulku, která vnikla do masa, okolí rány (ta mýtina) se zanítilo a zcitlivělo – takže instinktivně zaútočila na podobného tvora.
Marku, adresoval svému příteli závistivou poznámku: Tentokrát jsi na tom zatraceně líp než já, Marku. Tahle planeta asi s umělými bytostmi zrovna nekamarádí.
***
Slunce už sestupovalo k obzoru, když byl konečně připraven na další cestu, ale zdržení bylo příliš velké – k horám mu zbývalo ještě 1260 kilometrů – takže uvažoval, jestli by se raději neměl vrátit, anebo přivolat modul. Nicméně se rozhodl vystoupit na nejbližší návrší a zorientovat se, vstal, vrhl poslední pohled na vražedný lesík tvářící se teď naprosto nevinně a rozběhl se vpřed.
Tentokrát měl štěstí. Sotva vystoupal na návrší, praštil sebou do trávy a znehybněl.
Dole, daleko před ním, putoval plání malý průvod. Když zaostřil vidění, rozeznal v něm šest povědomých ostnatých zabijáků a také dalších deset klopýtajících domorodců. Zajatci. Byli evidentně spoutaní a vánek k němu po chvíli zanesl i zlostné hrdelní výkřiky pobízející je k rychlejšímu pochodu.
Kdyby s ním byl Mark, možná by je sledovali a ve vhodné chvíli by se pokusili zajatce osvobodit, ale samotný Ray se toho odvážit nemohl, byla by to jasná sebevražda. A navíc, tentokrát ho zaujala důležitější věc: putující zástup mířil směrem od hor k jihu! Tam někde, uvědomil si Ray, leží moře.
Nebylo nad čím dumat. To, co hledali, se rozhodně neskrývalo v horách.
Nastal čas vrátit se k Markovi.
***
Kapitán Mark Stone si užíval přízně Lidu malých ok. Obstál ve zkoušce a nikdo už nemohl pochybovat, že je opravdovým přítelem, takže ti, co mu snad nevěřili, se to snažili odčinit. Zvali ho do svých chýší, kladli před něho chutné pokrmy, nápoje i drobné dárky, děti se od něho nechtěly hnout, až je Lia musela odhánět. Ta ho provázela na každém kroku, a jak se zdálo, nikdo se nad tím nepozastavoval. Neexistovala tu žádná rodinná pouta v tradičním slova smyslu, všechny děti byly dětmi klanu, radu sice tvořili výhradně muži, ale v mnoha věcech měly hlavní slovo ženy, a především tu vládla úcta a respekt k názorům a postojům druhých.
Zahanbený M'Ken, nejmladší z rady, přišel za Markem a velmi zdvořile ho požádal, zda by několik mladíků z kmene nenaučil bojovat, tak aby se ubránili Temným. Pokud by přepadli vesnici a její obyvatelé by byli včas varováni, dokázali by je zadržet – všichni by propojili své mysli a vytvořili silnou mentální hráz, přes níž Temní nepronikli. Ale v ostatních případech byl klan bezmocný, a tak Mark souhlasil, třebaže na pořádný výcvik neměl moc času. K velké Liině nelibosti, která by dala přednost jiné činnosti, se dlouhé hodiny pokoušel vštípit mladým mužům základy karate, především kopy a údery hranou ruky, takže Lie nakonec nezbylo nic jiného než to zkoušet také.
"Věci se mění," řekl O'lan, když se někteří divili, že se dívka učí bojovat.
Docela jí to šlo, ale daleko větší nadání znovu projevila v noci, která by, kdyby bylo po Markově přání, nikdy neskončila. V zájmu pravdy je ovšem třeba říci, že ráno si s jistou výčitkou vzpomněl na Elzu Swensonovou… ale jen s malou.

Lia právě odběhla, když se ozval Ray. Mark už na spojení netrpělivě čekal.
"Marku, jsem na cestě k tobě. Dorazím během dopoledne. To, co hledáme, je někde na jihu, u moře."
V následujících minutách si vyměnili poznatky z uplynulých dní (osobní erotické zážitky Mark samozřejmě vynechal) a stručně se dohodli na dalším postupu. Když se Ray odmlčel, uvažoval Mark o tom, co by se stalo, kdyby se neodloučili a android by musel podstoupit zkoušku. Z toho, co se od Raye dozvěděl, soudil, že by měl v "hrobě" nesrovnatelně větší potíže než on, a čert ví, jestli by ji vůbec přežil.
Při společné snídani sdělil Lie, že se brzy objeví Ray, a ji to samozřejmě zarmoutilo, protože tušila, že záhy potom nastane loučení. Měl chuť ji pohladit, když viděl, jak se statečně přemáhá, ale neudělal to – u pohlazení by určitě nezůstalo a Mark měl ještě spoustu práce.
Ještě před výcvikem zašel za prvním z rady.
"O'lane," řekl, "dnes se vrátí můj přítel a pak budeme muset opustit klan. Chceme se podívat k moři, možná právě tam najdeme odpověď na věci, které se v poslední době staly. Je to daleko?"
"Mnoho a mnoho denních pochodů, Marku. Lid malých ok nikdy tak daleko necestuje."
"Hm…" zamručel nespokojeně Mark.
"Ale dva dny cesty odsud," pokračoval O'lan, "sídlí klan Říčních lidí. Pošlu někoho s tebou a s tvým přítelem, aby ti pomohli přesvědčit Lid. Když se to povede, dají ti jednu ze svých živých lodí a ta vás po Iarazú dopraví k moři rychle a brzy."
"Živá loď?"
"Ano," usmál se první z rady, "počkej a uvidíš. Říční lidé umějí mluvit s vodou a rákosem jako nikdo jiný."
Mark mu poděkoval a pak se odebral na louku za osadou, kde neúnavně po zbytek dne cepoval dvanáct mladíků, dokud se vyčerpáním nesvalili na zem. Několikrát musel přemoci pokušení ukázat jim, jak snadno by se z jejich holí dal vyrobit oštěp, který by na Temné rozhodně platil víc než chvaty a údery rukou, o normálním luku ani nemluvě. Jenomže to by posunul přirozený vývoj nepatřičným směrem, a kdyby se o tom dozvěděla Komise pro nevměšování, měl by nejméně na půl roku utrum. Možná by měla značné výhrady i proti karate.
Ray se ukázal před večerem, a když Mark spatřil postavu androida blížícího se lehkým klusem k osadě, uvědomil si, jak je rád, že ho zase vidí. Zdálo se, že Ray má podobný pocit. Moc si toho nestihli říct, protože se okamžitě kolem nich seběhl téměř celý klan, aby přivítal přítele jejich přítele. Marka nepřekvapilo, že Rayův pohled brzy našel v davu Liu a vzápětí se stočil k němu s významným mrknutím.
"Nech toho, Rayi," sykl.
Pak už je čekala hostina na rozloučenou, při níž se hodně jedlo a pilo a ještě víc mluvilo a v jejímž závěru se Ray nepozorovaně vytratil s dlouhonohou plavovláskou. "I tvůj přítel pozná, jak voní květ aya," zašeptala Markovi Lia a přitiskla se k jeho rameni. Sálalo z ní takové horko, že se Mark vzápětí nepozorovaně vytratil také.
Nikdo si toho nevšiml. Lid malých ok si dokázal nevšímat velmi přesvědčivě.
***
Když se Mark po noci plné lásky probudil, místo vedle něho bylo prázdné a on na chvíli pocítil úlevu, protože loučení s Liou se trochu obával. Před obřadní chýší už na něho čekalo všech pět členů rady i odpočatý a usměvavý Ray, který se výjimečně zdržel jakýchkoliv poznámek.
Po včerejších okázalých proslovech ujišťujících o vděčnosti a přátelství dnes všechno probíhalo stručně a věcně.
"M'ken vás doprovodí ke klanu Říčních lidí," řekl O'lan, "je členem Rady a jeho řeč bude mít váhu. Ať se pak stane, co se má stát. Lid malých ok ale nikdy nezapomene."
To bylo všechno. O'lan i tři starci jim krátce položili ruku na rameno a ustoupili.
"I my budeme vzpomínat," pokládal za nutné promluvit Mark. "Ať klan žije v klidu a štěstí."
Muži kývli hlavou a M'Ken vykročil. Mark se zmateně rozhlédl. Kde je Lia?
Ale osada byla tichá a jediná rohož ve dveřích se nepohnula. Možná nejen Lia, ale i všichni Lidé malých ok nemilovali loučení.
Trochu posmutnělý Mark se vydal za M'kenem a Ray ho následoval. Ani jeden z nich se neotočil, třebaže kapitán Mark Stone se musel zatraceně přemáhat.
Stísněná nálada mu ovšem nevydržela příliš dlouho. Lia na ně čekala pár kilometrů za vesnicí. Vynořila se z trávy jako duch.
M'ken ani nemrkl, ale Mark s Rayem s sebou překvapeně trhli. Postavila se jim do cesty s rukama opřenýma v bok a zarputilým pohledem v hezké tváři.
"Jdu s vámi," pronesla rezolutně.
"Ne," přinutil se nesouhlasit Mark. "Vrať se zpátky, Lio."
"Může to být nebezpečné," přidal se Ray.
Jen si pohrdavě odfrkla.
"Rada rozhodla," řekl tiše M'ken. V jeho obličeji s masivními lícními kostmi a vysunutou bradou se přitom nic nepohnulo.
Lia sklopila oči, ale pěsti měla stále pevně sevřené.
"Dlužím Markovi svůj život, nejmladší z rady," odpověděla měkce a omluvně. A pak trochu vzpurněji dodala: "A můj květ ayai ještě neuvadl, M'kene!"
K Markovu i Rayovu překvapení se vážný M'Ken rozesmál.
"Když děti klanu přestanou být dětmi, teprve pak začnou opravdové potíže," řekl a bez dalšího otálení pokračoval v cestě. Mark zaváhal, ale když se s pokrčením ramen pohnul i Ray, vykročil za ním. Lia se s malým odstupem zařadila na konec výpravy.

"To jsem zvědavý, co budeš dělat, až ji najdeš pod postelí na Neptunu II," neodpustil si telepatický šťouchanec Ray.
Ale na Marka si nepřišel:
"Vezmu ji s sebou a tebe nechám na Girse v dárkovém balení jako speciální pochoutku pro mlsnou přírodu."
4.
Říční lidé sídlili v rákosových chýších plovoucích na vodě v jedné z mnoha zátočin klidné Iarazú, živili se převážně rybolovem a pěstováním vodních rostlin, z jejichž oddenků získávali chutnou, nasládlou kaši. Díky M'Kenovi, který promluvil první řečí se zdejší radou, byli přijati vlídně a získali i slib pomoci.
"I Říční lidé jsou znepokojeni," vysvětlil jim to M'Ken, "protože před několika slunci Temní odvedli tři členy klanu, které chytili na břehu. Teď téměř neopouštějí řeku."
Mark si všiml, jak se Lie při zmínce o Temných zúžily oči.
"Dostaneme loď?" ozval se Ray.
"Ano, za chvíli bude připravena. Zatím vám klan nabízí malé občerstvení."
Přijali to s povděkem a v mírně se pohupující obřadní chýši snědli jemné kousky uzené ryby, které zapíjeli chladnou vodou, v níž plavaly osvěžující, natrpklé bobule nějakého keře. Říční lidé se jich na nic nevyptávali a snažili se krotit i zvědavé pohledy.
"Lio," řekl Mark, když dojedli, "teď se vrátíš domů, ano?" A než se nadechla k protestu, dodal přísně: "Nechci, abys dál pokračovala s námi."
"Proč?" vybuchla a její přitažlivá tvář se zkrabatila hněvem.
"Mohlo by se ti něco stát," řekl, i když věděl, že ji tím nepřesvědčí. "A tadyhle Ray si to nepřeje!"
Ray vykulil oči, když po něm Lia šlehla vražděním pohledem. Nicméně v tom svého přítele nenechal:
"Dívka nesmí bojovat," zamumlal, "takový je zákon našeho klanu. A my budeme bojovat víc, než je zdrávo."
"Měla jsem dát květ ayai Tjetimu, jehož oči už dlouho hledaly mé, ne tobě, pyšný a hloupý cizinče! Ale jestli se ještě někdy vrátíš k mému klanu, nebudu tě vítat. Ani tebe ne, falešný příteli falešného přítele!" prskala Lia jako vzteklá kočka.
Mark vztáhl ruku, aby ji uklidnil, ale ona se jeho doteku vyhnula, uskočila a pak se plavnou šipkou vrhla do vody. Když se její blonďatá hlava vynořila, ani jednou se neohlédla. Lia se vyškrábala na břeh a za pár okamžiků se ztratila ve vysoké trávě. Možná to přehnal, třeba ji už nikdy neuvidí a…
"Tohle ti teda nezapomenu," ušklíbl se android. "Už jsem si zvykl, že tě musím tahat ze všelijakých šlamastyk, ale že se za mě budeš schovávat před malou holkou…"
"Není tak malá," zareagoval nelogicky Mark a Ray se rozesmál.
"Já vím, že ne. Dívky z klanu Lidu malých ok jsou velmi hrdé a taky velmi, velmi zkušené." Mrkl na Marka tak světácky, že ani ten se neubránil smíchu.
M'Ken se s nimi přišel rozloučit. "Loď je připravena, dva nejlepší plavci z Říčních lidí pojedou s vámi. Nevím, co vás čeká, ale mysl klanů bude s vámi, i když vás už naše oči neuvidí." Ve vážném a důstojném gestu pak položil každému z nich ruku na rameno.
"Dej pozor na Liu, prosím," zašeptal mu Mark a M'Ken s pochopením kývl.
"A pozdravuj Di," přidal se Ray.
***
Nasedli do dlouhého rákosového člunu. Na přídi a na zádi už dřepěli jejich průvodci, P'ont a E'ars, drobní a štíhlí a až na úzké pruhy bederních roušek nazí. Ze všech chýší Říčního lidu je pozorovali jejich mlčící obyvatelé.
"Žádné plachty, žádná vesla ani jiný viditelný pohon," uslyšel Mark Rayův telepatický podiv. "Bude nám to trvat věčnost."
"Abys nebyl překvapený."
"Odplouváme," řekl klidně E'ars na přídi.
A rákosový člun vyrazil jako střela, až se Ray i Mark svalili na záda. Vzdalující smích jim napověděl, že Říční lidé nejsou zas takoví suchaři, jako vypadali.
Když se znovu pohodlně uvelebili uprostřed lodě, snažili se přijít na to, co ji pohání. Ale na první pohled tu nebylo nic zvláštního. E'ars klečel na přídi se skloněnou hlavou a jeho ruce spočívaly na zpevněném okraji rákosového plavidla. P'ont ležel na zádi s rukama ponořenýma po lokty do vody, která se pěnila a čeřila, jako by ji vyvrhovala nějaká turbina. Břehy Iarazú se kolem nich míhaly s neuvěřitelnou rychlostí.
"Co se divíš, O'lan přece říkal, že je to živá loď!"
"Myslel jsem, že je to jen nějaká metafora. Ale je to opravdu úžasné. Takové mentální propojení člověka s přírodou jsme dosud nezaznamenali."
"No tak teď jsi to zaznamenal. A myslím, že z tvého záznamu budou vědci pěkně na větvi."
Plavba trvala den a noc a Říční lidé se při ní téměř nepohnuli, stále setrvávali ve svých pozicích a pouze na okamžik se vystřídali při pití z dlouhého dutého stvolu uloženého ve člunu.
"Plujeme rychle," využil toho Mark.
"Pospícháte," odpověděl mu klidně P'ont, "a tak zpíváme vodě a trávě naše nejlepší písně."
"No tak vidíš," obrátil se Mark k Rayovi, když plavec znovu zaujal své místo na zádi.
"Jo, už je mi to jasné. Hlavně se jim do toho nepleť."
"Co tím myslíš?"
"Ne aby ses taky pokoušel zpívat, Marku!"
Mark na tenhle vtípek ani neodpověděl – bylo to jen takové tlachání vyplývající z dlouhé nečinnosti a také z toho, že oba cítili, že brzy se musí něco stát.

Z neklidného spánku, v němž jeho ruce několikrát mimoděk hledaly a nenacházely pružné dívčí tělo, probral Marka Rayův lehký dotek. V mžiku byl ve střehu.
"Co se děje?"
"Pst," zašeptal android.
Byla ještě tma, ale Mark změnu zaregistroval ihned. Člun už se nehnal vpřed, ale proud ho jen volně unášel.
"Mluvil jsem s nimi," zazněl mu v mysli Rayův hlas. "Něco je znepokojilo, ale nevědí co. Říkají, že voda je proměněná. Nerozumí tomu."
"Já taky ne. A ty, Rayi?"
"Ne. Nezaznamenal jsem žádné známky nebezpečí. Ale na téhle planetě věřím spíš jim než sobě."
"Hm. Jak daleko to máme k moři?"
"Ne moc, pokud mohu soudit. Říční lidé navrhují vyčkat do úsvitu a pak přistát u břehu a porozhlédnout se. To samo o sobě svědčí o vážnosti situace – oni se přece cítí mnohem jistěji na vodě."
"No, řekl bych, že je to rozumný návrh. Počkáme a uvidíme."
"Buď připravený, Marku."
Nemusel mu to připomínat. Celé Markovo tělo a všechny jeho smysly byly v maximální pohotovosti.
Jenomže na to, co přišlo, nemohl být nikdy dost připravený. Ale i kdyby byl, moc by mu to nepomohlo.
Sotva se první paprsek narudlého slunce dotkl vodní hladiny, ta se před nimi rozevřela a celá Iarazú se zřítila do hlubin.
Na zlomek vteřiny měl Mark pocit, že nějaký obrovský podzemní netvor s hlubokým zařváním roztáhl svůj nenasytný chřtán, aby je spolkl. Skutečně to tak vypadalo: černá propast místo řečiště lemovaná výčnělky skalního podloží, děsivý hukot překvapené řeky, bílé chomáče pěny a sloupy vodní tříště. Než je temný jícen i s lodí pohltil, stačil se Mark akorát nadechnout.
A jako by se netvor nasytil, tlama se zavřela a klidná Iarazú dál plynula jitřní krajinou. Netrvalo to ani minutu.
***
Kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami Mark Stone ani v této situaci nezpanikařil. Koneckonců tenhle impozantní vodopád musel někde končit, a protože ho tvořila celá řeka, sotva byla na jeho konci betonová deska, o níž by si rozmlátil údy. A vzápětí opravdu ucítil, jak se vodní skluzavka znovu změnila v řeku rychle se ženoucí vpřed, a tak se mohutnými tempy snažil dostat k hladině, kde na něj měl čekat spásný doušek vzduchu. Jeho plíce už ho zatraceně potřebovaly.
Jenže nečekal. Žádný vzduch tam nebyl. Podzemní řeka se řítila nějakým tunelem a zaplňovala celý jeho průměr. Místo doušku mu skála servala kůži ze hřbetu ruky a rozsekla čelo.
***
Rayovi se vedlo o něco lépe. Nemusel dýchat, a tak se nechal volně unášet podzemním kanálem, a když zjistil, že voda vyplňuje celý jeho průměr, držel se při dně. Vzhledem k těm sítím to byl dobrý nápad. Byly dvě, nedaleko od sebe, a nepochybně měly zachytit všechno, co proud přinesl, ale Rayovi se jen s nepatrnými potížemi podařilo nadzdvihnout jejich spodní okraje a proplout pod nimi. To už tušil, že se blíží nějaké vyústění, a proto začal mírně vzdorovat proudu, který ostatně slábl – to se ukázalo jako prozíravé, neboť na konci tunelu byly mříže. Poslední vlna ho k nim jen jemně přitiskla.
Za mřížemi spatřil klidné zelené moře s kouskem skalnatého pobřeží, a nikde ani živáčka. To ho překvapilo, poněvadž napůl očekával, že tam budou ti, kteří tuhle důmyslnou gigantickou past vybudovali. Ovšem nemusela to být pouze past, kterou skryté senzory otevíraly, kdykoliv se po řece blížila nějaká kořist. Voda mohla pohánět i turbíny, a ty se v případě potřeby stávaly doplňkovým zdrojem energie.
Nemohl nad tím dlouho koumat, protože měl starosti o Marka. Poslední voda už odtekla a jeho tělo nepřinesla, takže nejspíš uvázlo v těch sítích. Pokusil se o telepatické spojení, ale Mark nereagoval a Rayovy obavy vzrostly. Musel něco podniknout. Mohl se bez problémů prořezat mříží a obhlédnout situaci zvenčí, jenomže to by ho zdrželo a Mark možná potřeboval pomoc ihned. A tak se opatrně rozběhl zpátky prázdnou chodbou.
Sítě už byly vytažené a úlovek zmizel.
Ocitl se v nevelké skalní dutině, na jejímž stropě bylo umístěno zařízení zvedající a spouštějící sítě, určitě ovládané automaticky odněkud, kam vedly do skály zasazené, oválné dveře. Došel k nim a potvrdil si předběžný odhad – byly z kamene, zasazené v neviditelných veřejích a samozřejmě zavřené. Na ty byl krátký.
Pečlivě jeskyni prohlédl. A nebýt pár polámaných stvolů rákosu, z něhož byl zhotoven člun, co je ještě před chvílí vezl, nic by nenasvědčovalo, že se tu něco dělo. Těm za dveřmi se evidentně hodilo všechno – a pracovali rychle a efektivně. Rayovi nezbylo nic jiného než se vrátit k původnímu plánu.
Mříže na konci tunelu neodolávaly dlouho, po malé chvíli se opět ocitl na volném prostranství. Přitiskl se mezi omšelé balvany a opatrně se rozhlédl.
Viděl jen skalnaté pobřeží tvořené úzkým pásem chaluhami pokrytých kamenů, nad nímž se do výše zvedaly strmé útesy – Iarazú na posledním úseku své cesty k moři zřejmě musela opsat široký oblouk, aby se jim vyhnula. To, co hledal, nespatřil. A přece někde musel existovat maskovaný vchod do podzemního komplexu, jehož součástí nepochybně byla chodba odvádějící vody řeky, někde v těch útesech anebo možná nahoře nad nimi. Bude to muset zjistit. Zvedl se a velmi obezřetně se vydal na průzkum.
***
Mark Stone se probral k vědomí s bolestí v hlavě, kterou měla na svědomí dlouhá tržná rána, na níž už zasychala krev. Jen sykl, když se jí dotkl prsty, ale pak už se plně věnoval hodnocení situace. Nebyla zrovna ideální.
Byl uvězněn v nějaké kamenné kobce, jejíž čelní stěna opatřená laťovou mříží z tvrdého dřeva vedla do úzké chodby osvětlené iluminačním pásem. Nic jiného než skálu nespatřil, ale logicky usoudil, že vedle budou další podobné cely,

vybavené tak jako jeho pouze nevábně vypadajícím lůžkem ze suché trávy a malou prohloubeninou ve stěně obsahující pár doušků pitné vody. Pak už tam byla jen okrouhlá díra, jejíž účel prozrazoval vytrvalý zápach.
Mark se ušklíbl. Velmi pohodlné.
Ale sarkasmus ho rychle opustil, když zjistil, že mu chybí ochranný pás. To bylo horší a dokazovalo to, že ti, kdo ho zajali, nejspíš znají jeho účel a funkci – možná se poučili od Benneta, kterého stihl podobný osud jako Marka. Vlastně horší, protože Bennet se nemohl spoléhat na svého androida… Jestlipak taky dostali Raye?
Telepatické spojení nefungovalo a Mark se zamračil. To nevypadalo dobře.
Přistoupil ke mříži. Kromě hlavy ho bolela ještě spousta míst na těle, jak se při nedobrovolné plavbě podzemním tunelem otloukal o skálu, ale to brzy přejde. Zkusmo mříží zacloumal, holé ruce s ní nic nezmohly a nic jiného momentálně k dispozici neměl. Asi mu nezbývalo než čekat, jenomže to neměl zrovna ve zvyku.
"Hej," zavolal s tváří přitisknutou k nahrubo opracovaným trámkům, "je tu někdo?"
Když se nikdo neozval, zkusil další nápad: "Bennete?"
Jeho hlas se nesl kamenným koridorem a někde na jeho konci se tříštil. Ale to bylo všechno.
Zavolal ještě pro jistotu jména obou členů klanu Říčních lidí – se stejným výsledkem.
Lehl si na záda na chladný kámen u mříže a soustředil se. Neměl v úmyslu se jen tak nečinně povalovat, dokud nevyzkouší úplně všechno. Skrčil nohy a pak v jediném prudkém pohybu vykopl před sebe pravou, chodidlo naplocho udeřilo do dřeva. Zapraštělo… nebo se mu to jen zdálo? Chvilka soustředění a levá noha. Prásk! Slabina mříže jistě musela spočívat ve spojích jednotlivých latí, zřetelně cítil, jak pod jeho kopy pruží. Pokračoval.
Nedělal si žádné zvláštní iluze, že se mu tímhle způsobem podaří dostat na svobodu, i když spoje se opravdu pomalu začaly uvolňovat, žádný z trámků však zatím nejevil ochotu přelomit se. Jistý efekt však jeho snažení nakonec přineslo.
Někde, kam neviděl, se ozval neklamný zvuk otevíraných dveří, který vystřídal dusot nohou na kamenné podlaze chodby. Bosých nohou – takže ani nebyl překvapen, když se před jeho celou objevili čtyři důvěrně známí ostnatci. Vyceněné zuby rozhodně nepředstavovaly přívětivý úsměv, temné vrčení vycházející z jejich hrdel asi taky sotva bylo přátelským pozdravem a mohutné kyje v jejich rukou definitivně vylučovaly, že by si přišli jen tak pokecat. Nicméně Mark se zachoval jako gentleman.
Zvedl se, oprášil svůj skromný oděv a řekl s úsměvem: "To je dost, že jdete."
Jeho snaha o lehkou konverzaci ovšem vyšla naprázdno. Netvorové odsunuli mříž a výhružně mávajíce kyji ho vyzvali, aby vyšel z cely.
"Jít s námi!" zachrčel jeden z nich.
"A hele, ono to umí mluvit," zašklebil se Mark Stone. Okamžitě ho těsně obstoupili, dost neurvale ho popadli za ruce a pokusili se zakroutit mu je za záda. Škubl sebou a vyprostil se – chtěl jim jen povědět, že to není potřeba a že s nimi půjde dobrovolně, jenomže zřejmě nebyli naladěni k nějaké diskusi. Rána klackem do zátylku ho téměř omráčila – a to ho zrovna přestávala bolet hlava!
Nechal to tedy být a strpěl, aby ho popadli pod rameny a napůl vlekli chodbou. Účelnější asi bude promluvit si s těmi, kdo je ovládají.
Jak správně předpokládal, podzemní vězení tvořilo ještě několik dalších kobek, v jedné z nich stačil letmo zahlédnout bezvládná těla P'onta a E'arse, takže nepochybně přežili stejně jako on, mrtvoly by tu nevěznili. V dalších posedávali nebo polehávali sklíčení a apatičtí příslušníci dalších klanů Girsy, ale pokud mohl soudit, android mezi nimi nebyl, a to v něm znovu vzbudilo naději. Ray mu určitě přijde na pomoc.
Za dveřmi z vězení bylo úzké točité schodiště vedoucí vzhůru, ale také prostorná kabina výtahu – špína a cákance krve na stěnách ovšem nasvědčovaly tomu, že asi sotva slouží k přepravě hostů na podvečerní party. Ostnatí strážci ho beze slova nacpali dovnitř a výtah se rozjel.
Mark tu chvíli klidu využil, aby se znovu dostal do formy, bude to potřebovat. Byl zvědavý, co se za vším tímhle skrývá a s trochou škodolibosti pomyslel na to, jak překvapený bude generál Khov, až se dozví, co nalezli pod povrchem nevinné a mírumilovné planety. Vrozený optimismus mu bránil kalkulovat s eventualitou, že se to generál nikdy nedozví. Výtah zastavil.
Krátká, tentokrát daleko prostornější chodba s dohladka opracovanými kamennými stěnami končila dveřmi, za nimiž byla perfektně zařízená lékařská ordinace… Tedy něco na ten způsob. Ne že by to Marka ohromilo, něco takového tu vzhledem k prokázaným genetickým manipulacím s domorodci být muselo, ale přece jen předpokládal, že nejdřív absolvuje něco jako vstupní pohovor se správcem místního zařízení. Takže se ani nestačil vzepřít, když ho strážci zvedli a položili na lůžko přikryté bílým prostěradlem – kyj vznášející se nad jeho hlavou stejně signalizoval, že by to bylo marné. A tak jen napjal všechny svaly, aby získal trochu prostoru, když ho k lůžku připoutávali koženými pouty na rukou a nohou. Zatím se to moc růžově nevyvíjelo.
Strážci udělali své a vypadli. Zatímco Mark čekal, kdo je vystřídá, prohlížel si ordinaci. Zeď přímo proti němu tvořilo výhradně neprůhledné sklo, za nímž se nejspíš nacházel operační sál (teprve až tam půjde do tuhého, napadlo ho). Zařízení, pokud to mohl hodnotit, tvořily supermoderní přístroje, jaké mohl najít třeba na klinice Služby pro dohled nad primitivními planetami, kde pravidelně podstupoval kompletní preventivní vyšetření a párkrát také intenzivní léčbu utrpěných zranění. No jo, z federace se s trochou šikovnosti a s potřebným množstvím kreditů dalo propašovat cokoliv a svým dílem k tomu přispívala i liknavost Vesmírné policie a jejího šéfa, generála Neumanna. Nicméně tohle bylo přece jen výjimečné a až se Mark s Rayem vrátí, docela určitě budou padat hlavy. Khovova to rozhodně nebude.
Z myšlenek ho vytrhlo suché zakašlání. Překvapený otočil hlavu a spatřil stát u lůžka drobného stařík, jehož dlouhé vlasy měly téměř stejně bílou barvu jako plášť. Dědula se radostně pochechtával, mrkal očima a mnul si suché ruce. Znělo to, jako když se svlékají hadi.
"A helemese, helemese," mumlal potěšené, "copak to tu máme? Prvotřídní zbožíčko!" Hlas měl pisklavý a občas mu

přeskočil.
"Kdo jste?" zeptal se Mark patřičně zlověstně, neboť se mu dvakrát nelíbilo, když se o něm mluvilo jako o zboží.
Stařík nadskočil.
"Co to? Aha… Profesor Stroheim, k vašim službám. Asi už jste o mně slyšel… no, to nevadí, to nevadí."
Markovi to jméno něco říkalo, ale nemohl si vzpomenout. Ray by to určitě věděl. V každém případě asi nemělo smysl hrát si před profesorem na člena místního klanu.
"Tak to vy máte na svědomí ty odporné genetické pokusy!" vyjel na něj.
"Ano, ano," zaradoval se stařík a znovu si začal mnout ruce, "výborné výsledky, viďte? Vynikající… i když jaksi… měl bych jiné ambice, víte… je tu úžasný materiál… zvláštní dispozice… rozumíte… a ta perspektiva! Kombinované vědomí! Polyformní organismus… tedy ano… bohužel požadavky zatím… měl jste v dětství nějakou nemoc? Zarděnky? Inkontinence? Duševní poruchy?"
Ani nečekal na Markovy odpovědi (ten mu je stejně nehodlal poskytnout, i kdyby věděl, co to zarděnky jsou) a drmolil dál, takže si Mark udělal jednoznačný obrázek. Je to pošuk. Ovšem nepochybně velmi nebezpečný. Stačilo vzpomenout si na ostnáče.
"Kde je Bennet?" přerušil netrpělivě profesorovo žvatlání. Ten se zadrhl a chvíli vypadal, jako by mu ujel poslední noční trajekt na Lunu.
"Co to?" vykoktal nakonec. "Aha. Kapitán Bennet! Jeminkote!" Dlaně potěšené zašustily. "S kapitánem se brzy setkáte… ano… to bude radosti!"
Markovi se ulevilo, znamenalo to, že Bennet žije. Ovšem, co když už na něm Stroheim provedl ty své pokusy? Možná už nastal čas na nějakou akci. Vyzkoušel pouta – šlo by to, ale vyžádá si to trochu času.
Jenomže moc ho neměl. Stařík vzal z příručního stolku miniaturní diagnostickou jednotku a chystal se ji přiložit k Markovu krku. Mark sebou trhl a odvrátil hlavu.
"Ale… no tak, no tak. Přece byste se nebál, chlapče… jen předběžné vyšetření…však víte… vzorky krve, DNA a tak … nebudete to bolet… no tak."
Mark v duchu zaúpěl. Ten pošuk mu říká chlapče! Ještě aby mu začal pofoukávat bolístky. Vykašlal se na odběry a systematicky se věnoval poutům. Řemeny obepínající levé zápěstí už trochu povolily.
Profesor Stroheim zřejmě zaznamenal zvýšenou svalovou tenzi a vrhl na něho podezřívavý pohled.
"Copak, copak? Uklidněte se, mladíku. Přece… to bych vám musel dát injekci."
Po tom Mark rozhodně netoužil. Musí odvrátit jeho pozornost.
"Poslyšte, profesore, jak jste se sem vlastně dostal? Neměl jste doma náhodou nějaké potíže?" nadhodil obezřetně.
Stařík pobaveně zaskřehotal.
"Potíže… škraloupek by se našel, to se ví… hlupáci… Já jsem vědec, mladíku, rozumíte… špičkový vědec, kapacita… aby bylo jasno. Závist… všude samá závist… hloupé zákazy… pronásledování… Jenomže pokrok se nedá zastavit, víme? Najdou se lidé… ohromíme svět…"
"Takové výzkumy musejí stát spoustu peněz," pokračoval klidně Mark, aniž by ovšem polevil ve svém úsilí osvobodit se. "Kde je berete?"
"Peníze?" nechápal Stroheim. "Nevím… to není moje věc… moje pokusy jsou nedocenitelné… jak račte chápat." Mrkl na displej diagnostické jednotky. "Skvělé! Ideální. Tedy tohle…"
Otočil se od lůžka a drobnými krůčky odkvačil k přístrojům na stole před prosklenou stěnou.
Teď přišla Markova chvíle. Několikrát mocně zacloumal levačkou, až pouta povolila a on ji mohl z koženého sevření vyvléknout. Bohužel nadělal při tom trochu hluku, takže profesor Stroheim všeho nechal a znovu přispěchal k lůžku, ale přece jen zůstal stát mimo dosah. Mark musel ještě přidat: napjal celé tělo do křečovitého oblouku, pak povolil, pro větší efekt zasténal, nechal hlavu klesnout na stranu a zavřel oči. Bylo to poněkud ochotnické, ale zmatený dědula na jeho předstírané mdloby naletěl. "Co to…?" zabreptal a sklonil se nad Markem. Švih levačky ho zasáhl do spánku.
Mark svůj úder kontroloval – kdyby do něho vložil příliš mnoho síly, Stroheim by mohl přeletět ordinaci a nadělat při tom pěkný randál. Takhle se jen sesul k zemi jako ranec starých kostí.
Za pár vteřin byl Mark volný, seskočil z lůžka a přikrčil se. Ale nic se nedělo. Strážci, hlídající přede dveřmi, jeho aktivitu zatím nezaznamenali.
Nejprve prohledal profesorovy kapsy a odměnou mu byla osobní čipová karta, která mu mohla usnadnit pohyb v podzemním komplexu. Ještě by se mu hodila nějaká zbraň. Rychlá prohlídka pracovního stolu a skříněk odhalila množství léků a léčebných přípravků (nejspíš mezi nimi bylo i nějaké anestetikum, které by mohl použít, jenomže neměl čas je podrobně zkoumat), pár diagnostických pomůcek, ale především příruční laserový operační nůž. Dal se použít pouze na krátkou vzdálenost, ale rozhodně to bylo lepší než holé ruce, na které se spoléhal až dosud. Bude si muset od některého z ostnáčů ještě půjčit kyj. No… dobrovolně mu ho asi nedají.
Někde tu muselo být známé červené tlačítko… nebo něco podobného. Našel ho samozřejmě pod deskou pracovního stolu u profesorova křesla, dlouho se nerozmýšlel a stiskl ho. V témže okamžiku, kdy se rozezněl alarm, se dvěma dlouhými skoky přemístil za dveře.
Proběhlo to tak, jak očekával. Dveře se rozlétly a ostnatí strážci se vřítili dovnitř. Poslednímu nastavil nohu a zároveň hmátl po jeho obušku. Ostnáč se sice rozplácl na zemi, ale zbraň nepustil, a tak Mark vyzkoušel profesorův laser.
To ho trochu zdrželo, dveře za sebou zabouchl na poslední chvíli a v běhu pak ještě musel uvolňovat z kyje ufiknuté zápěstí – zrohovatělé prsty netvora ho tvrdošíjně odmítaly pustit.
Řítil se chodbou provázen jekotem poplašného zařízení a hrdelními výkřiky pronásledovatelů a každou chvíli čekal, že se mu někdo postaví do cesty. Minul výtah, kterým ho sem dopravili, a běžel dál, jak nejrychleji uměl, aby získal alespoň malý náskok, než dorazí k nějaké překážce. Nejspíš to budou dveře.

Byly. Ani se namáhal hledat kliku, nýbrž rovnou okamžitě protáhl škvírou automatického zámku čipovou kartu profesora Stroheima. Sotva se začaly otevírat, prosmýkl se mezerou a zase je stejným způsobem zavřel. Opřel se o ně a vydechl. Moc by se divil, kdyby jeho pronásledovatelé nosili po kapsách čipové karty – ostatně ani žádné kapsy neměli.
Dveře byly zvukotěsné, a tak kvílení alarmu sem nepronikalo, místo něho k němu doléhal šum hlasů a zvuků provázený směsicí vůní, mezi nimiž spolehlivě identifikoval doutníkový kouř. Možná někde poblíž seděl generál Khov.
Docela by s ním dal řeč, ale ne tady. Generál by nepochybně s odporem ohrnul své masité rty, kdyby mu nabídl židli v růžovém salonku.
Protože právě v něčem takovém se kapitán Mark Stone octl. V malé místnosti s růžovými stěnami vyzdobenými motivy lotosových květů stál okrouhlý stolek s dvěma křesílky, pohodlná pohovka a dřevěná skříňka z lakovaného dřeva. Hluk tlumily zatažené závěsy z těžké látky, která kupodivu nebyla růžová, nýbrž temně rudá. Jediné, co tu chybělo, byl kbelík s ledem a šampaňské, ale Mark si na tohle pití stejně dvakrát nepotrpěl. I když panáka by si dal.
Na to samozřejmě nebyl čas, ačkoliv… co se mohlo stát? Otevřel skříňku a jak předpokládal, nalezl v ní několik lahví a skleničky. Nejlepší výběr to rozhodně nebyl – ušklíbl se nad lahví průzračné tekutiny, v níž plaval ženšenový kořen, i nad červenohnědou hustou tekutinou s květy sakury na vinětě a nakonec vzal zavděk starým dobrým rumem značky Captain Morgan. Tím nemohl nic zkazit a vzhledem k tomu, co už nějaký čas tušil, to byla odpovídající volba.
Pořádně si lokl a pak s hranatou sklenkou v ruce přistoupil k závěsům a nepatrně je poodhrnul. Třebaže něco podobného čekal, stejně ho ten pohled překvapil.
Bylo to hodně dekadentní doupě. Prostorný sál s bazénkem uprostřed, kolem něhož byla rozložená pohodlná lehátka a rákosové rohože, stolky s křesly, podlouhlý bar s policemi plnými alkoholu nejrozmanitějších značek, vyvýšené pódium, na kterém ve stojáncích odpočívaly hudební nástroje, a především spousta drahocenných předmětů převážně zhotovených ze zlata. Vévodila jim třímetrová zlatá socha Buddhy Naslouchajícího, uloupená – pokud se Mark nemýlil – před drahnými lety z muzea v Šanghaji.
Podnik ještě nebyl zaplněn ani zpoloviny, takže večer zřejmě teprve začínal. Obsluhu tvořily půvabné a hodně spoře oděné domorodky, pohybující se mezi stoly s nepřítomným výrazem v očích a strnulým úsměvem, který prozrazoval, že se jim dostalo "péče" profesora Stroheima. Možná jsem ho měl praštit pořádně, pomyslel si Mark, ale pak ho zaujaly tváře těch několika hostů. Pár jich totiž poznal.
Ta ostře řezaná opálená tvář… Kramble. Jeden z nejznámějších vesmírných pirátů, který při posledním vzájemném setkání o vlásek unikl torpédům Neptunu II. Seděl u stolu s dvěma dalšími, kteří se k němu chovali s uctivým odstupem, a vehementně se napájel.
Fretčí obličej s úzkým knírkem nad horním rtem patřil Le Ducovi. Specialista na pašování ve velkém. Zatykač na "Vévodu", jehož skutečné jméno nikdo neznal, visel snad v každém doku Pozemské unie.
A ta odulá tvář s masitými tvářemi a malými pichlavými očky… to musel být Ču-sen! Mark ho málem nepoznal. Ču-sen kdysi velel celé flotile pirátských lodí, než byla rozprášena v bitvě u planety Tikris – mělo se za to, že v ní zahynul.
Mark měl párkrát tušení, že za některými akcemi ve vzdáleném vesmíru stojí jeho analytický mozek, a jak to vypadalo, teď se potvrdilo.
Jenomže… i ve Službě až dosud panovalo přesvědčení, že piráti podnikají své akce na vlastní pěst a nemají žádnou stabilní základnu. A ani teď si Mark nedokázal představit, že by se tak různorodé zločinecké typy dokázaly dohodnout na nějaké koordinaci, nebo si dokonce vybrat ze svých řad velitele! Nesmysl!
Ono to ovšem mohlo být i jinak, uvažoval Mark, a hlavou mu blesklo slovo Tortuga. Kde ho jen slyšel…
Pak si vzpomněl. Bylo to na jachtě Elsy Svensonové… vyprávěla mu, že v dávné historii Země, kdy piráti ještě provozovali své řemeslo klasickým způsobem na moři, měli své útočiště na Tortuze. Na odlehlý a opevněný ostrůvek v Karibském moři se vraceli ze svých výprav, do jeho jeskyní ukrývali uloupené poklady a bezuzdně hýřili ve stylových krčmách. Trochu se to podobalo pohádce a Mark tomu nevěnoval větší pozornost. Ale nyní se to jevilo jinak.
Tohle byla Tortuga!
Našli si vzdálenou a poměrně bezvýznamnou planetu a vybudovali si na ní skladiště, zásobárnu, opravárenské středisko, hospodu, či co ještě – a nádavkem laboratoře pro profesora Stroheima uprchlého z federace kvůli nepovoleným genetickým zásahům. Tady se jim hodil, nemuseli používat přímé násilí k získávání služebníků, které by mohlo vzbudit pozornost. Klidně si tady lebedili desítky let, než – se sem na standardní pozorovací misi vydal kapitán Bennet.
Ať s ním udělali, co chtěli, museli si uvědomovat, že jim začíná téct do bot.
Pomalu byl čas, aby taky přispěl svou troškou do mlýnice. Ale neměl zrovna moc možností – za dveřmi, kterými sem vešel, už jistě nedočkavě přešlapovali zabijáci a čekali, až někdo přinese klíč. Mezi hosty luxusního baru se také nepozorovaně vmísit nemohl, jeho pomačkané a potrhané hadry se za večerní oblek považovat nedaly… že by si je s někým vyměnil? Dopil svůj rum a popadl na chvíli odložený kyj.
Zdálo se totiž, že mu náhoda přeje. K růžovému salonku mířil nepříjemně vyhlížející vazoun s buldočím obličejem doprovázený exotickou kráskou. Dlouhé zakroucené řasy nad šikmýma očima, přehnaně nalíčené tváře, rudá ústa a hluboký výstřih poměrně jasně hovořily o jejím povolání, i když, jak si Mark stačil všimnout, jistý přirozený půvab se jí ještě zamaskovat nepodařilo. Spustil závěsy, poodstoupil a potěžkal obušek – potřeboval jen jednu ránu a co nejmíň hluku.
Jenomže když se závěsy odhrnuly, jeho plán se zhroutil. Do salonku totiž nejprve vešla dívka. A zaječela.
Mark na poslední chvíli zadržel připravený úder kyjem, který by ji mohl zabít, a tak se už nestihl znovu rozmáchnout, když se dovnitř vecpal vazoun. Spíš ho tedy jen šťouchl, než pořádně praštil, což samozřejmě nedočkavého milence zastavit nemohlo. Jen zavrčel, velice pohotově umístil krátký direkt na Markovu bradu a pak se na něho vrhl. Sevřel ho

v drtivém objetí, takže Mark pustil obušek, který mu k ničemu nebyl, a zkusil vyklouznout. Jenomže ten chlap měl sílu jako bejk a jediné, co se Markovi povedlo, byl úder loktem do soupeřova obličeje. Něco křuplo, nejspíš nosní přepážka, sevření na okamžik povolilo a Mark toho využil, sklonil se a bleskurychlým chvatem si přehodil vazouna přes ramena. Pěkně to zadunělo, ale když na něj skočil, narazil na připravené koleno, které se mu zarylo do žaludku, až vyhekl. Navzdory tomu se mu podařilo popadnout soupeře za krk a zarýt palec do jeho krční tepny – pak už zbývalo jen vydržet pár ran a počkat, až vzpurný chlapík zmalátní.
Exotická kráska kupodivu neječela, stála u stěny a pozorovala zápas s mírným úsměvem. Asi tu moc příležitostí k ušlechtilé zábavě neměla.
Ale pochopitelně to nemohlo zůstat bez povšimnutí. Když se Mark Stone vyškrábal na nohy a překročil vyřazeného vazouna, aby se slušně představil, závěsy salonku se odhrnuly a nabídly mu pohled na krátké hlavně dvou termopalů, které mu mířily na žaludek. Nepochybně by v něm udělaly daleko větší paseku než předtím to koleno.
Mark si nevšímal bodyguardů, kteří je drželi, protože ho zaujalo něco jiného. Tlustý Ču-sen se ve svém křesle nadzdvihl o přibližně osm centimetrů a vlídně mu kynul.
"Prosím, kapitáne, buďte tak laskav a připojte se k nám," ukázal na místo po své levici. "Všichni jsme poctěni vaší návštěvou."
Ani v jedněch očích přítomných, kteří celou scénu mlčky sledovali, kapitán Mark Stone žádnou úctu nezaznamenal.
5.
Kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami Mark Stone přistoupil k prostitutce, lehce se uklonil a nabídl jí rámě:
"Doprovodíte mě, slečno? Rád bych vám nějak vynahradil to leknutí."
Dívka se zasmála, zavlnila se v bocích a pak se do Marka zavěsila.'
"Jmenuji se Taina."
"Mark Stone."
Ču-sena to nesmírně pobavilo. "Působivé, působivé," zahýkal a tleskl tučnými dlaněmi.
Když Mark s Tainou kráčeli k jeho stolu, zastoupil jim cestu Kramble. Vysoký šlachovitý pirát zatínal pěsti a z očí mu létaly nenávistné blesky.
"Stone, ty hajzle! Máš u mě pár vroubků a konečně ti to pořádně spočítám!"
"Ty umíš počítat?"
Než se na něho pirát stačil vrhnout, ozval se Ču-sen: "Kramble!!!"
Bylo to jen tiché zasyčení, ale čišel z něho strašlivý mráz. Kramble ztuhl, sevřel zuby a lícní svaly se mu napjaly. Pak neochotně poodstoupil, aby Mark mohl projít.
Ču-sen nevstal, ale vítal ho doširoka rozpaženýma rukama, jako by se zrovna vrátil dávno ztracený syn.
"Kapitáne! Posaďte se, prosím, a dovolte, abych byl vaším hostitelem."
Taina sice neztrácela profesionální úsměv, ale bylo na ní vidět, že je z Ču-sena nervózní.
"Raději vás nechám o samotě," pronesla s malou úklonou, ale Mark ji zdržel a odsunul polstrovanou židli.
"Jen zůstaňte. Našemu hostiteli," řekl ironicky, "to jistě nebude vadit."
"Samozřejmě, jak si přejete, kapitáne," sklonil hlavu Ču--sen. "Bude mi potěšením." V jeho hlase nebylo znát vůbec nic.
Pěknej gauner, pomyslel si Mark, když se s Tainou usazovali, s ním asi nebude lehká práce.
Ču-sen byl vlídnost sama.
"Musíte mít hlad, kapitáne. Menší občerstvení, než se pustíme do hovoru?"
Mark Stone by skutečně něco pořádného snědl, žaludek se mu svíral, i když to možná ještě byl následek úderu kolenem. Automaticky pohlédl k salonku, z něhož právě obsluha vynášela nehybné tělo. Nepřehnal to náhodou?
Ču-sen si toho všiml.
"Skutečně dramatický vstup," zachechtal se. "Vy od Služby si na takové věci potrpíte, není-liž pravda?"
Mark se s ním o tom nemínil bavit.
"Co je s tím jídlem?" odsekl nabručeně, ale Ču-sena tím, nijak nerozházel.
"Ach ano, samozřejmě." Tleskl a vzápětí se u stolu zjevil nenápadný číšník. Nebyl to upravený domorodec, klidně by mohl obsluhovat v nejpřepychovější pařížské restauraci. "Když dovolíte, doporučoval bych vám siláky, to je místní obdoba garnátů, skutečná lahůdka. Podáváme je s pikantní omáčkou a smaženými lístky fajvy. Co říkáte?"
Mark jen pokrčil rameny. Bylo mu to jedno. "A dvojitou whisky, Glenfisch Dark, dvanáct let," dodal zpupně.
Ale byl to marný pokus. Číšník se jen uklonil a Ču-sen pobaveně zdvihl koutek úst.
"Pro slečnu její oblíbený koktejl a pro mě jako obvykle," ukončil objednávku.
"Vy si nedáte ty fujtajfly?" obrátil se k ní Mark, ale Taina zavrtěla hlavou. V Ču-senově přítomnosti se evidentně necítila nejlíp.
"Je mi líto," zachmuřil se s předstíranou vážností Ču-sen, "že tu s námi nemůže být váš přítel, i když jemu pochopitelně jídlo nepřináší žádné potěšení. Inu," sešpulil ústa a spojil prsty obou rukou vyčnívajících z dlouhých rukávů volné blýskavé blůzy, "všichni občas ztratíme přítele, ale jeho smrt je jen součástí nekonečného řádu všehomíra."
Kecy, pomyslel si Mark. I když o Rayovi nic nevěděl, byl si jistý, že by poznal, nebo ucítil, kdyby zemřel. Tak laciným blufem se rozhodně z míry vyvést nedá.
"Já bych zase přivítal, kdyby tu s námi seděl kapitán Bennet," kontroval. Ani Ču-sen nedal nic najevo – oba hráli se zakrytými kartami.
"Obávám se, že kapitán Bennet je poněkud zaneprázdněn. Ale budete mít příležitost si s ním promluvit. Brzy."
Dorazil číšník s nápoji, a když je kladl na stůl, naklonil se k Ču-senovi a něco mu pošeptal.
"Ach ano, málem bych zapomněl," pokýval hlavou tlustý pirátský boss. "Náš milý profesor Stroheim! Nebyl jste k

tomu starému muži zrovna přívětivý, kapitáne Stone. Měli jsme to předvídat. A prý jste si ještě půjčil něco z jeho vybavení a zapomněl to vrátit. Mohl bych vás požádat, abyste tak učinil nyní?"
Ksakru! Laserový nožík byl tím jediným, na co ještě spoléhal. Sotva by se mu podařilo umlátit Ču-sena garnáty. Neochotně sáhl do kapsy, vytáhl čipovou kartu a nůž a pak jím v náhlém popudu namířil na Ču-senův odulý obličej. Ten ani nehnul brvou.
"Ale no tak, kapitáne! Čeho byste tím asi dosáhl?" rozhodil rukama.
Mark to stejně nemyslel vážně. Pochopitelně si všiml osobních strážců rozmístěných nablízku a předstírajících že pečují o okrasnou květenu. Proti jejich termopalům byl bez ochranného opasku naprosto bezmocný. Pokrčil rameny, položil laserový nůž na stříbrný podnos a číšník s ním promptně zmizel.
"Na vaši odvahu, kapitáne," zvedl Ču-sen sklenku s mléčně zabarveným nápojem. "Velmi si cením takových věcí, víte?"
Mark se chopil whisky. Proč by se nenapil na svou odvahu? Ještě ji bude potřebovat. Dal si pořádný doušek. Whisky byla skvělá.
Taina jenom usrkla. Byla jako na trní. Když přinesli objednané jídlo, využila toho a omluvila se. Tentokrát ji Mark nezdržoval, jen poočku sledoval, jak kráčí místností a nakonec mizí v dvoukřídlých dveřích za pódiem. Vchod pro účinkující a personál, napadlo ho – a není na kartu. Uložil si užitečnou informaci a pustil se do jídla. Musel uznat, že dlouho nic tak chutného neokusil. Možná by si měl říct o recept.
Zatímco jedl, Ču-sen mlčel a jen ho pozoroval. Nebyla na něm znát žádná netrpělivost.
Když si Mark otřel ústa do ubrousku, napil se a pohodlně se uvelebil v křesle. Cítil se o hodně lip a síly se mu rychle vracely. Tak co teď?
"Nebudu zastírat, kapitáne, že pro nás představujete určitý problém," začal Ču-sen. "Kdybychom ho nevyřešili uspokojujícím způsobem, mohlo by to vážně narušit naše mnohaleté úsilí. Proto jsem nesouhlasil s horlivci, kteří navrhovali, abychom vás okamžitě zlikvidovali: to by mohlo být kontraproduktivní, i když samozřejmě nevylučuji, že k takovému kroku nakonec budeme muset sáhnout."
"Kdo je to my?" přerušil ho Mark. "Správní rada Pirát Incorporation? Vrahoun s. r. o.? Nadace profesora Stroheima?"
"Ale fuj," ohrnul rty Ču-sen. "Tohle přece nemáme zapotřebí, kapitáne. Ale pokud jinak nedáte… Jsme něco jako volné společenství přátel s podobnými zájmy."
"Mimochodem pěkně hnusnými."
"To je jen otázka pohledu na věc. Vaše zájmy, přesněji řečeno zájmy Služby pro dohled, které nepochybně pokládáte za velmi ušlechtilé, také provází pěkná řádka mrtvol, nemám pravdu, kapitáne? Někteří vlivní lidé, mimořádně vlivní, to pokládají za naprosto pochybené a doufám, že jejich mínění brzy převáží v celé Pozemské unii. Konec Služby se blíží, Stone!"
Konečně se v Ču-senově hlase objevily zřetelné emoce.
"To by se vám hodilo, co?" usmál se Mark.
Ču-sen se ovládl a jen pokýval hlavou jako loutka.
"Mýlíte se. Vy přece máte jiné úkoly než likvidovat takzvané pirátství a v našich zájmech představujete jen drobnou nepříjemnost. Prostě se občas naše cesty zkříží a ke škodě obou stran mluví téměř výhradně zbraně, zatímco – jak vidíte – existují i jiné možnosti vzájemné komunikace."
To začínalo být zajímavé a Mark byl zvědav, co z proslulého pirátského stratéga nakonec vyleze.
"Zapomínáte, že jsem k ní byl víceméně přinucen," zamumlal neutrálně Mark.
"Jistě, jistě. Jinak to bohužel nešlo. Ovšem…" Zdálo se, že Ču-sen mu chce předložit nějakou nabídku, ale ještě váhá.
"A pak, ty genetické pokusy," připomněl si Mark při pohledu na jednu z místních dívek, která s nepřítomným výrazem ve tváři prošla kolem nich s mísou ovoce v ruce. Klidně to mohla být Lia… Zvedl se v něm vztek. "Něco tak odporného vám nemůže projít. Až se tom dozvědí odpovědná místa…"
Ču-sen se zamračil.
"Ach ano. Profesor Stroheim je geniální, mimořádně geniální vědec a ve federaci z něho udělali zločince a štvance místo toho, aby jeho výzkum orientovali správným směrem. Tady má prostor a obrovské možnosti, jejichž využití je, pravda, někdy poněkud… účelové. Mnoho věcí nám ovšem usnadnil, to ano. Myslím, že tato překážka v našem jednání by se ovšem dala odstranit."
Marka to překvapilo. O jakém jednání to mluvil? Chtěl mu Ču-sen předložit nějaký návrh, s nímž by předstoupil před vládu Pozemské unie a jemuž by punc věrohodnosti dodala hlava profesora Stroheima na stříbrném podnose? Tak naivní přece tlusťoch nemohl být, aby si jen na okamžik myslel, že federace bude vyjednávat s piráty! A to i v případě, že jejich rukojmím je celá populace Girsy.
"Nevím, o čem mluvíte," řekl tvrdě. "Ale můžu vás ujistit, že se zatraceně pletete."
Pokud byl Ču-sen jeho slovy zklamán, nedal to na sobě znát. Dokonce se nepatrně pousmál.
"Je tu samozřejmě druhá možnost. Zmizíte, tak jako zmizel kapitán Bennet. Vaše loď bude zničena a Služba nebude mít žádné zprávy. Řekl bych, že to pro generála Khova bude rána, ze které se už nevzpamatuje, on, ani celá vaše slavná Služba."
Mark si vzpomněl na generálovy obavy a na to, co mu o situaci pověděl Ray. Ztráta dvou lodí a dvou agentů by skutečně mohla Službu citelně zasáhnout. Snad by přece jen měl Ču-senovu nabídku vyslechnout, alespoň tak získá čas.
"No…" začal váhavě. Ale dál se nedostal.
Všechna světla zhasla.
Mark na nic nečekal. Vymrštil se z křesla, mohutným rozmachem převrhl stůl na svého společníka a vyrazil napříč

místností. Doufal, že ke dveřím pro účinkující doběhne dřív, než se znovu rozsvítí.
"Máš odhadem asi minutu, než naskočí záložní generátory," ozvalo se mu v mysli.
Ray!
Tmu krátce prozářil výboj termopalu. Byl to hodně zoufalý pokus a Mark odhadoval, že za ním stojí Kramble. Někdo zasténal.
V záblesku Mark zahlédl spásné dveře. Byl na dobré cestě.
Narazil do jednoho stolu, pak do druhého, ale protože s takovými překážkami počítal, jen je odhodil stranou. V randálu, který panoval ve tmavé místnosti, to naprosto zaniklo.
"Chyťte ho!" ječel Ču-sen.
Markovy pěsti se bleskurychle míhaly tmou a ti, co se mu postavili, ať úmyslně nebo náhodou, odlétávali jako kuželky. Něčí ruka se ho pokusila zadržet, ale jen mu roztrhla rukáv. Pak o něco zakopl a musel hrozící pád odvrátit parakotoulem, po němž jeho nohy skončily v něčím obličeji. Už musel být blízko.
Nějaký příliš iniciativní barman zapálil svíčku a vzápětí modře zablikaly polokoule nouzového osvětlení, naštěstí hned zase zhasly. Stačilo to ovšem na to, aby Mark zahlédl obrys postavy rozkročené před dveřmi a svírající zbraň.
No, dalo se čekat, že někdo bude mít stejný nápad jako on.
Jen se předklonil (snad strážce na poslední chvíli neuhne!) a v plném trysku zabořil hlavu do protivníkova břicha. Setrvačnost nárazu je oba prohodila dveřmi, ale ještě než dopadli na zem, stačil Mark sevřít soupeřovu paži a vytočit ji dospodu. Jak správně předpokládal, při dopadu praskla jako suchá větev. Muž zaúpěl, ale přesto udeřil volnou rukou Marka do zátylku, ten jen zavrčel a prudkým trhnutím mu zlomil vaz.
Rychle bezvládné tělo otočil a vzápětí už svíral v dlani pažbu jeho termopalu. To už bylo lepší. Vyskočil na nohy.
Pořád ještě byla tma.
"Kudy, Rayi?"
"Musíš se dostat k ventilačním šachtám. Nejbližší je od tebe tři sta dvacet dva metry. Dopředu a doleva, po schodišti dolů a zase doleva."
"Sakra!"
"Pomůžu ti. Kdyby se něco zvrtlo, sejdeme se na povrchu."
Mark se rozběhl. A světla se rozsvítila.
Chodba s několika dveřmi na obou stranách se kus před ním lomila, snad to stihne aspoň do toho ohbí. V běhu se ohlédl, právě včas. Zpoza baru už se hrnuli pronásledovatelé. Poslal jim přes rameno vlídný pozdrav.
Dávka z jeho termopalu nadělala ve vchodu pěknou paseku, trosky a mrtvoly piráty určitě chvíli zdrží a taky si teď budou muset dávat větší pozor. Navzdory tomu se někomu podařilo vystřelit a ohnivá koule prosvištěla Markovi kolem hlavy. Ti vzadu rozhodně neměli náladu na žerty.
Zahnul doleva a upaloval ke schodišti. Jenomže ještě než k němu dorazil, uslyšel dusot nohou na jeho železných stupních, Přibližovali se zdola i shora a muselo jich být dost. Přes ně se nedostane.
Zastavil se a zvedl zbraň. Vypadalo to, že je v pasti.
Dveře po jeho levici se pootevřely a objevila se v nich útlá ruka zvoucí ho pohybem dovnitř.
"Sem! Rychle!" zaslechl naléhavý šepot.
Ču-sen to podle hlasu nebyl, a tak Mark poslechl.
Taina za ním přibouchla dveře a zamkla.
Mark se rozhlédl.
Poměrně prostorná šatna, podle poházených oděvů a dalšího nepořádku nepochybně dámská. Téměř odlíčená prostitutka byla bledá a prudce oddychovala. Na skvostných poloodhalených ňadrech to vytvářelo velmi vzrušující efekt.
Mark se ovšem příliš kochat nemohl, potřeboval vypadnout. Ale jiný východ tu, jak se zdálo, nebyl.
"Díky," řekl přesto. "A co teď?"
"Zabijou mě," hlesla Taina bezkrevnými rty.
Nemělo smyslu jí to vymlouvat.
Vzápětí se dívka vzpamatovala, udělala pár kroků a odhrnula látkový závěs.
"Nákladní výtah," ukázala na čtvercová zasunovací dvířka. "Vozí nám jím oblečení, jídlo a tak."
Senzace. Mark okamžitě dvířka odsunul a začal se soukat do kabiny. Byla kupodivu poměrně prostorná.
"Dostanu se tím k ventilačním šachtám?"
"Nevím. Snad. Já nevím," špitla Taina bezradně.
Na dveře šatny někdo zabušil. Mark se chystal zatáhnout dvířka, měl nejvyšší čas.
"Vemte mě s sebou," řekla tiše Taina. "Oni mě zabijou."
To naprosto nepřipadalo v úvahu, třebaže Mark té dívce skutečně něco dlužil. Možná i život.
"Ani omylem," zavrčel.
A pak popadl Tainu za paži, vtáhl ji do kabiny a poskládal se k ní – a kolem ní. Teď už tam tolik místa nebylo.
Zavřel dvířka a výtah se okamžitě rozjel směrem dolů. Mark s nosem zabořeným v Taininých ňadrech cítil jemně kořeněnou vůni jejího parfému a dlouhé rozpuštěné vlasy ho šimraly na šíji. Ale jejich těla byla tak propletená, že dráždivých impulzů se tu vyskytovalo daleko víc.
"No," polkl Mark nasucho, "vzhledem k okolnostem bychom si snad mohli tykat, Taino."
***
Když nákladní výtah zastavil, byl Mark připravený na všechno, jenže moc by toho dělat nemohl, dokud se s Tainou nerozmotali. Ale nikdo na ně nečekal.

Octli se v nějaké přípravně nebo příručním skladu plném regálů, skříní a beden. Až na jeden byly iluminační pásy vypnuté a místnost zahalovalo tiché šero.
"Kudy?" zašeptal Mark.
Taina už nebyla tak vyděšená. "Nevím. Nikdy jsem tu nebyla."
"Rayi?"
"Trošku mi to komplikuješ, Marku. Moment."
"Já to asi dělám schválně, ty vtipálku. Koukej sebou hodit."
"Ventilační šachty musejí být všude. Nedokážu přesně určit tvou pozici, ale někde tam taky bude. Najdi ji a pak už pořád nahoru."
"Tak dík."
Ray měl samozřejmě pravdu, vyústění ventilačního potrubí našli v jednom rohu až úplně u stropu. Mark přistrčil ke zdi pár beden, vylezl na ně a bez námahy odtrhl drátěnou mřížku. Temný jícen šachty nevypadal příliš lákavě, ale byl dost velký, aby se do něj vešel – tím pádem i Taina, i když té bude plazení asi dělat větší potíže. Nebyl by rád, kdyby její skvostné poprsí doznalo nějaké úhony.
"Pojď," podal jí ruku.
Podívala se na něj a pak jediným pohybem ze sebe servala přiléhavé zelené šaty. Výborný nápad – třebaže by přivítal, kdyby se tak stalo při vhodnější příležitosti.
"Vezmeme to s sebou," zamumlal se zavřenýma očima. "Nesmíme tu nechat žádné stopy."
Pak jí pomohl nahoru, s trochou komplikací se nasoukali do potrubí a provizorně nasadili zpátky mřížku. Čekalo je bůhvíjak dlouhé plazení a Mark jen doufal, že mu Ray najde nejkratší cestu.
Šachta vedla nejdřív rovně a pak šikmo vzhůru, několikrát se větvila, ale Ray je telepaticky navigoval. Postupně se rozšiřovala, takže se po chvíli mohli pohybovat po kolenou a jejich postup se tím urychlil. Proud vzduchu z povrchu planety je příjemně ochlazoval, ale zvolna sílil. Za jedním z ohybů narazili na větrák – jeho hukot jim už nějakou dobu zněl v uších.
Byla tam tma jako v pytli a Mark by přivítal trochu světla, aby si mohl udělat představu o zařízení před sebou a taky by rád věděl, co momentálně podnikají jeho pronásledovatelé. O obojím si ovšem mohl jen nechat zdát.
Ale nemínil o tom příliš rozumovat. Stáhli se zpátky za ohbí a Mark poslal k větráku nízkofrekvenční termopalový výboj. Vlna žáru po výbuchu se přehnala nad jeho tělem, kterým chránil Tainu, ožehla mu vlasy a od spálení zad ho jen tak tak uchránila potrhaná halena.
"Jsi v pořádku?" zeptal se, když se odvalil stranou a opřel se zády o plášť potrubí. Nebylo to moc pohodlné, ale přece jen se jeho namáhaným svalům trochu ulevilo.
"Ano," ozval seTainin přerývaný hlas. "Snad. Nevím. Jak dlouho to ještě bude trvat?"
Myslel si, že prostitutky jsou zhýčkanější.
"Teď si chvíli odpočinem, než potrubí vychladne. Pak polezem dál," odpověděl vyhýbavě, protože o délce jejich putování neměl zatím ponětí.
Taina vzdychla.
"Rayi?" navázal Mark znovu telepatický kontakt se svým přítelem androidem. "Jak jsme na tom?"
"Ten výbuch mi hodně pomohl při dislokaci, Marku. Kus před tebou je kolmá ventilační šachta vedoucí přímo na povrch."
"Fajn. Budeš mi muset při tom šplhání trochu píchnout."
"Copak?" ozvala se v androidově hlase úzkost. "Jsi zraněný?"
"Ne. Jen pár škrábanců. Ale asi jsi zaregistroval, že tu nejsem sám. A ten druhý je poněkud křehká bytost."
"To jsem si mohl myslet," zasmál se s úlevou Ray. "Zařídím to."
"Děje se něco?" chtěla vědět Taina, kterou zřejmě znepokojilo Markovo dlouhé mlčení.
"Ne." Neměl v úmyslu jí vykládat to, co nikdo nevěděl. Možnost telepatického spojení byla jeho a Rayovým tajemstvím, a tak pro jistotu změnil téma.
"Jak ses tu vůbec octla, Taino? Ty přece nejsi z Girsy?"
Ucítil, jak se dívka sedící vedle něho odtáhla.
"Promiň. Nic mi do toho není," zamumlal.
Podle lehkého závanu poznal, že prudce zavrtěla hlavou, až se jí dlouhé vlasy rozevlály.
"Pocházím z Dagoru," řekla. "Znáš to tam?"
Pochopitelně, že znal. Dagor patřil k pětaosmdesáti planetám Pozemské unie, i když se k ní připojil jako jeden z posledních. Planeta se velmi podobala Zemi, třebaže naprostou většinu jejího povrchu tvořily oceány. Na několika velkých ostrovech roztroušených podél rovníku však existovala vyspělá civilizace mořeplavců sjednocená po staletí vyčerpávajících válek ve volném společenství nezávislých států. Připojení k unii mu přineslo prudký rozvoj průmyslových i zemědělských odvětví, i když největší bohatství přinášel Dagoru stále rybolov, který zásoboval svými produkty prakticky celou federaci.
Taina si jeho mlčení vyložila jako souhlas.
"Mí rodiče byli chudí rybáři… Jednou, za velké tropické bouře… přišli o všechno, a tak… prodali jedno ze svých dětí. Měli jich dost a na Dagoru to kdysi nebývalo nic neobvyklého. Ty děti se pak většinou měly dobře, nešlo o žádné otroctví nebo tak… ani o… prostituci… to vůbec ne. Já měla jen trochu smůlu, to je všechno."
Chtěl něco říct anebo ji obejmout, ale vycítil, že Taina o soucit nestojí.
"Na Girse to zpočátku nebylo špatné, abys věděl, rozhodně lepší, než když jsme se předtím potloukali vesmírem na pirátské zábavní lodi."

"Zábavní lodi?"
"No dobře," řekla Taina trpce. "Bordel. Co sis myslel?"
"Nic ti nevyčítám."
"Ještě aby," ušklíbla se ve tmě, ale hned zase zvážněla, "dokud jsem neviděla, co Stroheim dělá z těch malých hezkých domorodek a z unesených mužů místních klanů. To bylo daleko horší než můj osud, odporné a zrůdné. Je to šílenec."
To Markovi něco připomnělo.
"Vidělas kapitána Benneta? Mluvila jsi s ním?"
Znovu poznal, že zavrtěla hlavou.
"Ne. Nikdy. Ale oni o něm často mluví."
"Jak?"
"Marku," vyrušil ho Ray. "Hněte sebou, už objevili, kudy jste unikli."
"Musíme jít," poslechl ho okamžitě Mark. "Jsou za námi a v téhle díře nemáme sebemenší šanci."
"Nech mě tady," zaštkala v náhlé rezignaci Taina. "Stejně to není k ničemu."
"Jen polez," vybídl ji rázně. "Chceš se přece vrátit domů, ne?"
"Domů?" vydechla užasle.
"A cos myslela?" Mark už zase klečel na kolenou, která ho nepříjemně pálila, a sunul se kupředu. "Že tě vrátím Ču--senovi v dárkovém balení?"
***
Trosky větráku naštěstí nezatarasily celý průměr potrubí, ale i tak Markovi chvíli trvalo, než vytvořil úzký průlez, kterým se mohli protáhnout, a ještě se přitom několikrát nepěkně pořezal o ostré hrany roztříštěného kovu. Ale odměnou mu byl malý kotouč světla kousek před nimi.
Padalo sem kolmou šachtou, jejíž hladké stěny narušovaly jen pletence kabelů a hnací soustrojí ventilátoru. Konečně se mohli postavit a Markovi to přineslo neskutečnou úlevu. Taina tiše zaúpěla – z exotické krasavice toho moc nezbylo, vlasy měla zcuchané a slepené, po tváři jí stékala krev, ňadra jí zdobily velké fleky odřenin a celá se chvěla vyčerpáním. Vytáhl zpod haleny její šaty, které si tam na začátku nacpal, a podal jí je.
"Oblékni se. To nejhorší už máme za sebou."
"Jo?" hlesla a na tváři se jí objevil pokřivený úsměv. "A jak se asi dostanem nahoru? Šplh teda nikdy nebyl moje oblíbená disciplína."
Ocenil, že jí ještě zbývá humor. Na živý inventář růžových salonků si vážně nevedla špatně.
"Obleč se," opakoval a ona s povzdechem poslechla. "Je to jen pár metrů, třicet, čtyřicet."
"I kdyby to byly dva."
Ale Mark věděl svoje a taky ano – dřív než se s Rayem musel spojit, s tichým svištěním se šachtou snesla spletená kevlarová šňůra. Taina na ni zírala jako na zjevení.
"Co… kdo je tam nahoře?"
"Přítel," usmál se Mark. "Tohle je jedna z věcí, které nosí neustále u sebe."
"Pospěš si, Marku!"
"Už jdeme, Rayi. Dáma má pochopitelně přednost."
"Jistě."
Uvázal Taině šňůru v podpaží a dal Rayovi pokyn. Když se dívka v zelených šatech vznesla a začala stoupat vzhůru, ještě za ní zavolal:
"Jmenuje se Ray. A ne aby sis s ním něco začínala!"
6.
Seděli v pohodlné kabině svého modulu a radili se. Ray ho přivolal ještě předtím, než Marka s dívkou vytáhl z podzemního doupěte pirátů, a modul teď zamaskovaný spočíval ve vrbovém porostu na břehu Iarazú. Taina, které android ošetřil všechna drobná poranění a namíchal jeden ze svých posilujících koktejlů, klidně spala.
"Musím uznat," přemítal Ray, "že ta tvá Tortuga je opravdu něco mimořádného."
Mark ani nic nenamítal proti slůvku "tvá", protože si pořád ještě v hlavě srovnával informace, které Ray získal v komplexu, kam se mu podařilo proniknout. Hangár se dvěma připravenými moduly a odsouvatelnou střechou. Výkonná elektrárna s vodními turbinami i malým atomovým generátorem dodávající dostatek energie podzemním sálům laboratořím i přepychově zařízeným obytným místnostem Skladiště zbraní i nejrůznějších uměleckých předmětů a cenností, herny, vězeňské kobky… všechny funkce pevnosti ovládané z centrálního velínu.
"Museli na tom, i při využití existujících jeskyní, pracovat spoustu let. Desítky, možná stovky lidí," pokračoval Ray ve svých úvahách.
"Umím si představit, kam se všichni poděli," zamumlal roztrpčeně Mark. "Ale řekni mi, jak to, že jsme nic neodhalili z oběžné dráhy?"
"No, ta dobře provedená simulace povrchu by nás možná neoklamala, jenomže je doplněná perfektním odstíněním S něčím takovým jsme při běžném skenování samozřejmě nemohli počítat. A mimochodem – i kvůli tomu se nám zřejmě nepodařilo navázat spojení s centrálou Služby, i když jsem to nejdřív přičítal na vrub běžným atmosférickým poruchám. Takže žádná pomoc, žádné posily."
"Kde mají lodě?"
"Nevím. Nejspíš na oběžné dráze, možná ještě dál ve volném kosmu. Nebo je tam prostě odsunuli, když se dozvěděli o našem příletu."
Markovi se to nezdálo, ale teď se tím nechtěl zabývat.
"Kolik si myslíš, že jich tam dole je?"

"Vypadá to, že jde o dost exkluzivní klub těch nejvlivnějších a nejbohatších pirátů. Pět, šest, nevím. Připočti jejich posádky a strážce, pak ty ostnaté nestvůry, kterých bude určitě nejméně třicet. Obslužný personál, profesor a jeho asistenti, vězňové… podle mého odhaduje v komplexu kolem dvou stovek lidí. Ale je to hodně spekulativní odhad."
Mark se zachmuřil. "A Bennet," dodal.
"Ano."
"Tohle mi dělá největší starosti, Rayi. Ani ty, ani já jsme na Benneta nenarazili, ale podle všeho tam někde musí být. A my ze všeho nejvíc potřebujeme právě jeho. Pro piráty je nejspíš něco jako hodně cenné rukojmí, kterým nás pořád drží v šachu. Vědí, že se ho pokusíme osvobodit a budou připraveni. To se mi vůbec nelíbí."
"Možná," řekl neutrálně Rayi, ale dál to nerozváděl. Mark si toho nevšiml.
"Nemůžeme se spoléhat na pomoc zvenčí, i když bych hrozně rád, protože tohle je vážně velké sousto. Ne, Rayi, musíme dostat ven Benneta a všechny… co nejvíc domorodců a přitom ještě celé to hnízdo zničit."
"Máš nějaký plán, Marku?"
"Nic zvláštního mě, abych pravdu řekl, nenapadá. Jeden z nás pronikne do velínu a vyhodí ho do povětří. Druhý mezitím najde Benneta a osvobodí vězně a ostatní lidi z klanů – myslím, že by nám při tom mohli pomoci E'ars a P'ont, viděl jsem je ve vězení. A pochopitelně si musíme předem připravit spolehlivou únikovou cestu."
"Hm," ozval se pochybovačně Ray. "Zní to jednoduše, ale…"
"Já vím. Čekají na nás."
"Ano."
"Vypadá to na dost hazardní podnik, co, příteli?" zasmál se Mark. "No, není to poprvé."
"Možná by se tvůj, samozřejmě geniální, plán dal ještě nějak vylepšit," oplatil mu úsměv android.
***
Dovolili si jen krátký odpočinek a rychle přicházející noc už je zastihla na okraji útesů příkře spadajících ke klidné mořské hladině. Protože usoudili, že velké nákladní výtahy, schodiště i ventilační šachty vedoucí na povrch budou pečlivě střežené, vybrali si pro vniknutí do komplexu odpadovou stoku, kterou už předtím použil Ray, o jehož roli, jak doufali, neměli piráti dostatečnou představu. Stoka ústila do moře v úzké zátoce, spíš jenom zářezu v pobřežních skalách, a nijak zvlášť nevoněla.
Sešplhali po lanech dolů. Tainu nechali v modulu, třebaže naléhala, že půjde s nimi, že se jim může hodit, že se sama bude bát… a tak dále. Mark se už obával, že ji budou muset uspat, ale nakonec se podvolila a ještě je na rozloučenou oba políbila. Ray se div nerozplynul. Mark jí za to vtiskl do ruky ukořistěnou zbraň – snad si neublíží.
Teď už nemuseli nic předstírat, a tak byli oba navlečení v černých polních kombinézách Služby a nesli spoustu výzbroje. Termopaly, útočné nože, vakuové granáty, válečky plastické trhaviny a rozbušky, všechno, co jim (nepovolená) výbava modulu mohla poskytnout. Naštěstí, a k velkému Markovu překvapení, Ray vyštrachal i náhradní ochranný opasek a jen se šklebil, když se ho ptal, kde k němu přišel. Se silovým polem nastaveným téměř na maximum se cítil o moc líp než v domorodém oděvu, ale ještě větší radost mu udělaly boty. Chození naboso mu teda k srdci nepřirostlo.
Svinuli lana a Ray beze slova zmizel ve tmě, aby udělal to, na čem se domluvili. Mark čekal, napjatý ale klidný. Na bezmračné obloze vysoko nad jeho hlavou zářily hvězdy. Když všechno dobře dopadne, budou za pár hodin na cestě k nim.
Android, neslyšný jako vždy, se zjevil vedle něho.
"Hotovo."
"Tak jdeme."
Odpadová stoka proražená ve skále neumožňovala nic jiného než plazení a splašky, jimiž se přitom museli prodírat, nepředstavovaly žádný problém. Jejich overaly byly nepropustné, v komplexu nepochybně fungovalo nějaké recyklační zařízení a zápach se dal vcelku vydržet. Ray už tuhle cestu jednou absolvoval, a tak se brzy dostali do malé automatické strojovny, kde se mohli postavit. Odhadli to správně – s touhle možností ostraha evidentně nepočítala a jediné kameře přenášející obraz do řídícího centra se snadno vyhnuli.
Teď se znovu museli rozdělit.
"Jsme na nejspodnější úrovni, takže vězení bude někde blízko tímhle směrem. Budu čekat na tvůj pokyn, Marku."
"Dávej na sebe pozor a zkus nevzbudit pozornost příliš brzy."
"Jo. Ale nesmíš se s tím moc párat. Nebudu mít moc času."
Mark zvedl ruku se vztyčeným palcem a Ray lidské gesto přesně napodobil. Víc si už říkat nemuseli.
***
Ani ve vězení nečekal Marka Stonea žádný zvláštní uvítací výbor, zřejmě nikdo nepočítal s tím, že by se vracel zrovna sem. Zarostlý, pajdavý dozorce se pokusil vstát od rozviklaného stolu, ale pořádná rána pěstí ho poslala zpátky a navíc do bezvědomí – v témže okamžiku zničil termopalový výboj televizní kameru. Žádný zvukový signál se nerozječel, a tak to třeba ve velíně budou považovat za běžnou poruchu, než je Ray náležitě poučí.
Někdo mu skočil na záda. Mark podklesl v kolenou a ohnal se loktem. V ruce to zabrnělo, jak narazila na kostnatý osten. Tihle tu pochopitelně nemohli chybět.
Ale byli jen dva a přes silové pole se mu na kůži rozhodně nedostanou. Ve zlomku vteřiny ležel útočník na zemi se zlomeným vazem, druhý se ještě chvíli potácel, jenomže s dírou v hrudi daleko nedošel.
Mark se nemohl zdržovat hledáním klíčů nebo něčím podobným, a tak rychle proběhl vězeňskou chodbou a krátkými dávkami likvidoval zámky na vnějších závorách. U cely s dvěma Říčními lidmi se zastavil, pohledem se přesvědčil, že jsou v pořádku a stáhl se z dohledu. Všichni vězni byli ještě trochu oslepeni výboji a to se mu hodilo – kdyby se domorodcům zjevil v téhle podobě, bylo by vysvětlování komplikovanější a hlavně zdlouhavější.

"E'arsi? P'onte?" křikl. "To jsem já, Mark."
Tiše doufal, že s nimi nic neprovedli a že si ho ještě z krátké plavby rákosovým člunem pamatují. Chvilku to trvalo, než reagovali a on jen netrpělivě přešlapoval. Nechtěl se jim ukazovat.
"Mark?" ozval se konečně zpěvavý a trochu nevěřícně znějící hlas.
No sláva!
"Nemám čas, příteli. Na konci chodby je schodiště. Seberte všechny Lidi a běžte, pořád nahoru. Když nebudete moci běžet, plavte!"
Asi jim v tom nadělal pěkný zmatek, ale podrobný návod k útěku dát nemohl. Na nic nečekal, rozběhl se chodbou zpátky a v plném trysku zahučel do výtahu. Z pachu krve se mu zvedl žaludek. Stiskl senzor.
Ke dveřím laboratoře se musel probojovat houfem ostnáčů, kterým ovšem velel chlápek s termopalem v ruce. Vypálili prakticky současně.
Energetické výboje se srazily uprostřed chodby a vybuchly. Markem to mrštilo nazpět na dveře výtahu, ale silové pole opasku se pod tlakovou vlnou jen prohnulo, takže vzápětí byl znovu na nohou a hnal se vpřed. Velitel to měl za sebou, ale pár geneticky upravených bojovníků se zmátořilo a pokusilo se Marka zastavit. Pud sebezáchovy jim evidentně chyběl.
Zato všechno ostatní měli, i když se to po krátké chvíli válelo všude kolem v záplavě tmavé krve a škubajících se vnitřností. Zdaleka nejobtížnější bylo se tím vším přebrodit.
Dveře vyrazil ramenem, ale uvnitř laboratoře nikdo nebyl. Šíleného profesora nejspíš někam schovali.
Mark nad tím nepřemýšlel a bez zastávky pokračoval dál. Jen se prudce odrazil a nohama napřed prolétl zasklenou stěnou. Střepy vesele cinkaly.
Sál za sklem byl o něco níž než ordinace, ale s tím počítal, dopadl pružně na chodidla, plynule přešel do kotoulu přes rameno, a když si všiml masivního operačního stolu, vystřihl ještě jeden, aby se za něj ukryl pro případ, že by měl někdo chuť po něm vystřelit.
Žádný takový nadšenec se tu však nevyskytoval a ani operační hodiny zřejmě nebyly na dnešní večer vypsány.
Profesor Stroheim seděl u počítače, na jehož velkém monitoru se proplétaly křivky šroubovnic DNA. Nad ním se skláněl kostnatý asistent v bílém plášti.
Než se stačil otočit, stál už Mark u něj. Muž zvedl oči a poděšeně zamrkal. Bylo mu to jasné
"Já…" vypravil ze sebe s obtížemi, "asi abych snad radši šel."
"Kam byste chodil?" namítl zdvořile kapitán Mark Stone a sekl ho hranou dlaně do spánku. Ne tak prudce, aby ho zabil.
Profesor Stroheim nesl velmi nelibě, že byl vyrušen. Jen velmi nerad odtrhl oči od obrazovky.
"Co to? No toto…" zabreptal.
Mark ho popadl za krk, zvedl ze židle a trochu jím potřepal. Dával si pozor, i když v tomhle případě by s obzvláštním potěšením jeho krkem zakroutil. Jen silou vůle zkrotil svůj vztek, postavil zvrhlého vědce na zem a povolil sevření.
"Bennet! Kde je?"
"Ne…"
Mark ho nenechal domluvit. To, co chtěl slyšet, rozhodně nezačínalo záporem. Znovu stařík lehce přidusil.
"Bennet!" opakoval. "Zaveďte mě za ním. Teď hned! A bez řečí."
"Já protestuji," zachroptěl Stroheim, leč nikoliv vzpurně, spíš rezignovaně.
"To můžete, ale hlavně koukejte padat!" houkl Mark a poskytl mu trochu volnosti.
Profesor se oklepal a vykročil k východu ze sálu. Ale chyběla mu ztracená důstojnost – poskakoval jako postřelená leghornka.

Vyjeli dvě patra červeně polstrovaným výtahem. Veškeré pokusy o konverzaci Mark rázně utínal, a tak si profesor mumlal jen pro sebe něco, co nedávalo smysl. V malé okrouhlé hale byly dvoje dveře bez označení, Stroheim k jedněm přistoupil, vrhl krátký pohled na Marka, který ho pobídl šťouchancem hlavně do zad, a pak zaklepal.
Zevnitř se nic neozvalo. Netrpělivý Mark zabušil na výplň pěstí.
"Bennete!! vykřikl, nedbaje na to, že hluk někoho přivolá. "Otevři! To jsem já, Mark Stone!"
Zámek cvakl a dveře se odchýlily.
"Pojď dál, Stone, už na tebe čekám!"
Mark postrčil profesora a následoval ho. Ani mu nestačil říci něco na rozloučenou.
Výboj z termopalu zasáhl malého stařík přímo do hlavy. Jak se Mark podvědomě sehnul, aby zachytil klesající tělo, z něhož stříkala krev, druhá rána ho minula a vyrvala dveře z veřejí.
Bennet zaklel. Ale zbraň v jeho ruce znovu hledala původní cíl.
Mark nemeškal. Zvedl to, co zbylo z šíleného vědce, a mrštil tím po střelci.
Vzápětí toho ze Stroheima zbývalo ještě míň.
***
Rayův postup podzemním komplexem byl o mnoho složitější, neboť mířil tam, kde obránci útok očekávali. Díky zabudovaným senzorům registroval stráže a překážky a úspěšně se jim vyhýbal, využíval ventilačního potrubí a obslužných výtahových šachet, ale bylo jen otázkou času, kdy se bude muset pirátům postavit tváří v tvář. První příležitost, jak odvrátit jejich pozornost, se mu naskytla, když mřížkou v potrubí uviděl pod sebou sál, v němž Mark "večeřel" s Ču-senem. Tentokrát byl prázdný, jen u dveří stály ostnaté stráže.
Ray otevřel schránku ve svém stehně a vyňal miniaturní, ale velmi účinný granát se zpožďovacím detonátorem, odchlípl mřížku a hodil ho dolů. Pak se rychle soukal potrubím dál, takže když zazněl výbuch, byl už v bezpečí. Doufal –

ale nemohl se o tom přesvědčit – že teď se spousta obránců požene do baru. A když bude mít kliku, dají si tam i něco k pití.
Byl to zřejmě správný odhad, protože když se spustil do chodby k řídícímu středisku, byla prázdná a zněl v ní jen vzdalující se dusot několika nohou. Teď nastala ta nejdůležitější chvíle.
Vchod do velína nebyl zablokovaný, ale všude kolem pomrkávala čidla a kulatá oka televizních kamer. Nemohl se s nimi zdržovat, stejně už o něm vědí.
Vtrhl dovnitř.
Kromě obsluhy počítačů byla rozlehlá místnost plná ozbrojenců, kteří o sobě okamžitě dali vědět. Kulky bušily do kamenných stěn a odrážely se zpět s naříkavým svištěním. A třebaže se pohyboval rychle jak blesk, dost jich ho našlo a i když nemohly prorazit jeho silový štít, přece jen ho zpomalovaly. Štěstí, že nikoho ani nenapadlo použít termopaly nebo jiné laserové zbraně, které by ho mohly nenávratně poškodit.
Ray se řítil k pultu. Dvakrát vyšlehl z jeho ukazováčku laserový paprsek a zlikvidoval ty, co mu bezprostředně překáželi, ale bylo jich příliš mnoho. Za chvíli už byl obklopen houfem zuřících pirátů, kteří se rozhodli v tomto případě vyřídit si to osobně a vynechat silné, ale přece jen poněkud tupé ostnatce. Velel jim Kramble (i Ray už měl to "potěšení" se s ním setkat), stál opodál a sledoval bitku, v ruce termopal. Byl nepochybně připravený ho v kritické chvíli použít.
Ray bojoval jako lev. Piráti jeden po druhém odlétávali od jeho pružného těla pod údery rukou i nohou, ale vrhali se na něho znovu, pokud mohli, stříleli z ručních zbraní a ke cti se dostaly i staré dobré nože. Android se potácel, padal a znovu okamžitě vstával a pomalu, nezadržitelně se propracovával k pultu.
"No tak ho zabte!" ječel Kramble,. "Zabte ho, mizerové!" Android zaznamenal, že jeho generátor pomalu začíná ztrácet výkon, a tak ještě znásobil své úsilí a přestal brát jakékoliv ohledy. Každý jeho úder byl teď smrtelný. Pár posledních obránců velínu si uvědomovalo, že s tímhle stvořením nejsou žádné žerty, a začalo couvat. "Na něj!" marně hulákal Kramble. Pak se jeden, ještě mladý a vyjukaný pirát, tváří v tvář Rayovi místo útoku otočil a dal se na útěk. Vzteklý Kram-ble se za ním otočil a smetl ho dávkou termopalu, ale lavina už se dala do pohybu. Všichni se rozeběhli k východu.
Kramble evidentně nevěděl, co si počít.
Ray si ho nevšímal. Neměl čas a sil mu ubývalo. Vrhl se k řídícímu pultu – čtyři muži vyskočili z křesel, jako by je něco pokousalo – a soustředil se na údaje na monitorech.
Přišel pozdě?
Na jedné z obrazovek právě z hangáru, jehož zamaskovaná střecha byla odsunutá, startoval výsadkový modul. Krysy opouštěly loď. Tomu už bohužel zabránit nemohl, ale dalšímu pokusu ano. Vydal příkaz, aby se střecha zase zasunula a pak celé zařízení zablokoval.
Někdo ho střelil do zad. Ochranné silové pole se už začínalo bortit, a tak ucítil střelu jako prudké bodnutí. Ani se neohlédl.
"Marku, teď!" vyslal telepatický signál ke svému druhovi a stiskl dálkový spínač na svém opasku.
Plastické nálože, které rozmístil předtím, než s Markem vnikli do komplexu, vybuchly. Ta největší zavalila ústí kanálu, který je sem přivedl poprvé. Vzápětí Ray našel příslušné ovládání a otevřel vodám Iarazú vstup do podzemí.
Kdo neumí plavat, bude mít fakticky smůlu.
Čísi ruce ho – příliš pozdě – sevřely a odtahovaly od pultu. Kramble! Přece jen ho neopustili všichni, hromotluk, jehož svaly vytvářely na černém sepraném triku obrovské boule, mlátil Raye do hlavy železnou tyčí. Začínalo to bolet, třebaže bolest nebyla přesně to, co android cítil.
S námahou se postavil a setřásl Krambla, který se svalil na řídící pult. Obrátil se k pořezovi, který ustupoval, ale pořád se oháněl tyčí, jenomže teď už Ray ránám uhýbal.
"Nech toho," řekl unaveně.
Obrovský pirát nebyl přístupný dobrým radám. Ray si povzdechl. Výstřel z ukazováku už nechtěl riskovat, protože bude potřebovat energii k závěrečnému ohňostroji, a tak ho musel zneškodnit ručně. Když kroužil kolem hromotluka a snažil se zasáhnout, připadal si nesmírně pomalý. Rány tyčí mu taky nepřidaly. Nakonec se mu velice neférově podařilo nakopnout zarputilého piráta do rozkroku a pak už nebyl problém omráčit ho pěstí. Dost vyčerpaný se vydal k východu, ale ještě se otočil.
Kramble se s pokleslými koleny opíral o pult a vítězoslavně se šklebil. Ray se mu nedivil, protože dobře viděl jeho prst. Tiskl spoušť.
Výstřel ho udeřil do prsou a odmrštil ke stěně. Silové pole už nestačilo výboj plně absorbovat – přes seškvařenou pokožku pronikl až do androidova těla. Ray se opřel zády o kamennou stěnu, ale nohy už ho neposlouchaly a zvolna se sunul k zemi.
"Marku… Myslím, že mě dostali…"
Než ztratil vědomí, zvedl z posledních sil ruku, v níž byl zabudovaný dezintegrátor.
Nafialovělý záblesk zničil zařízení velínu. Spolu s ním se ve volné atomy proměnil i Kramble.
***
Mark Stone, od hlavy k patě postříkaný krví a zbytky tkáně, se divil sotva vteřinu. Pak si uvědomil, že v hloubi duše s něčím takovým počítal, jen tomu odmítal uvěřit.
Ale přece jen se zdráhal stisknout spoušť termopalu.
Ani Bennet už nestřílel.
Stál před knihovnou a mířil Markovi na prsa. Na zařízení obývacího pokoje se úvodní potyčka nepěkně podepsala, ale pořád tu byly znát rozmařilý přepych a okázalost. Zavalitý a mírně proplešatělý agent Služby se tvářil zachmuřeně a

hryzal si zuby dolní ret.
"Mohl jsem si myslet, že to nepůjde tak snadno. Silové pole, co?" řekl se zdánlivým klidem. "Taky ho mám," odhrnul klopu perfektně střiženého saka. "A navíc i tvůj původní, vidíš?
Mark poznal svůj opasek, který ovšem Bennetovi k ničemu nebyl, protože byl vyladěn pouze na svého právoplatného majitele. Na kulatém bříšku vypadaly dva opasky spíš trochu směšně.
"To ti nepomůže, Bennete," pronesl tiše Mark. Byl ve střehu.
"Že bychom to zkusili?" navrhl Bennet a lehce pohnul termopalem.
Mark nehnul ani brvou. "Myslím, že jsem rychlejší. A že to víš."
"Hm. To je možné, ale nic platné. Nicméně – co kdybychom si promluvili?"
"Se zrádci se nebavím," řekl Mark tvrdě. Pořád se s tím nedokázal smířit – v historii Služby pro dohled nad primitivními planetami se ještě nikdy nestalo, aby některý z jejích agentů zradil nebo zběhl.
"K čemu ta silná slova, Stone? Tebe to nikdy nenapadlo? Nelezlo ti krkem to věčné harcování od jedné pitomé planety ke druhé, nasazování vlastního života kvůli nějakým nesmyslným pravidlům? Za pár kreditů a frčky kapitána, zatímco slávu a zisk sklízejí jiní?"
"Ne."
"No jo, tys vždycky spíš než hlavu používal svaly a sex-appeal. Já už toho měl dost, a tak jsem si řekl, že si zbytek života zařídím trochu pohodlněji. A užiju si to."
Markovi se jeho řeči zdály ubohé, ale něco ho napadlo. Konečně našel vysvětlení, proč tak často lodě Služby narážely na piráty, kteří ilegálně kořistili z bohatství primitivních planet anebo přepadávali nákladní konvoje.
"Musel jsi s Ču-senem a ostatními spolupracovat už dlouho, co? Prodával jsi jim informace."
"Samozřejmě. Z platu bych si na spokojené stáří nenašetřil. Girsa taky byla můj tip a velice výhodný, jak můžeš vidět."
"A tohle?" ukázal Mark na krvavou spoušť na podlaze.
"Stroheim? S tím jsem neměl nic společného. Byl to pošuk a já Ču-senovi říkal, ať se ho zbaví, že ty jeho pokusy nám přinesou jenom potíže. A měl jsem pravdu."
To Mark musel uznat. Kdyby s Rayem nenarazili na ostnaté bojovníky, kdovíjak by jejich pátrání na Girse skončilo.
Bennet pokračoval, jako by se mu chtěl chlubit:
"Mohl jsem na tom být ještě lip a mít informace přímo z hlavního stanu, jak se říká. Jenomže s tou kostnatou megerou mi to nevyšlo!"
"S Peggy?" vydechl Mark ohromeně.
"Jo," zachechtal se Bennet. "Na rozdíl od tebe holt nejsem její typ."
"Za všechno budeš platit, Bennete," procedil Mark nenávistně. "I za to, že jsi zabil Sama."
"Zabil?" ušklíbl se Bennet. "Byl to jen android, ne? Řekněme, že jsem ho deaktivoval – nakonec byl to dost nepohodlný svědek."
Mark zaťal zuby. On si už navykl dívat se na Raye jako na lidskou bytost a lepšího přítele na světě neměl. V celém vesmíru. Bennetova cynická slova ho popouzela.
"Půjdeš před soud," řekl.
"Myslíš? Nebyla by to zrovna dobrá reklama pro Službu, soudní líčení se zběhlým agentem. A to už vůbec nemluvím o tom, jak mě tam chceš dostat."
"O to se nestarej."
"Jste v pasti, ty i tvůj android. Myslíš, že o něm nevíme? Řekl bych, že touhle dobou už to má spočítané."
Třebaže Mark tušil, že Bennet blufuje, přece jen se v duchu zachvěl. Ray by se už měl ozvat.
Pořád ještě stáli proti sobě s namířenými zbraněmi a zdálo se, že Benneta to začíná unavovat. Ruka se mu zachvěla a on si přehodil termopal do levačky.
"Poslyš, Stone, mám pro tebe návrh. Na Girse, i tady dole, je dost místa pro nás oba a všude ve vesmíru spousta bohatství. Tvoje zkušenosti by se nám mohly hodit. A ještě lepší by bylo, kdyby ses vrátil, nahlásil, že jste nic nenašli a trošku s námi spolupracoval. Vyplatilo by se ti to."
Nehoráznost jeho návrhu Marka naprosto ohromila. Ale ani Bennet sám ho nepředkládal s nijak zvláštní přesvědčivostí.
"Na to zapomeň," přinutil se říci Mark.
"Myslel jsem si to, když jsem se dozvěděl, že sem poslali tebe. Ale mí… společníci měli jiný názor."
"Takže…"
"Budeme tě muset zabít," řekl klidně Bennet. ;
"I kdyby se vám to povedlo, těžko to projde bez povšimnutí. Tak jako tak, tady jste skončili."
"Jsou i jiná místa," pokrčil Bennet lhostejně rameny.
Už se s ním bavím příliš dlouho, pomyslel si Mark. Vypadalo to, že i Bennet došel k podobnému názoru. Prsty na pažbě termopalu mu zbělaly, jak ji křečovitě stiskl.
"Teď, Marku," ozval se Ray a vzápětí k nim dolehly tlumené ozvěny výbuchů.
Místnost se otřásla a ze zdí spadlo pár obrazů. Bennet se lekl, a tak se s výstřelem maličko opozdil. Když konečně zmáčkl spoušť, byl už Mark, který na tuhle chvíli čekal, na půli cesty k němu.
Překonal tu vzdálenost skokem mířícím k zemi, a tak ho rána minula, a než Bennet stačil zamířit znovu, trhl Mark hustým kobercem, na němž agent stál. Někdy se holt přepych nevyplácí.
Bennetův výstřel trefil lustr.
Mark pálit nemínil. Odhodil svůj termopal, ve sprše střepin se dosmýkal k ležícímu Bennetovi a ve vteřině už mu klečel na hrudi a tiskl ho k zemi. Jeho oblíbená diplomacie selhala a v boji muže proti muži neměl Bennet šanci. Ani to příliš

vehementně nezkoušel, Markovi stačila jedna ruka, kdežto druhou pohodlně vypnul silové pole na jeho opasku. Bennet zvadl.
Mark ho trhnutím postavil na nohy a opasky mu sundal. Zároveň zaslechl temné hučení.
"Co…?" Bennet vypadal hodně překvapeně.
"Koukej sebou hnout, Bennete," řekl s potěšením Mark Stone, protože jejich, nebo spíš Rayův, nápad vyšel a voda Iarazú začínala plnit prostory komplexu. "Za chvíli bude z tvého pokojíčku bazén."
Bennet bez odporu zamířil ke dveřím. Když se štítivě vyhýbal kalužím krve a překračoval trosky, mumlal bezmála s uznáním: "Dobré. S tímhle jsme nepočítali."
"Ke schodišti!" zavelel Mark.
"Snad by byl lepší výtah, ne?"
"Nediskutuj!" postrčil ho Mark. Necítil potřebu mu říkat, že výtahy stejně jako všechna ostatní technická zařízení brzy přestanou fungovat.
Hala, z níž vedlo na povrch poměrně široké schodiště vytesané do skály a několik výtahových šachet se už začínaly plnit uprchlíky. Většinu z nich tvořili domorodci – vězňové, obsluhující personál, hudebníci, tanečnice – ale bylo mezi nimi i několik pirátů, kteří už také mysleli pouze na to, jak si zachránit holý život. Mark sevřel Bennetovu paži a právě se chystal všechny varovat, aby nepoužívali výtahy, když zachytil Rayovo naléhavé volání:
"Marku… Myslím, že mě dostali."
Zůstal jako opařený.
A následoval výbuch, po kterém zhasla všechna světla kromě nouzových a výtahy se zastavily. Zmatek v hale, který přehlušovalo temné hučení valící se vody, ještě vzrostl.
"Rayi! Rayi!"
Ale android se už neozval.
Na krátkou chvíli Mark nevěděl, co má dělat. Povinnost mu přikazovala dopravit Benneta před vyšetřovací komisi. Jenomže přátelství, které ho poutalo k Rayovi, bylo silnější – a android by se v podobné situaci navzdory kategorickým imperativům ve svém pozitronovém mozku docela určitě zachoval stejně. Nemohl ho tu nechat.
"E'arsi! P'onte!" vykřikl. "Jste tu někde?"
V domorodém jazyce jako by jeho výzva nezněla tak naléhavě, jak potřeboval, nicméně oba příslušníci klanu Říčních lidí se okamžitě vynořili z davu a nevěřícně na něho zírali. Na vysvětlování neměl čas.
"Ano, to jsem já, Mark. Vezměte tohohle člověka, vyveďte ho nahoru a počkejte tam na mě. Dávejte pozor, ať vám neuteče."
Říční lidé nejspíš nechápali, ale kývli. Mark zvedl termopal a přiložil ho k Bennetově hlavě.
"Možná by bylo daleko jednodušší pro nás oba, kdybych to ukončil hned."
Bennet zesinal. Přišel o všechno, ale, jak se zdálo, na životě lpěl.
"Ukaž mi, jak se dostanu do velínu… do řídícího střediska."
Bennet nasucho polkl, na slova se nezmohl a jen ukázal i rukou za sebe. Mark odtáhl zbraň a zajistil ji. O nic už se nestaral a vyrazil na pomoc Rayovi.
7.
Něco naléhavého přinutilo Raye se probrat. Pokusil se pohnout, ale nešlo to – nohy a téměř celá levá polovina jeho těla nefungovala, motorická spojení byla porušená, generátor prakticky vybitý a tady uvnitř se k žádnému zdroji energie dostat nemohl. Napůl seděl a napůl ležel u stěny a bezmocně sledoval, jak všemi vstupy proudí do velínu kalná voda plná trosek.
"Rayi! Vydrž, Rayi! Za chvíli jsem u tebe!" Na nepatrný úsměv se ještě zmohl. Mark! I v takovéhle chvíli se na něho mohl spolehnout – i když to možná nebylo rozumné. Chtěl mu telepaticky odpovědět, ale nepodařilo se mu to. Snad Mark dorazí dřív, než se mu voda dostane do otevřených ran.
Poslední síly a zbytek energie věnoval tomu, aby zůstal při vědomí.
***
Mark se do řídícího střediska doslova vřítil. Voda Iarazú, která už beze zbytku zaplnila rozlehlá spodní patra, teď stoupala rychleji a sahala mu nad kotníky. V houstnoucím šeru a nepřehledné změti zničeného zařízení zahlédl zhroucenou postavu a vrhl se k ní.
"Rayi!"
Bylo to o fous.
Uchopil bezvládné tělo svého přítele do náručí a zvedl ho. Zpěněný příboj zklamaně zavířil, jako by mu ukradl už téměř jistou kořist. Okamžitě se začal brodit zpátky, ale Rayův slabý hlas ho zastavil.
"Tudy ne, Marku. Nestihl bys to."
Mark byl šťastný, že android žije, a na nic jiného v tuhle chvíli myslet nedokázal."
"Neboj se, Rayi. Dostanu tě odsud!"
Jo. Ale kudy?
"Ventilační šachta," ozval se znovu Ray, jako by ho slyšel. "Voda… Vynese nás."
No jistě! Sem do velínu musel být nepochybně přiváděn čerstvý, filtrovaný vzduch v dostatečném množství. Šachta bude široká a stoupající řeka je bude vytlačovat vzhůru dostatečně rychle. Stačí se udržet nad hladinou.
O sebe starost neměl. Ale Ray…
Jeho poranění nevypadala dobře. Musí nějak zařídit, aby nepřišla do styku s vodou, nebo aspoň ne příliš.
Rozhlédl se. Všude kolem plavala spousta věcí, dřevěné desky, kusy izolačních pěnových výplní… snad by z toho mohl sestavit malý vor… jenomže by musel být hodně malý, aby prošel šachtou… to nepůjde. Horečnatě přemýšlel.

Měli přece kevlarovou šňůru!
"Vydrž, Rayi!" opakoval znovu a přehodil si androida přes ramena, aby měl obě ruce volné.
Termopalový výboj poškodil androidův hrudník, takže pokud se mu podaří přivázat k Rayově pasu několik kusů pěnové hmoty, udrží horní polovinu jeho těla nad hladinou, zvlášť když tomu bude Mark napomáhat. Dal se do práce. Byla to dřina, protože bezvládný Ray mu (tentokrát výjimečně) překážel, ale jinak to dělat nemohl, pokud nechtěl ohrozit jeho život. Když skončil, voda už mu sahala téměř k podpažďí.
Pomalu a opatrně do ní Raye spustil, ale pořád ho při tom přidržoval. Fungovalo to! Kolébal se na vlnách jako nějaká havarovaná bóje, ale otevřená rána zůstávala v suchu.
Mark si oddechl. Mříž ventilace byla přímo nad nimi. Zbavil se všeho, co měl s sebou, i zbraní, kromě jediného termopalu, který zasunul Rayovi za kombinézu, svlékl si i overal a nechal si jen dva opasky, které teď vlastnil, na tom svém ovšem nastavil silové pole na minimum, spíš by ho teď omezovalo.
Občas úzkostlivě zkontroloval Raye, ale ten zůstával nehybný a nejevil žádné známky aktivity. Už aby byl na povrchu – slunce Girsy mu alespoň dobije generátor a o zbytek se postará lékařské vybavení modulu a Neptunu II.
Když je pomstychtivá Iarazú vynesla až ke stropu, vytrhl Mark mříž vplul s Rayem do šachty. Jakmile se řídící středisko beze zbytku zaplnilo, voda se nahrnula do potrubí a šachet a stoupala obrovskou rychlostí. Iarazú nebyla žádná prťavá říčka.
Poněkud zapomněl na větráky a filtry, které jim stály v cestě, ale včas si to uvědomil -jenomže když je odstranil termopalem, snesla se na ně sprška úlomků, a i když před nimi ochránil Raye, jeho samotného pěkně brněla hlava. A to původně zamýšlel vypnout silové pole úplně.
Když se to tak vezme kolem a kolem, už toho taky měl pomalu dost.
***
Iarazú konečně zaplavila celý podzemní komplex, schodištěm a šachtami dorazila na povrch a tam už se líně a spokojeně začala vracet do svého původního koryta. Zkáza Tortugy byla dokonána.
Na vyvýšených místech postávaly a posedávaly hloučky zachráněných, mnozí z nich neviděli slunce rodné planety celé týdny, jiní měli ve tvářích stále ten bezduchý úsměv otroků a služebníků. Jak je přijmou jejich původní klany? Dokáže je První řeč a skrytá hojivá moc Girsy vyléčit? Mark na takové otázky odpověď neznal.
Stejně nejistý byl osud zbylých pirátů a najatého personálu. Nikoho z nich nezahlédl, nejspíš se na útěku ani nezastavili a strach je hnal dál po travnatých pláních. Ale až jim dojdou síly, nebo se budou cítit v bezpečí, ulehnou k odpočinku… odněkud se vyplazí úponky rostlin, na jejich hlavu usedne motýl, přes kotníky přejede klouzavým pohybem had… a planeta bude vědět, co se skrývá v jejich myslích. A sama vynese rozsudek.
Až sem za padesát let dorazí další loď Služby, nenajde tu nic mimořádného. Snad jen Pamětní kameny v obřadních chýších budou ukrývat vzpomínku na podivné a nevysvětlitelné události a písně Lidu obohatí pár pověstí. A tam dole, v zatopeném podzemním komplexu, budou mrtví navštěvovat jednou za čas růžový salonek.
Mark položil androidovo tělo do trávy a znovu si pečlivě prohlédl jeho poranění. Byla těžká, ale poradí si s nimi a půjde to rychleji, jakmile Ray znovu nabude vědomí. Slunce už začalo dobíjet články generátoru, hodinku nebo dvě a Ray se pohne a promluví. Do té doby musí zůstat u něho.
Postavil se a rozhlédl se kolem. Ale Benneta ani nikoho z Říčních lidí neviděl, a to ho znepokojilo. Zahynuli při výstupu? Tomu se dalo jen těžko uvěřit, vždyť oba plavci byli s vodou jedna ruka, hovořili s ní!
Jenomže byli to Říční lidé. Mírumilovní, klidní domorodci, žádní bojovníci. A Bennet byl cvičeným agentem Služby s mnoha dovednostmi a navíc mu šlo o život. Riskoval by všechno, aby se vyhnul vyšetřovací komisi a soudu.
Markovi se sevřelo srdce. Udělal chybu, že jim Benneta svěřil, jenomže co mohl dělat jiného, když chtěl zachránit Raye? Zabít ho?
To by přes všechen odpor, který ke zrádci cítil, nedokázal.
Vrhl rychlý pohled na Raye – samozřejmě nic se nezměnilo, bylo příliš brzy. Přemohl chuť rozběhnout se po okolí a hledat Benneta, než se stane něco nenapravitelného, ale nemohl tu Raye nechat. Moc dobře si pamatoval, že tahle planeta nemá umělé bytosti v lásce.
Ale co na tom bylo nejhorší: Bennet se klidně mohl dostat k jejich modulu!
***
Taina byla nervózní, tak nervózní, že si začala okusovat nehty, což naposledy prováděla v dětství. Moc na tom sice nezáleželo, protože je měla polámané a poničené, jak se s Markem škrábali vzhůru potrubím, ale jen to dokazovalo, že se jí zase začíná zmocňovat panika. A strach. Když konečně unikla Čučenovi a jeho komplicům a po osvěžujícím spánku se probudila na lůžku v modulu, myslela, že už se ho zbavila. Že se teď už nemůže nic stát. Odletí odsud, nepřemožitelný kapitán Stone a jeho velmi přitažlivý přítel Ray ji vysadí na Dagoru, jak slíbili. Málem se při pomyšlení, že se vrátí domů, rozplakala, třebaže si už dávno všechny slzy zakázala.
Jenomže oni se rozhodli vrátit dolů, tam, kde na ně čekala spousta odhodlaných zabijáků – Taina moc dobře věděla, co je to za lidi. Samotní neměli téměř žádnou šanci, i když viděla, co dokážou. Ale pochopila, že nemá smysl jim to rozmlouvat, a tak, třebaže to v ní znovu probudilo strach a úzkost, prosila, ať ji aspoň vezmou s sebou. Vůbec o tom neuvažovali a ona chápala, že by jim nebyla moc platná a spíš by je zdržovala, jen se prostě bála být sama a čekat, až se vrátí… nebo až se nevrátí a z kabiny ji neurvale vytáhne ruka některého z Čučenových pochopů. V tom případě… byla rozhodnutá se raději zabít.
A tak, zatímco si okusovala nehty a srdce jí bilo stále prudčeji, termopal pořád ležel v jejím klíně, aby jí připomínal poslední možnost. Strach narůstal a čekání bylo nesnesitelné, nedalo se vydržet, čím dál tím víc si připadala jako malá vylekaná myš zahnaná do kouta. Možná se, dřív než past sklapne, zblázní.
Nakonec to nevydržela. S třesoucíma se nohama a zbraní v ruce vystoupila z modulu. A leknutím až nadskočila, když se

pod ní lehce zachvěla zem po nějakém vzdáleném výbuchu, a když pak k ní dolehlo zlověstné hučení, jehož původ nebyla schopna určit. Jedno bylo jisté – Mark s Rayem bojují a ona tu nečinně stojí a čeká.
Nechtěla to udělat, nechtěla. Věděla, že je to hloupost. Ale přesto vykročila. Rybářova dcera a prostitutka z pirátského baru jim šla na pomoc.
Když se vynořila z vrboví, které ukrývalo modul, rozhlédla se po široširé pláni porostlé vysokou travou. Nikde nic, jen v dálce napravo od ní se nad zemí vznášel bílý závoj vodní tříště a odtud také zaznívalo tlumený hukot. Vykročila tím směrem, ale vzápětí se zastavila.
Tudy ne.
Něco jí říkalo, že to není správný směr.
Zmateně udělala další krok. Jako by hlína, na niž došla-povala bosýma nohama, zaprotestovala a v trávě přímo před ní se objevil zvlněný pruh. Ale vítr nefoukal a na nebi nebyl jediný mráček. Poslechni, řekla jí její mysl.
Rozeběhla se tou vlnící se uličkou. Tak je to správně.
Střídavě běžela a volně kráčela, aby popadla dech a uklidnila bolest z nedávných odřenin a potlučenin, která se znovu ozvala. Mohlo to trvat hodinu, možná o něco déle, než ji zarazily zvuky nějaké potyčky.
Praštila sebou na zem a pokračovala po kolenou. Pak se zastavila, odjistila zbraň a zvedla hlavu nad hladinu voňavé trávy.
Přímo před ní bojovali na život a na smrt tři muži. Dva z nich byli neznámí domorodci, třetí nepochybně pirát, třebaže Taina ho nikdy neviděla. Ale musel to být někdo důležitý, jak se dalo soudit z luxusního, třebaže teď už dost potrhaného oděvu.
Byl menší a už trochu v letech, vlasy na kulaté lebce prořídlé, pod perfektně střiženým sakem bez límečku náznak začínajícího bříška. Ale v tomhle souboji měl evidentně navrch, útlí a vzájemně si podobní domorodci působili jak nezkušené děti, které se omylem zapletly do rvačky.
Zmatená Taina sledovala, jak pirát zdánlivě bez námahy vyklouzl ze sevření hubených paží, otočil se, kolenem udeřil protivníka do žaludku. Ten se zlomil v pase a vzápětí inkasoval prudkou ránu hranou dlaně do zátylku. Slyšela, jak to křuplo, nebo se jí to jen zdálo? Domorodec se svezl k zemi.
Ten druhý by se možná zachránil, kdyby se rozhodl utéct, zavalitý pirát by ho rozhodně nedohonil. Ale Girsana to ani nenapadlo. Stál nehybně a v očích se mu zračilo zděšení a úžas. Ani se nebránil, když pirát zaútočil, spadl do trávy a jeho tělo sebou chvíli škubalo, jak se snažil popadnout dech. Ale pirátova paže svírala jeho hrdlo železným stiskem. Trvalo to jen vteřinu.
Taina se zvedla. Ruce se jí třásly.
Svět byl takový, jaký byl. Už toho zažila mnoho a navykla si netrápit se zbytečnostmi, které nemohla ovlivnit. Tam dole, v tom přepychovém bordelu, se dalo existovat docela slušně, když člověk ledacos překousl. Čču-sen nestrpěl, aby se s ní a dalšími děvčaty zacházelo hrubě a dával přednost tomu, aby vystupovaly spíš jako společnice a dokonce jim prokazoval jakousi, snad trochu ironickou, orientální zdvořilost. Výborné jídlo, skvělé pití a spousta zlata… které jí k ničemu nebylo.
Ale přesto trpěla. Ne kvůli sobě – trápil ji osud domorodých dívek a chlapců, které profesor Stroheim přeměnil v loutky. Mockrát se s nimi pokusila promluvit, zeptat se jich na jejich domov, nějak jim pomoci, ale oni se jen usmívali, ukláněli a děkovali. Tohle bylo daleko horší než udělat z rybářovy dcery prostitutku. Neskonale horší a odpornější.
Prolétlo jí to hlavou, když se pirát vztyčil a otočil se k ní, jako by od začátku věděl, že tam je. Namířila na něj termopal, jenomže zbraň se v její ruce třásla tak, že si nebyla jistá, zda by ho zasáhla, kdyby vystřelila. A nebyla si jistá ani tím, zda by svedla zmáčknout spoušť. Nikdy nikoho nezabila.
Muž jako by to věděl.
"Ale no tak, děvenko," řekl s pobaveným úsměvem. "Co si myslíš, že děláš? Zahoď to!"
Možná tomu napomohla i ta povýšenost v jeho hlase, to, že s ní zase mluvil jako s věcí, která slouží k pobavení a bez odporu plní rozmary svých zákazníků. Ale ona už taková nebyla a nikdy nebude.
Strach, úzkost, váhání, nejistota… to všechno zmizelo, anebo se to přeměnilo. V nenávist. Klidnou a pevnou rukou stiskla spoušť.
Kapitán Hal Bennet se ani nestihl zatvářit překvapeně.
***
Ray konečně otevřel oči.
Mark Stone mezitím neměl nic na práci, takže jen odpočíval, nabíral sil a snažil se nemyslet na Benneta, modul a Tainu. Ray byl důležitější.
Domorodci roztroušení po celém obrovském kruhu, který kdysi perfektně maskoval střechu hangáru a všechny východy a výstupy z komplexu, se už vzpamatovali. Shlukovali se do skupin a pak se mlčky, aniž by si jich všímali, vydávali na pochod. Mark nezjistil, že by jejich odchod někdo organizoval, ale nepochybně mezi nimi byli vězni, které šílený Stroheim ještě nedostal do rukou, a snad k nim hovořila i sama planeta a volala je domů. Všechno bylo možné a snad i v pořádku. "Marku?"
"Rayi!" zazubil se šťastně Mark. "No to je dost! Víš, jak jsem otrávenej, když si nemám s kým pokecat!"
"Promiň… Jak to dopadlo?"
"Žijem, ne? Tortuga je zničená, domorodci jdou domů a nás to čeká," snažil se Mark o bezstarostný tón.
"Nestihl jsem to," omlouval se android slabě, "někdo unikl v jednom člunu."
"Na tom nezáleží. Můžeš přivolat modul?" "Ještě chvíli," zavřel android oči. Mark se ošil, ale pak se rozhodl, že mu o Bennetovi zatím říkat nebude.
Poslední domorodci zmizeli a oni (a pár mrtvých těl) zůstali na planině sami. Pak Mark zahlédl drobnou postavičku,

která k nim běžela a mávala rukama. Taina! Co se stalo?
Vyskočil na nohy a s obavami čekal, až se dívka přiblíží. Aspoň že se jí nic nestalo! Ale co modul… Taina pár posledních metrů jen klopýtala, tvář měla bledou a oči rozšířené hrůzou. Ta se ještě zvětšila, když pohlédla na ležícího Raye.
"Neboj, bude v pořádku," uklidňoval ji rychle Mark a objal ji kolem ramen. Cítil, jak se dívka chvěje.
"Co se stalo? Pověz mi to!" naléhal, ale ona jen vrtěla hlavou a třásla se.
"No tak," konejšil ji, "už je to dobré, Taino. Slyšíš? Je to za námi," pohladil ji po vlasech.
Zabořila tvář do ochraňující náruče a vzlykla.
"Já… někoho jsem zabila."
Chápal, jaký to pro ni musel být šok. Jemně ji posadil do trávy a nepřestával ji objímat.
"Řekni nám o tom."
Ale ona pořád jen vrtěla hlavou a vzlykala. Mark si všiml, že Ray zkusmo pohnul jednou a pak druhou nohou a nakonec se s trochou námahy také posadil.
"Uleví se ti," řekl tiše. "Nikdo nezabíjí rád, ale někdy to prostě nejde jinak.
Taina vykulila oči.
"Rayi? Nic ti není?"
"To bych neřekl," zašklebil se android. "Ale tvá společnost mé uzdravování neuvěřitelně urychluje."
Mark zvedl oči k obloze a zavrtěl hlavou. Ale Taina se maličko usmála.
A pak jim přerývaným hlasem vypověděla, co se stalo. S posledními slovy na ně pohlédla, jako by čekala na potvrzení, že udělala dobře.
Mark jí ho dal, protože viděl, jak ji to zasáhlo. Ale úplně jistý si tím nebyl – Bennet tak unikl spravedlnosti a pro ně tím vznikl problém, jak to šikovně nacpat do závěrečné zprávy z téhle mise.
Taina svěsila hlavu a mlčela.
"Obávám se," ozval se Ray, "že kapitán Bennet i jeho android zahynuli hrdinskou smrtí v boji proti pirátům na planetě Girsa."
"To ne! Nikdy!"
"Buď rozumný, Marku. Takhle to bude nejlepší. Generálovi možná můžeš předložit pravdivou verzi, i když z toho velkou radost mít nebude. Ale nesmíme dopustit, aby byla poskvrněna pověst Služby. To by nikomu neprospělo, nemyslíš?"
Mark Stone skřípal zuby a zatínal pěsti. Bennet! Zradil, spolupracoval s piráty, podílel se na genetických zločinech profesora Stroheima, zabil E'arse a P'onta a zavinil smrt mnoha dalších. A za to všechno skončí jako hrdina!
Ale Ray měl pravdu. Odhalení pravé Bennetovy role by určitě generála Khova stálo hlavu a bůhví, jak by z toho vyšla samotná Služba.
Sakra!
"Já chci domů," zafňukala Taina.
***
Ani ne za hodinu už byli na palubě Neptunu II. Ray okamžitě zamířil do sanitárního bloku, Taina zmizela v kabině, aby se převlékla a upravila a Mark si ze všeho nejdřív nalil pořádného panáka whisky. Měl pocit, že právě tohle potřebuje ze všeho nejvíc. Trpkost z "hrdinného" osudu kapitána Benneta se rozplývala jen pomalu.
V křesle prvního pilota, které bylo obvykle vyhrazeno Rayovi, mlčky připravoval loď ke startu. Všechny systémy už stoprocentně fungovaly.
Vtom se ozval signál a počítač vychrlil údaje o přítomnosti cizí lodi. Byl to mohutný, plně vyzbrojený astronef. Mark odjistil zbraňové systémy a připravil se. Tušil, s kým má tu čest.
A jeho tušení se potvrdilo. Vzápětí se rozsvítila obrazovka a objevil se na ní Ču-senův obličej. Pirát se tvářil poněkud zachmuřeně.
"Kapitáne Stone! Musím uznat, že jsem vás podcenil. Ale ještě jste nevyhrál!"
Mark rychle zažehl motory, aby mohl manévrovat, protože to vypadalo, že se Ču-sen rozhodl pro boj. Potřeboval by vedle sebe Raye!
Jeho přání bylo zřejmě tak naléhavé, že podnítilo telepatický kontakt anebo Ray prostě jen tuhle situaci předvídal. Faktem zůstávalo, že se android vzápětí objevil v kabině a Mark mu s úlevou přenechal pilotní křeslo. "Co se děje, Marku?"
"Pan Ču-sen si s námi chce přátelsky podebatovat. Zvládneš to, Rayi?"
Androidovu bledou tvář ozdobil pobavený, i když trochu bolestivý úšklebek. "Když to nebude dlouho trvat…"
Mark zkontroloval monitor. Ču-senova loď letěla na plný výkon a v dlouhém oblouku se stáčela k Neptunu II, aby získala lepší palebnou pozici.
"Za deset vteřin budou na dostřel," ohlásil Ray a vzápětí prudce změnil směr. Přetížení vmáčklo Marka do křesla, ale jeho prsty na odpalovacím zařízení se ani nepohnuly.
Od pirátského astronefu se oddělily dvě lesklé tečky.
"Dálková torpéda Ciern-12," zazněl Rayův nezúčastněný hlas. "Zdá se, že náš přítel nemá problém dostat se k nejmodernějším zbraním. No… tyhle nás minou."
Mohli za to ovšem děkovat pouze divokému manévru, kterého byl schopný jedině android a při němž se jejich loď zmítala jako list ve vichřici. Mark čekal, a když byla jejich poloha trochu stabilnější, odpálil svá torpéda, dvě a krátce po nich další dvě. Byly to vývojové typy s defragmentátorem silového pole a získali je (poněkud neoficiálně) díky kontaktům Elzy Swensonové.

Neptun se otřásl.
"Laserová děla," komentoval to klidně Ray a dál vedl loď tak, aby se dostali co nejblíže k Ču-senovi. "Žádné vážnější poškození."
Nepřátelské plavidlo využívalo všech zbraní, které mělo na palubě. V záblescích laserů Mark zaregistroval další tři vypuštěná torpéda.
Ta jeho vzápětí dorazila k cíli. První dvě vybuchla v blízkosti pirátské lodi a smýkla jí stranou, další už spolehlivě zasáhla trup, z něhož začal v bílém gejzíru unikat zmrzlý vzduch. Ale Ču-senův pilot stále obratně manévroval a palba neustávala.
"Pozor!" vykřikl Ray. "Drž se, Marku!" V poslední chvíli strhl Ray Neptun do kolmého pádu a jedno z pirátských torpéd je těsně minulo. Tlaková vlna výbuchu je postrčila prostorem jako nějaká obří ruka. "Blíž se už asi nedostanem, Marku. Musíš je dorazit!" Bílá vlečka za pirátským plavidlem byla stále silnější a zřetelnější. Mark ho pečlivě zaměřil a vypustil poslední dvě torpéda.
Rayova brilantní pilotáž, která přivedla Neptun do vzdálenosti pouhých několika kilometrů k pirátovi, nedokázala zabránit dalším zásahům laserových děl, ale loď jim stále úspěšně odolávala. A za několik okamžiků prostor před nimi zaplnil jediný zářivě bílý záblesk. Když Mark otevřel oči, které mu odstínil automatický filtr, Ču-senův astronef už neexistoval. Zbyly z něho jen trosky řítící se z místa výbuchu do černé prázdnoty kosmu.
"Dobrá práce, Rayi," obrátil se Mark ke svému příteli, který vypadal vyčerpaně a sklesle. "Nevím," ozval se slabě. "Těsně předtím, než k nim dorazil náš poslední pozdrav, někdo opustil loď ve výsadkovém člunu. Vsadil bych se, že to byl Ču-sen. Neměl jsem čas zjistit, kam míří a teď už definitivně zmizel."
"Nelam si s tím hlavu. Na Ču-sena taky dojde a řekl bych, že hodně brzy," uklidňoval ho Mark.
Náhle se v pilotní kabině objevila vyděšená Taina.
"Co se stalo? Myslela jsem…"
"Pan Ču-sen si s tebou chtěl ještě promluvit," řekl Mark vesele, "ale dali jsme mu najevo, že o to nijak zvlášť ne-stojíš."
Taina přistoupila ke křeslu a položila Rayovi ruce na ramena:
"Jsi v pořádku, Rayi?"
Mark se ušklíbl – jeho se ani nezeptala! Ale musel uznat, že její obavy o Raye jsou oprávněné. Android opravdu potřeboval trochu péče.
"Koukej se vrátit na ošetřovnu, Rayi! A ty, Taino – snad bys mohla jít s ním, když je tvá přítomnost pro mého přítele tak léčivá."
Taina vzhlédla s otázkou v očích, ale Ray se namáhavě postavil na nohy a popadl ji za ruku.
"Mark má pravdu, Taino! Potřebuju tě a nemáme moc času."
"Já se zatím spojím s generálem Khovem a předám mu předběžné hlášení," řekl Mark.
"Možná bys mu nemusel říkat, že se cestou domů stavíme na Dagoru. Třeba by měl nějaké námitky," navrhl Ray.
Mark jen kývl. Nepochyboval, že než doletí k Tainině rodné planetě, bude Ray stoprocentně zdráv. A docela určitě toho stihne ještě daleko víc.
On zatím bude muset přemýšlet o závěrečné zprávě z téhle mise, o tom, co všechno poví a co zamlčí generálovi Khovovi. A Peggy. A Elze. A když to půjde špatně, i Komisi pro nevměšování.
Lie už rozhodně nepoví nic.
Naposledy se podíval průzorem na malý narůžovělý kotouček Girsy, dopil whisky a vypadl odtud.